CAPCANĂ MORTALĂ

GERARD DE VILLIERS

EDITURA TIMFAMA

Gerard de Villiers

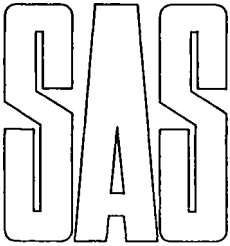

Capcană mortală

(Li Sha-Tin trebuie să moară)

www.virtual-project.eu

V.1.0

ISBN:
973-597-025-2

Malko Productions – Paris,
Li Sha-Tin doit mourir
© Gerard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
2001

Gerard de Villiers

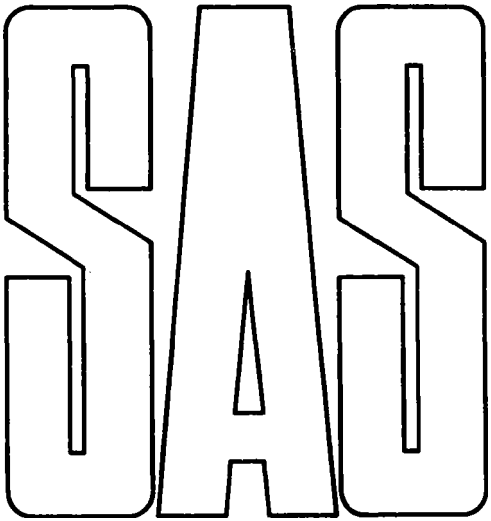

Capcană mortală

(Li Sha-Tin trebuie să moară)

În româneşte de Vasile Murgu

2001

Capitolul I

Instalat confortabil în cada jacuzzi ale cărui jeturi de apă la 32°C îi masau agreabil partea dorsală, Li Sha-Tin contempla valurile oceanului Pacific care asaltau promontoriul stâncos pe care era construit *Wickaninnish Inn,* într-un muget de parcă era sfârşitul lumii. Sunetul, captat de microfoane aflate în exterior, era retransmis în camerele hotelului de lux pe un fond de muzică clasică. Era apocalipsul civilizat. După ce se spărgeau de stânci, valurile inundau geamurile groase aflate la distanţă de un metru de el.

Era impresionant, el crezându-se pe pasarela unui vas în plină furtună.

Li Sha-Tin întinse mâna spre cupa de şampanie aşezată în echilibru pe marginea căzii şi sorbi un gât de lichid spumos, Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blanes producţia anului 1995, oferit cu graţie de direcţiune. Şampania era pentru chinezi o descoperire recentă pentru care el prinsese gust foarte repede după ce se instalase la Hong Kong într-un apartament de opt sute de metri pătraţi pe Causeway Bay, în perioada ascensiunii sale fulgerătoare. Cu ochii pe jumătate închişi, cu capul dat pe spate, Li Sha-Tin privi spre următorul val care se apropia mugind. Se simţea stăpânul lumii. Întâi de toate, era viu după ce evitase în ultimul moment o capcană întinsă de Goangbu[1] şi pe urmă, era bogat, foarte bogat. În afara bunurilor sale imobiliare rămase prin forţa împrejurărilor în China, el era stăpânul mai multor milioane de dolari împărţiţi prin diverse bănci din Singapore până-n insulele Caiman şi în sfârşit în Canada, ceea ce pentru un imigrant de lux nu era de plâns…

După ce debarcase la Vancouver cu câteva luni în urmă, era neliniştit pentru că până atunci nu ieşise niciodată din China. Dar, graţie contactelor sale cu triadele[2] stabilite în Canada, el se adaptase repede la atmosfera din această ţară, deşi nu ştia decât câteva cuvinte în engleză. Limba sa materna era dialectul vorbit în Fujian, provincia sa de origine şi în Taiwan. La Hong Kong, el învăţase cantoneza care era indispensabilă. Desigur, la Vancouver nu erau toate în roz şi el trebuia să se ferească

[1] Serviciile secrete chineze (n.a.).

[2] Mafiile chinezeşti (n.a.).

douăzeci şi patru din douăzeci şi patru de ore de o grămadă de răufăcători lansaţi pe urmele sale. Unii îl voiau mort sau viu, alţii, pur şi simplu mort, ca să nu-i mai punem la socoteală pe cei care-l doreau viu. Asta însemna foarte multă lume.

Totuşi, Li Sha-Tin se putea mândri cu un parcurs strălucitor. Născut într-o familie săracă din Fujian, el se stabilise în capitala acesteia, Xiamen, chiar în faţa insulei Taiwan, declarată „zonă economică specială” prin graţia lui Deng Xiaoping. Acest statut care o ferea de constrângerile birocratice uşurase în mare măsură ascensiunea lui Li Sha-Tin, mai întâi prin afaceri imobiliare şi apoi graţie unei formidabile reţele de contrabandă între Taiwan şi China continentală unde el înlesnise pătrunderea ilegală a unor mărfuri în valoare de mai multe miliarde de dolari. Evident, o asemenea afacere presupunea pile sus-puse…

Analfabet dar viclean, inteligent şi muncitor, Li Sha-Tin cheltuise la început câţiva yuani[3] investiţi în mici afaceri: o fabrică de umbrele, un mic comerţ cu piese de schimb de la maşinile date la topit, dar mai presus de orice, înţelesese că în China corupţia domina totul. Atunci, el se lansase în contrabandă, la început la scară mică, apoi la scară din ce în ce mai mare, cumpărând vameşi militari şi autorităţi locale.

Aceasta i-a permis imediat să importe din Taiwanul aflat chiar vizavi, automobile, material electronic, ciment, adică tot ce lipsea în China.

Banii începură să curgă valuri. El a devenit omul cel mai celebru din Xiamen şi de asemenea, cel mai bogat. Autorităţile civile şi militare ale provinciei îi ciuguleau din mână. Puţin câte puţin, datorită grămezilor de yuani, seratelor organizate într-un imobil discret – Pavilionul roşu – unde excelenta supă de înotătoare de rechin rivaliza cu frumuseţea curtezanelor, Li Sha-Tin devenise unul din oamenii cei mai puternici din China.

Cel mai influent protector al său era generalul Ji Zhengde, care după 1992 era şeful serviciilor de securitate pentru toată China. Îl avea în buzunarul său şi pe Zhuang Rushun, guvernatorul adjunct al provinciei Fujian şi de asemenea, pe amiralul Liu Huaqing, comandantul marinei chineze de la Fujian, ca să nu mai vorbim de o grămadă de obscuri funcţionari şi mai ales de nepotul numărului unu chinez, Jiang Zemin.

Graţie acestei puternice reţele, Li Sha-Tin devenise binefăcătorul Xiamenului.

---

[3] Moneda chineză (n.a.).

În 1996, el primise diploma de cetăţean de onoare al oraşului ca răsplată pentru donaţiile pe care le făcuse pentru construirea de şcoli, drumuri şi cămine pentru pensionari. În 1997, el fusese proclamat unul din cei douăzeci de cetăţeni cei mai eminenţi din Hong Kong.

Pentru a-şi consolida şi mai mult reputaţia, el a întreprins, tot la Xiamen, construirea unui zgârie nori de optzeci şi opt de etaje, cel mai înalt din oraş, ca şi a două turnuri ale căror geamuri trebuiau înrămate în aur, la fel ca vechile palate imperiale.

Pentru a-şi mobila casa lui personală, el importase, tot fraudulos, un conteiner plin cu mobilier Claude Dalle, ales direct din catalog.

Pe scurt, nimic nu era prea frumos pentru el.

După care, tot acest edificiu se prăbuşise din cauza unei schimbări politice. Ji Zhengde, ministrul securităţii şi protector al lui Li Sha-Tin fusese înlocuit de un „Domn Curat”, Jia Chun Wang, care îngrozit de această economie paralelă, decisese, cu împuternicire de la Pekin, să pună capăt carierei lui Li Sha-Tin.

Acesta din urmă dusese o luptă aspră, propunând chiar noului ministru un miliard de yuani dacă trecea cu vederea totul, dar nu era nimic de făcut. Reţeaua sa de funcţionari corupţi fusese dislocat, complicii lui arestaţi şi bunurile sale confiscate. Li Sha-Tin, prevenit de prieteni, scăpase de o soartă de neinvidiat, refugiindu-se în Hong Kong – ultima sa reşedinţă şi cu primul avion plecase la Vancouver.

Toate astea se petreceau cu un an în urmă şi dacă el n-ar fi fugit în pripă, ar fi fost desigur împuşcat, la fel ca alţi paisprezece din complicii lui, înalţi funcţionari şi militari, fără ca înverşunarea Pekinului să se domolească. El era ţinta „incoruptibililor” de la Pekin, căci, după ce comuniştii chinezi luaseră puterea în 1949, niciodată nu fusese întâlnit un asemenea caz de corupţie masivă.

Debarcat ca „turist” în Canada, Li Sha-Tin ceruse azil politic de la sosirea sa şi spera să se stabilească acolo, ceea ce însă nu rezolva toate problemele sale pentru că Goangbu-ul nu-şi lăsa niciodată prada iar el era printre primii pe lista celor pe care puterea de la Pekin voia să-i vadă morţi. Totuşi la Vancouver el se simţea relativ în siguranţă, datorită unei duble protecţii: cea a canadienilor care se temeau să-l vadă dispărând şi cea a câtorva „colţoşi” din triade. El îi plătea în aur ca să-i asigure protecţia, ceea ce după părerea sa era o bună asigurare pentru viaţa lui.

Cum el nu prea avea ce face prin Vancouver, în afară de telefoanele pe care le dădea în China pentru a se informa de

soarta complicilor lui sau să joace în diverse cazinouri din Columbia britanică, el acceptase sugestia unui prieten să vină să-şi petreacă weekend-ul în acest loc luxos şi nu regreta deloc. El se simţea aici mai în siguranţă decât la Vancouver şi putea spune că într-adevăr este la capătul lumii.

Wickaninnish Inn, un fel de enorm castel cu arhitectură complicată se afla pe „Pacific Rim”, coasta de vest a insulei Vancouver, ea însăşi situată în faţa oraşului cu acelaşi nume, în faţa oceanului Pacific înecat într-o „rain forest” de imenşi brazi foarte aproape de oraşul Tofino. Pentru a ajunge aici, era nevoie să întreprinzi un adevărat voiaj: fie cu feribotul plecând de la Vancouver şi apoi trei ore de drum pentru a traversa insula, fie cu avionul până la Tofino. Acesta din urmă fusese mijlocul ales de Li Sha-Tin în compania celor doi bodyguarzi, „Black Ghost” Ming şi „Stupid Ricky” Tai Loon, doi membri ai triadei Dan Huen Lai. Ei ocupau cele două camere vecine cu apartamentul său echipat cu un magnific jacuzzi în care el se bălăcea acum. Acest hotel de lux nu avea decât vreo patruzeci de camere, mereu reţinute anticipat. Totuşi în afara contemplării valurilor furioase ale Pacificului, nu prea aveai ce face acolo. Marea era rece, vântul violent mătura plaja vecină şi ploua tot timpul.

Aşa se face că de două zile, Li Sha-Tin nu ieşise din hotel, trecând de la Taittinger la coniacul Otard pentru a stropi mâncărurile chinezeşti preparate special pentru el, la preţuri exorbitante, de şeful hotelului obişnuit cu capriciile clienţilor săi excentrici şi miliardari. Chiar cu o parte din bunuri confiscate, Li Sha-Tin făcea parte încă din această categorie.

Acesta se întoarse şi prinse cu delicateţe între nişte beţişoare o crevetă trecută prin sare şi piper dintr-o farfurie aşezată pe marginea căzii jacuzzi. La fel ca toţi chinezii, lui îi plăcea să mănânce toată ziua. În China hrana ocupa un loc foarte important. De altfel formula de salut în chineză se traduce literal prin „Dumneavoastră aţi mâncat?”… veche amintire a înspăimântătoarelor perioade de foamete care devastaseră Imperiul de Mijloc.

Li Sha-Tin îşi înghiţi creveta şi asurzit de zgomotul provocat de o enormă baghetă ce se spărsese lovindu-se de geam la câţiva metri de el, abia auzi bătaia din uşă.

— Intră! strigă el.

Nu putea fi decât unul dintre bodyguarzii săi. Uşa se deschise şi în cadrul ei apăru un tânăr chinez zdrenţăros şi atletic, cu părul ras, îmbrăcat în maieu, jeanşi şi bascheţi. „Stupid Ricky” Tai

Loon. Oficial gardian la Yaohan Center, marele centru comercial din Richmond, oraşul chinezesc aflat la sud de Vancouver, el era mai ales un executant specializat în extorcări de bani care nu avea nici o ezitare în a-i determina pe debitorii cei mai reticenţi să înapoieze banii strivindu-le degetele unul câte unul. Cu trupul frânt în două din respect, „Stupid Ricky” murmură câteva cuvinte în cantoneză fără să îndrăznească să se apropie de jacuzzi.

Li Sha-Tin se ridică atât de brusc, încât farfuria aflată în echilibru pe margine era cât pe ce să cadă. Luă apoi un prosop cu care-şi încinse talia.

— Pofteşte-o înăuntru! ordonă el.

„Stupid Ricky” se întoarse spre uşă şi lansă un şuierat imperativ.

O tânără chinezoaică pătrunse în încăpere cu ochii plecaţi. Ea nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani, părul îi era ridicat într-un coc complicat, faţa-i încântătoare era triunghiulară, era foarte machiată şi gura era agresiv rujată. Puloverul ei mula un piept de dimensiuni impozante, cu care în mod sigur nu se născuse, iar fusta sa mini acoperea doar prima treime a coapselor sale fusiforme. Cocoţată pe nişte pantofi cu toc. Ea atingea doar un metru şaizeci şi cinci.

Ea se înclină uşor, puse poşeta pe care o ţinea în mâna dreaptă pe masa de cedru şi rămase imobilă cu ochii plecaţi cu modestie. „Stupid Ricky”, în urma unui gest discret al patronului său, bătu în retragere şi Li Sha-Tin se apropie de vizitatoarea sa măsurând-o cu lăcomie. Categoric, asociaţii lui din Hong Kong erau mereu la fel de delicaţi. El se interesă mai întâi de poşetă.

— Este deschisă? întrebă el.

— Da, răspunse chinezoaica dintr-o suflare.

El acţiona cele două închizători şi ridică capacul, dând la iveală un exemplar din *South China Morning Post* El îl ridică şi zări nişte teancuri de bancnote de o sută de dolari frumos aliniate. Li Sha-Tin îşi simţi arterele dilatându-se de bucurie. Să reuşeşti să smulgi aceşti bani dintr-unul din conturile blocate, era o reuşită care-i permitea să nu se atingă de „ultimele rezerve”.

— Câţi bani sunt aici? întrebă el.

El ştia răspunsul, dar era circumspect totdeauna.

— 400.000 de dolari, spuse chinezoaica indiferentă.

Toate se legau. Banca sa din Hong Kong debitase contul lui de cinci sute de mii de dolari. Diferenţa reprezenta comisionul autorului acestei maşinaţiuni. Chiar hăituit, Li Sha-Tin avea mâna lungă. El închise capacul satisfăcut. Sistemul „courrier” era mai

sigur decât viramentele şi nu lăsa nici o urmă. Desigur, *asta costa* ceva mai mulţi bani, dar nu poţi avea ceva fără să nu plăteşti. Mai rămânea o ultimă verificare.

— Cine ţi-a dat banii? întrebă el pe un ton indiferent.

— „Nerv de bou”.

Altfel spus, era vorba de Lee King Kan, fost poliţist din Macao, manager al Macao Race Track şi bodyguard al lui Stanley Ho, miliardarul jocurilor. Lee King Kan era legat prin metresa sa de Dan Huen Lai, triada lui Li Sha-Tin. Totul era în ordine.

— Te-au întrebat ceva la vamă? o interogă el.

— Nu.

— Cum ai venit?

— Cu Cathay Pacific, zborul direct.

Privirea lui Li Sha-Tin alunecă de la gura bine desenată spre pieptul agresiv, apoi spre coapse.

— Cum te numeşti?

— Cindy Ling.

Locuitorii din Hong Kong adoptau adesea un prenume englezesc.

— Cu ce te ocupi?

— Lucrez la *Peninsula,* la recepţie.

El deschise din nou sacul de voiaj, scoase câteva bancnote dintr-unul dintre teancuri şi i le întinse lui Cindy Ung.

— Fă câteva cumpărături înainte să pleci.

Tânăra chinezoaică respinse bancnotele cu o expresie voit şocată.

— Vai, nu, mulţumesc! Sunt onorată să fac servicii unui om atât de însemnat ca dumneavoastră.

Ea puse bancnotele pe masa de cedru. Li Sha-Tin o fixă îndelung. Atitudinea tinerei femei era ambiguă. În mod normal, ar fi trebuit să plece după ce refuzase banii, dar nu se impunea neapărat. Privirile lor se încrucişară şi deodată el îşi explică motivul atitudinii ei. Prietenul său Lee King Kan îi trimisese două cadouri. La Vancouver ei nu avea o viaţă sexuală foarte activă, din motive de precauţie pentru securitate. Lui puţin îi păsa de toată lumea dar căldura din jacuzzi îi dilatase sexul şi se simţea deodată bine dispus.

— Vrei să rămâi cu mine? o întrebă el brusc.

— Dacă dumneavoastră doriţi…

Spunând acestea îi adresă printre pleoapele pe jumătate închise o privire de femeie uşoară. Ea coborî ochii şi el avu impresia că ea îi aţintise asupra prosopului care-i acoperea

abdomenul şi această idee îl excită instantaneu. El se apropie de Cindy Ling, îşi petrecu braţul stâng în jurul mijlocului ei şi cu mâna dreaptă începu să-i mângâie sânii, descoperind cu plăcere că nu purta sutien. El adora sânii mari şi tari ca cei ai tinerei chinezoaice şi-şi ţinu mâna pe ei timp îndelungat. Cindy Ling se lăsă în voia lui cu ochii pe jumătate închişi. Această rezervă aţâţă şi mai tare dorinţa lui Li Sha-Tin. Fără nici o altă tatonare, el îşi strecură mâna sub fusta scurtă, apucând între degete un chilot de nylon pe care începu să-l tragă în jos. Cindy Ling îl ajută cu drăgălăşenie cu o mişcare de coapsă *care uşura* manevra. Această mişcare neprevăzută părea să facă parte din obligaţiile ei. Li Sha-Tin o împinse pe tânăra femeie sprijinind-o de marginea căzii şi reîncepu să caute pe sub fusta mini explorând cu degetele sale groase, de ţăran, sexul dezvelit. Când el îşi introduse acolo degetul arătător şi degetul mare, Cindy avu o tresărire. Sub apăsarea sexului lui Li Sha-Tin de-acum în erecţie, prosopul rulat în jurul taliei lui se desfăcu şi apăru deodată gol. Ca şi când nu s-ar fi aşteptat la asta, Cindy Ling, cu un gest graţios, plin de umilinţă, căzu în genunchi pe mocheta deasă şi prinse cu gura membrul tare, cu aplombul unei profesioniste. Strângând cu mâna baza membrului, ea începu să sugă încet, pândind din când în când cu o privire scurtă reacţia lui. Li Sha-Tin aprecia această simplitate. El adorase totdeauna curtezanele. Cum ei filma zbenguiala complicilor săi cu prostituatele pe care el le oferea cu generozitate, avea o mare experienţă vizuală a felaţiei.

Această Cindy Ling era într-o formă foarte bună, mai ales după un zbor obositor. Întrucât ea îşi accelera ritmul, el o prinse de ceafă şi o obligă să se ridice în picioare. Sexul său era tensionat la maximum şi el nu voia să ejaculeze în gura ei.

— Dezbracă-te! spuse el.

Ascultătoare, Cindy Ling îşi scoase fusta şi puloverul dezvelind pieptul mare pe care Li Sha-Tin îl apreciase deja şi nişte fese şi coapse musculoase. Sexul ei era aproape în întregime ras, fapt. Care-i propulsă chinezului în artere o descărcare de adrenalină.

— Vino în jacuzzi, îi propuse el.

Aceasta era categoric ziua sa fastă. Patru sute de mii de dolari şi o încântătoare mică prostituată foarte ascultătoare.

*

* *

Bine sprijinit pe treapta inferioară a căzii, cu spatele la jet şi cu

faţa la oceanul Pacific, Li Sha-Tin cuprinse talia lui Cindy aşezată în picioare în faţa lui, o făcu să pivoteze şi o atrase pe genunchii lui. Ea însăşi îşi strecură mâna între corpurile lor pentru a apuca sexul în erecţie şi a-l ghida spre sexul ei. Li Sha-Tin aşteptă mai întâi să ajungă pe buzele sexului oferit pentru a o apuca pe tânăra chinezoaică de coapse şi a o trage în jos, penetrând-o. El simţi cum sexul lui forţează mucoasa încă adormită şi avu impresia delicioasă a unui viol.

Cu mâinile sale mari agăţate de coapsele lui Cindy, el se amuza ridicând-o şi lăsând-o apoi să cadă chiar puţin înainte ca sexul lui să iasă din pântecul ei. Puţin câte puţin, mucoasa devenea mai suplă şi el o penetra din ce în ce mai adânc. Cu coapsele bine desfăcute de coapsele lui. Ea îl primea cu mici oftaturi în timp ce el îi maltrata sânii cu furie. Cu faţa la oceanul dezlănţuit, aceasta era o senzaţie minunată. Li Sha-Tin mugea ca un vier fericit. După un galop scurt, el explodă în fundul pântecului lui Cindy cu un oftat de plăcere.

Imediat ce el juisă, ea se degajă şi îngenunchiată în jacuzzi, îi cuprinse cu gura sexul încă în setare de erecţie pentru o a doua felaţie. Deîndată, Li Sha-Tin simţi renăscându-i vigoarea. Atunci Cindy îşi reluă poziţia pentru a fi penetrată, dar de data asta, cu faţa la el. Lui îi trebuiră câteva secunde pentru a realiza ce se petrece şi crezu că o să moară de fericire atunci când îşi simţi… sexul forţând încet orificiul dintre fesele sale, cu largul consimţământ ai lui Cindy care-i adresă un surâs lubric.

— Vă place aşa? Vă simţiţi bine?

— Da, este minunat, şuieră chinezul.

— Sunteţi foarte mare, dar aşa e bine, adăugă Cindy, înfigându-se până în adâncul şalelor cu o mică grimasă.

Ea se aplecă în faţă înlănţuindu-şi braţele de gâtul chinezului şi frecându-şi pieptul de bustul lui. Li Sha-Tin se simţea în al nouălea cer. Această mică ştrengăriţa urma să-i sugă toată vlaga. El îşi spuse că o s-o mai păstreze câteva zile. De-acum sfincterul devenise suplu şi membrul lui făcea mişcarea de du-te vino ca în sexul ei. Cu mâinile crispate de fesele musculoase. Un val enorm se strivi de nişa cu geam şi el, în mod involuntar, avu o mişcare de recul. În aceeaşi clipă el simţi o înţepătură aproape de urechea sa stângă, ca şi când s-ar fi încercat să i se înfigă un cui în cap.

Nişa cu geam îi dezvălui atunci o imagine care-i produse un fior în şira spinării. Cindy Ling, în continuare înfiptă în sexul lui ţinea în mâna sa dreaptă ceva care semăna cu un ac lung.

Instinctiv el o împinse pe tânăra femeie care căzu în cadă cu mâna dreaptă crispată pe acul mai mult ca sigur luat din cocul său. Lui Li Sha-Tin îi trebuiră câteva secunde pentru a realiza în ce situaţie se află. Cindy îl fixa cu privirea vizibil speriată. Ea se redresă încercând să iasă din j*acuzzi.* Li Sha-Tin revenindu-şi, îi apucă încheietura mâinii drepte şi o răsuci cu violenţă. Chinezoaica scăpă din mână acul care căzu în fundul căzii. Acesta se termina cu o gămălie neagră ca cele care susţineau cocul.

Profitând de un moment de neatenţie al lui Li Sha-Tin care-şi ridicase ochii, Cindy se smulse din mâna acestuia cu o forţă de neimaginat şi cu dosul palmei îl lovi violent în laringe. Surprins, chinezul alunecă spre spate, lovindu-se de faţa laterală a căzii jacuzzi. Iute ca un fulger, Cindy băgă mâna în cadă şi-şi recuperă acul de păr, năpustindu-se imediat asupra lui. Cu mâna stângă ea îi blocă capul de marginea căzii şi cu dreapta încercă să-i înfigă acul în ureche. Li Sha-Tin realiză într-o fracţiune de secundă că dacă-i reuşea manevra, vârful acului din oţel urma să-i străpungă creierul.

Cu un efort disperat şi cu gâtul care încă îl mai durea, el reuşi s-o respingă şi ea căzu în baie, zbătându-se ca un peşte cu o detentă puternică.

— Ricky!

Cindy ieşise deja din jacuzzi. În pielea goală ea traversă camera, căzând literalmente în braţele lui „Stupid Ricky”. Ei se încleştară într-o luptă sălbatică, un festival de lovituri cu dosul palmei şi lovituri de picior şi era cât pe ce ca ea să reuşească să fugă. Din fericire, Ricky era tâmpit dar rezistent. El reuşi s-o apuce de gât şi o lovi cu capul de perete până ce aceasta căzu.

Li Sha-Tin ieşi la rândul său din jacuzzi şi aflat încă în stare de şoc, se apropie. Cu faţa la pământ, Cindy Ling, leşinată sau făcând pe leşinata, nu mai mişca. Li Sha-Tin uitase că este în pielea goală şi se grăbi să recupereze geanta, în timp ce „Stupid Ricky” o imobiliza pe chinezoaică cu ajutorul unui şnur smuls de la perdele. El se duse să ridice acul şi-l examina. Acesta semăna cu un ac din cele care-i susţineau cocul fetei şi avea un vârf din oţel ascuţit. Dacă n-ar fi fost valul mare care-i provocase mişcarea de recul, Cindy Ling l-ar fi omorât în cada jacuzzi. Zece centimetri de oţel în creier sunt foarte dăunători pentru sănătate.

El se ridică, merse să ia o sticlă de coniac Otard XO pusă pe o etajeră şi bău o înghiţitură zdravănă. Timp de câteva minute se crezuse în paradis, dar trebuia să coboare pe pământ. Această

tentativă de asasinat; aducea cu sine semne foarte dezagreabile. Categoric, el nu se putea încrede în nimeni. Ricky terminase de imobilizat tânăra femeie, cu mâinile şi gleznele legate fedeleş. Li Sha-Tin o întoarse pe spate şi ea îl fixă cu o expresie tâmpă aproape indiferentă, fără nici o iluzie cu privire la ce-o aştepta.

— Cine ţi-a ordonat să mă ucizi? întrebă ei cu o voce indiferentă.

Nuditatea frumoasei chinezoaice nu-i mai tulbura. Ea nu clipi, dar râmase mută.

„Stupid Ricky” rupse liniştea:

— *Boss,* las-o pe mâna mea.

*

* *

Cindy Ling zăcea din nou pe mochetă lungită pe burtă, cu „Stupid Ricky” îngenuncheat în dreptul scobiturii dintre fesele ei. Faţa chinezoaicei era împurpurată şi ea respira şuierat. La fiecare secundă Li Sha-Tin aştepta ca ei să-i vină rău. Din gură îi curgea salivă resorbită de mochetă. Braţul ei drept, dezlegat, era imobil de-a lungul corpului şi toate degetele, umflate şi răsucite, prinseseră un contur de culoare violet..

„Stupid Ricky” înşfăcă mâna stângă a lui Cindy şi ea gemu imediat:

— Nu! Nu!

Chinezul îi apucă degetul arătător şi începuse să-l răsucească pe spate. Lui Li Sha-Tin îi era greaţă. Degetul făcea spre spate un unghi din ce în ce mai imposibil sub apăsarea lui „Stupid Ricky”. Trosnetul osului fu perceptibil cu o fracţiune de secundă înaintea urletului de durere al lui Cindy. Ea ridică capul, apoi căzu din nou, cu faţa acoperită de sudoare. Deja „Stupid Ricky” apucase degetul mare. Li Sha-Tin îl opri cu un gest şi se aplecă spre chinezoaică.

— Cine ţi-a ordonat să mă omori, repetă el pentru a şaptea oară întrebarea.

El crezu că Cindy Ling va continua să păstreze tăcerea dar durerea era prea atroce. Ea bolborosi câteva cuvinte iar el înţelese numele de care se temea.

— Lee King Kan.

Acesta era unul dintre prietenii lui cei mai siguri. El se ghemui aproape de ea şi insistă:

— Pentru ce?

Cindy se răsuci uşor pe o parte şi începu să-şi depene istoria

cu o voce sacadată. În plus faţă de slujba ei de recepţioneră, ea lucra de asemenea în calitate de call-girl pentru triada Dan Huen Lai. Lee King Kan o întrebase dacă este gata să facă un serviciu organizaţiei, adică să-l omoare pe Li Sha-Tin. Deoarece ea ezita, el îi explicase că Goangbu îl pusese să aleagă: ori colabora, ori îi arestau pentru complicitatea la numeroasele activităţi criminale ale lui Li Sha-Tin, apoi urma şă fie aspru judecat, condamnat şi împuşcat.

Li Sha-Tin sesiză situaţia. Goangbu „penetrase” deci sistemul lui de transfer de fonduri din conturile sale teoretic blocate. Încă o portiţă care se închidea!

— Asta-i tot? întrebă el.

Cindy Ling voia să trăiască. Ea începu să vorbească fără reţinere, explicând cum doi agenţi ai Goangbu o escortaseră până la Vancouver. Unui dintre ei avea un paşaport diplomatic şi el era cel care transportase banii, pentru ca vama canadiană să nu-i poată intercepta. Ei o aşteptau acum la Vancouver.

— Unde?

— La *Vancouver Hotel.* Trebuie să mă întâlnesc cu ei acolo..

— Cunoşti numele lor?

— Da!

Ei nu insistă. La ce bun să se războiască cu Goangbu? Aceştia nu erau decât nişte executanţi. De la sosirea sa în Canada, aceasta era prima tentativă directă pentru a-l elimina. Până acum, chinezii se mulţumiseră cu presiuni asupra guvernului canadian pentru a cere extrădarea lui în China ca criminal, numai că nu exista nici o convenţie în acest sens între cele două ţări.

Pekinul mersese chiar mai departe, oferindu-se să primească mai multe mii de imigranţi chinezi clandestini arestaţi în Canada şi pe care China, până acum, refuzase să-i recunoască drept cetăţenii săi, cu condiţia ca pe listă să fie inclus şi Li Sha-Tin. Viktor Chang, avocatul acestuia din urmă, supraveghea îndeaproape manevrele chineze, căci era tentant pentru guvernul canadian să omoare doi iepuri dintr-un foc: să satisfacă Pekinul cu care întreţinea strânse relaţii şi să scape de imigranţii cu care nu ştia ce să facă. Victor Chang era gata să mobilizeze organizaţiile pentru apărarea drepturilor omului, fără prea mari iluzii. Nu poţi folosi cuvintele în lupta contra raţiunii de stat.

Epuizată de durere, Cindy rămase nemişcată şi mută. „Stupid Ricky” îi eliberă braţul stâng care căzu la fel ca celălalt. Cei doi bărbaţi schimbară o privire lungă. Era imposibil de trecut cu vederea această tentativă de omor. Chiar dacă aceasta nu

schimba nimic, dat fiind că putea fi urmată de altele asemenea, Li Sha-Tin nu putea ierta această trădare fără să-şi vadă prestigiul ştirbit.

— Eu mă duc să-l caut pe „Black Ghost” Ming, spuse cu voce scăzută „Stupid Ricky”.

Rămas singur cu Cindy Ling, Li Sha-Tin se îmbrăcă cu un pantalon şi un tee-shirt. Valurile continuau să se spargă de peretele din sticlă dar el nu le mai dădea atenţie. Această tentativă însemna începutul adevăratelor ostilităţi. El era obligat să-şi schimbe tactica. El se gândise totuşi să se stabilească în Canada şi de aici să-şi conducă afacerile din China, aşteptând ca apele să se liniştească. El nu era un om complicat. Îi plăcea să facă bani, să fie recunoscut şi să joace. Femeile abia după toate acestea ocupau un loc. Gânditor, el se juca cu acul de păr care era cât pe ce să-l ucidă. Îi fusese hărăzită o moarte silenţioasă şi rapidă care i-ar fi permis lui Cindy Ling să se eclipseze. Era posibil ca agenţii Goangbu să-l aştepte prin împrejurimi.

Uşa se deschise în faţa lui „Stupid Ricky” şi „Black Ghost” Ming. Acesta din urmă avea faţa rotundă, inexpresivă cu ochii înguşti ca două muchii de lame de ras, purta un lanţ gros de aur în jurul gâtului şi la încheietura mâinii un enorm Breitling de aur care cântărea în jur de un kilogram şi un impozant inel. Spinarea, pieptul şi braţele erau în totalitate acoperite cu tatuaje multicolore care *aveau* toate o semnificaţie. El era originar din aceeaşi regiune ca şi „Stupid Ricky”, din sudul Chinei şi vorbea acelaşi dialect.

„Stupid Ricky” se aplecă asupra lui Cindy Ling, o ridică şi o trase până la un scaun unde o sprijini ca să nu se prăbuşească. Curios, Li Sha-Tin se întreba cum vor proceda. În acest hotel de lux nu putea fi vorba să lase urme de sânge sau să facă prea mult zgomot, deci nu se putea folosi armă de foc şi, în plus, RCMP[4]-ul în mod sigur îl supraveghea, aşa că nu trebuiau să facă valuri, dar Cindy trebuia să plătească.

Cei doi bărbaţi schimbară câteva cuvinte îl dialectul lor. Imediat, „Stupid Ricky” o cuprinse pe chinezoaică cu braţele la nivelul pieptului imobilizând-o. „Black Ghost” Ming întinse mâna spre farfuria cu creveţi reci şi luă cele două beţişoare puse de-a curmezişul. Ţinându-le de un capăt, el reveni spre Cindy. Aceasta, cu capul aplecat pe pieptul său, părea leşinată.

Chinezul o înşfăcă cu mâna stângă de păr şi-i trase cu

[4] Royal Canadian Mounted Police (n.a.).

brutalitate capul pe spate. Instinctiv, ea deschise gura. Iute ca fulgerul, „Black Ghost” Ming îi înfipse cele două beţişoare în gâtlej. Ea fu scuturată de o violentă tresărire atunci când vârfurile atinseră traheea şi sughiţă. Deja chinezul împingea beţişoarele împreunate, astfel ca acestea să pătrundă cât mai adânc posibil. Cindy începu să *sară* pe loc, sughiţând, gemând cu ochii ieşiţi din orbite, asfixiată de beţişoarele care o împiedicau să respire. Rezistenţa sa dură mai puţin de trei minute. Brusc, după un ultim sughiţ, trupul ei se cutremură tot şi ea se prăbuşi cu ochii ficşi. Murise ca cineva care s-a înecat cu un os de pui.

„Black Ghost” scoase încet beţişoarele din gâtul victimei sale şi le puse la loc în farfurie. În caz că vor apărea probleme, cauza morţii era greu de găsit... Corpul lui Cindy alunecă de pe scaun şi se ghemui pe podea. Nu se scursese o oră de la sosirea ei. Li Sha-Tin era stăpânit de un singur gând, acela de a se întoarce la Vancouver.

— Ce-o să faceţi cu cadavrul? întrebă el neliniştit.

— Vom aştepta să se însereze, spuse „Black Ghost” Ming. Aici oamenii se culcă devreme. O vom îngropa în pădure.

— Aveţi unelte?

Ei nu aveau ce le trebuincioase.

— Mai bine aruncaţi-o în mare, sugeră el.

Avu loc o scurta discuţie tehnică. „Black Ghost” Ming nu era de acord. Ea nu avea aer în plămâni şi dacă se ajungea la autopsie, poliţia va trage concluzia că a fost un asasinat şi nu era momentul să se pună rău cu canadienii.

— O.K., încheie Li Sha-Tin. Mergeţi la Tofino şi cumpăraţi cele necesare săpării unei gropi.

Fără să spună vreun cuvânt, cei doi chinezi luară *corpul* şi-l duseră afară din apartament. Li Sha-Tin începu să se plimbe prin cameră, gândindu-se la o ripostă. El avea împotriva sa una din ţările cele mai puternice din lume şi alţi câţiva adversari, deloc neglijabili, ca să nu mai vorbim de canadienii care erau gata să vină pe capul lui, daca devenea dezagreabil. Viitorul i se păru deodată sumbru.

*

* *

Pe Chesterman Beach cădea o ploaie fină la fel ca-n fiecare zi. Era ora două dimineaţa şi luminile lui *Wickaninnish Inn* se stinseseră de mult. Deşi era începutul lui iunie, era un frig pătrunzător. Nimeni nu observă cele două umbre care ieşeau

dintr-una din camerele laterale şi apoi mergeau prin galeria exterioară până la parking. Unul dintre ei ducea pe umăr ceva care semăna cu un covor rulat, iar cel de-al doilea un sac de golf. Evident, nu era ora potrivită pentru a juca golf şi de altfel, nu exista teren pentru aşa ceva în zonă, dar era practic. Ei pătrunseră în parcare, deschiseră portbagajul maşinii lor de închiriat 4x4 şi-şi depuseră acolo bagajele, înainte să se urce şi să pornească cu farurile stinse pe drumul ce ducea spre Pacific Rim Highway.

În câteva minute, ei fură în afara razei vizuale a hotelului.

Ajunşi la şoseaua cea mare, ei virară la dreapta ca pentru a merge la Port Alberni. Şoseaua era absolut pustie. După ce parcurseră un kilometru, ei mai virară odată la dreapta pe una din numeroasele poteci ce legau şoseaua de Chesterman Beach. Farurile luminau trunchiuri imense de brazi, una din ultimele „rain forest” din lume. „Black Ghost” Ming care conducea, schimbă viteza şi pătrunse în pădure. El nu merse prea departe. Solul era atât de impregnat de apă, încât îi era frică să nu rămână înţepeniţi în noroi.

După vreo treizeci de metri, ei opri în plină pădure şi coborâră din vehicul. Locul era deosebit de sinistru. Valurile mari care se spărgeau pe plaja vecină produceau un fel de muget continuu. Ei luară o cazma şi un târnăcop şi începură să sape. Cei doi făceau treaba în tăcere la lumina farurilor. Le trebui o oră pentru a săpa o groapă adâncă de doi metri. Erau amândoi leoarcă de sudoare. Era o noapte atât de întunecoasă că nu-şi vedeau nici mâinile. În fine, „Black Ghost” Ming se îndreptă de şale cu o strâmbătură.

— Atât ajunge, spuse el.

Ei merseră să ia corpul înfăşurat într-o cuvertură şi îl derulară, aruncând corpul lui Cindy Ling în groapă, după care, nu le rămase decât să acopere groapa şi să niveleze solul. Cu un pic de noroc, acest corp nu va fi descoperit decât după mai multă vreme, el fiind suficient de adânc îngropat ca să nu fie dezgropat de animale. Pădurea – rezervaţie naturală – era interzisă celor care voiau să instaleze corturi, aşa că puteau sta liniştiţi. „Stupid Ricky” împături cu grijă cuvertura şi o puse la spate, înainte să plece spre hotel.

Cindy Ling, intrată cu viză turistică în Canada, la fel ca majoritatea imigranţilor clandestini, va figura în statistici ca o clandestină în plus şi urma să fie căutată de poliţia canadiană, numai că acolo unde se afla ea, nu mai era de găsit.

Peste douăzeci de minute, cei doi bărbaţi se înapoiaseră în

parking.

*

* *

Nemişcat în camera lui întunecoasă, cu fereastra deschisă, John Mancham observa prin binoclul său cu infraroşii pe cei doi bărbaţi ce se pregăteau să coboare din marea maşină 4x4. El supraveghease plecarea lor. El băgă de seamă că ei nu mai aveau pachetele, ceea ce lămurea cauza sinistră a deplasării lor nocturne. Deoarece el observase în cursul zilei sosirea tinerei chinezoaice, era uşor de presupus ce se întâmplase.

Cei doi bărbaţi intrară în hotel şi John Mancham închise fereastra, satisfăcut. Lucrurile începeau să se mişte.

Capitolul II

Malko decise să parcurgă pe jos distanţa dintre *Hyatt,* hotelul în care se cazase şi *Sutton Place Hotel,* locul unde era stabilită Întâlnirea şi care erau despărţite de trei blocuri. Ca întotdeauna, *Downtown* Vancouver nu era decât o imensă strangulare a circulaţiei şi Burrard Street nu tăcea excepţie de la regulă. Ploua şi circulaţia, deja lentă; se desfăşura cu încetineala unui melc. Toate pliantele turistice ale Columbiei britanice subliniau că Vancouver era singurul oraş din Canada în care nu ningea niciodată, dar uitau, în mod pudic, să menţioneze cele două sute de zile de ploaie pe an care totuşi, nu-i descurajau pe amatorii de activităţi în aer liber. Maşinile înţepenite în strangulări erau deseori dublate de ciclişti cu pulpe monstruoase, purtând căşti ca extratereştrii, pedalând în tee-shirt în ploaie. Locuitorii Columbiei britanice erau sportivi, chiar foarte sportivi. În fiecare weekend, ei se duceau pe biciclete, motociclete sau pe jos, să facă ascensiuni, să facă jogging sau să plonjeze în apele îngheţate ale Pacificului. De la nouă seara însă, oraşul se golea ca sub imperiul unei virtuale stingeri. Sosit în seara din ajun, Malko, după plecarea de la aeroport avusese impresia că traversează un imens ghost town. Vancouverul etala pe nişte kilometri buni localuri de proastă calitate şi cartiere rezidenţiale amestecate în dezordine, inestetic şi fără suflet.

Hotelul *Hyatt,* în care CIA îi reţinuse o cameră era curat, trist şi banal, în mijlocul unei mulţimi de turnuri din sticlă şi de oţel care evocau Wall Streetul şi Shanghaiul. Asiaticii erau peste tot, 30% din populaţia Vancouverului provenind din China. Dacă bătrânul cartier Chinatown din centrul oraşului nu. Ocupa decât câteva străzi mărginite de buticuri prăfuite, Richmond, aflat la sud, era China în miniatură. În cea mai *mare* parte din buticuri nu se vorbea decât cantoneza.

El grăbi pasul prin rafalele de vânt glacial. Deşi era luna iunie, te-ai fi crezut în noiembrie. Prognoza meteo la Vancouver, nu spunea dacă o sa plouă sau va fi frumos, ci dacă va ploua mult sau puţin. Prudenţi, locuitorii din Vancouver nu se despărţeau de umbrelele lor.

Malko nu-şi putu reprima o criză de nostalgie. Dacă n-ar fi trebuit să câştige bani pentru întreţinerea castelului său, el ar fi

fost la Liezen împreună cu logodnica sa Alexandra, gata să se bucure de începutul verii în Austria. Probabil că în biblioteca sa se îngrămădeau invitaţiile adresate Alteţei Sale Serenissime prinţul Malko Linge, dar vai, Liezenul era un veritabil butoi al Danaidelor şi cerea mereu mai mulţi bani, ca să nu mai vorbim de mobilier. În timpul uneia dintre absenţele sale, contesa Alexandra achiziţionase un magnific pat cu baldachin Louis al XVI-lea pe care-l reperase cu ocazia uneia dintre escapadele ei în magazinul Claude Dalle de la Cannes.

El străbătu ultimii metri care-l despărţeau de cele şaptesprezece etaje ale lui *Sutton Place Hotel*. Un magnific Ferrari roşu staţiona în faţa intrării. El se duse direct la ascensoare şi apăsă pe butonul pentru etajul paisprezece. Pe uşa de la apartamentul 1406-08 era prins un panou cu firma: *„Adventure Productions. Ring the bell and proced“*[5].

El se execută. O blondă cu trăsăturile feţei pronunţate, dar cu pieptul voluminos, citea Variety în spatele biroului instalat în micul antreu. Ea afişă imediat un surâs comercial şi întrebă cu un. Pronunţat accent american:

— *May I help you?*[6]

— Am întâlnire cu domnul Simon Levine, îi răspunse Malko.

— Care este numele dumneavoastră, dacă nu vă supăraţi?

— Malko Linge.

— Luaţi loc! Mă duc să văd dacă vă poate primi.

Ea se ridică şi dispăru pe un mic culoar, balansând nişte coapse puse în valoare de o fustă foarte mulată. Când reapăru, ea deborda de bunăvoinţă.

— Domnul Levine vă va primi imediat, îl anunţă ea cu o voce mult mai călduroasă. Vă rog să mă urmaţi!

Lui i se păru legănatul şoldurilor mult mai accentuat. Înainte să-l introducă în birou, ea se întoarse şi îi adresă o privire în stare să topească o banchiză.

— Numele meu este Sandra. Dacă aveţi nevoie de ceva, eu sunt la dispoziţia dumneavoastră.

Unicul ocupant al camerei se ridică pentru a-l primi pe Malko cu mâna întinsă. Era un bărbat de talie scundă, părul grizonat, cu un nas de-a dreptul şocant, enorm, ca un apendice de focă. Numai acesta ieşea în evidenţă în faţa lui. Omul strânse cu putere mâna lui Malko.

---

[5] Adventure Productions. Sunaţi şi intraţi (n.a.).

[6] Cu ce vă pot fi de folos ? (n.a.).

— Simon Levine, se prezentă el. Aţi călătorit bine? Luaţi loc!

Ei se aşezară de-o parte şi de cealaltă a mesei joase. Malko aruncă o privire pe pereţii acoperiţi cu fotografii. Cu planuri de film şi altele asemenea. Te-ai fi crezut cu adevărat într-o societate de producţie cinematografică şi nu într-o infrastructură clandestină a Central Intelligence Agency. Ca şi când i-ar fi ghicit gândurile, Simon Levine avu un surâs complice.

— Ne jucăm rolul, chiar dacă omologii noştri canadieni nu se lasă înşelaţi. Societatea mea furnizează prestaţii – tehnicieni, material, figuranţi – unor producţii cinematografice care se toarnă aici pentru că este mai puţin scump decât la Hollywood. Se lucrează aici vreo două sute pe an începând de la *X-Files* la *Highlander.* Richard Gere umbla pe aici acum vreo cincisprezece zile. Eu însumi sunt în Vancouver de mai multe ori pe an şi asta fără nici o legătură cu activităţile agenţiei.

— Cum reuşiţi dumneavoastră să îmbinaţi cele două ocupaţii? întrebă Malko, mirat de un amestec de acest gen.

Desigur, el cunoştea foarte bine faptul că agenţia de informaţii americană controla în diferite domenii zeci de societăţi care-i serveau drept acoperire, dar nu se gândise la cinema.

Simon Levine surâse dezarmant. În ciuda enormului său apendice, el avea mult farmec.

— Înainte să ajung la *Company,* eram realmente producător. Fratele meu, care era analist la Langley, a fost cel care mi-a cerut să fac un serviciu anume. Treaba asta se petrecea acum zece ani. După aceea, această structură s-a dovedit preţioasă în numeroase cazuri.

El tăcu. Compartimentarea nu era deci un cuvânt simbolic.

— Acesta este motivul pentru care n-am auzit vorbindu-se niciodată despre dumneavoastră, conchise Malko, deşi eraţi ataşat la Serviciul Operaţiuni.

— Eu am auzit vorbindu-se mult despre dumneavoastră, spuse Simon Levine cu un surâs călduros. Dumneavoastră sunteţi un mit la Langley. Afacerile pe care le rezolv eu de obicei cu Adventure Productions sunt infinit mai puţin primejdioase decât cele în care sunteţi implicat dumneavoastră. Apropo, doriţi să vorbim nemţeşte? Ştiu că dumneavoastră sunteţi austriac.

— Asta nu vă deranjează?

— Eu vorbesc germana, ebraica, araba, spaniola, portugheza şi un pic de chineză, preciză Simon Levine. Deşi american; eu sunt născut în Brazilia şi am trăit în Israel şi în Argentina. Să spunem că sunt multicultural.

În orice caz, el părea foarte diferit faţă de cea mai mare parte a agenţilor CIA, foarte acasă la el în societatea „civilă”.

— Dumneavoastră sunteţi deci şeful acestei misiuni? întrebă Malko.

— Eu eram. Eu sunt de-acum înainte la dispoziţia dumneavoastră la ordinul domnului Krongard. El este cel care după ce a discutat cu domnul Frank Capistrano, a cerut ca dumneavoastră să interveniţi în această afacere.

„Buzzy” Krongard era un bancher care tocmai fusese numit *Executive Director* al CIA, ceea ce însemna numărul trei, în ierarhia Agenţiei. El reprezenta noua tendinţă „dură” ca urmare a alegerii în calitate de preşedinte a lui George W. Bush. El avea profilul oamenilor din OSS[7], strămoşul CIA, supranumit „Oh So Social” datorită backgroundului universitar al membrilor săi. Nişte băieţi foarte bine crescuţi, nişte patrioţi fără inimă, înclinaţi mai degrabă spre acţiune decât spre analiză. „Buzzy” Krongard se înţelegea probabil de minune cu vechea cunoştinţă a lui Malko, nelipsitul consilier pentru probleme de securitate al Casei Albe sub. Mai mulţi preşedinţi, Frank Capistrano, cel care-l trimisese deja în câteva afaceri deosebit de încurcate.

Se auziră bătăi în uşă şi Simon Levine îi strigă să intre. Un uriaş cu un fizic foarte „latino”, cu mustaţa cuceritoare intră în cameră. Simon Levine îl invită să ia loc şi făcu prezentările:

— Malko, vi-l prezint pe Jesus Domingo, un vechi *asset* al Companiei. El a lucrat foarte bine în Honduras între 1980 şi 1984, într-un moment în care noi aveam acolo mari probleme. De atunci el locuieşte în Canada şi domnul Krongard s-a hotărât să apeleze la el. Ce se-ntâmplă Jesus?

— Eu merg la Burnaby, anunţă Jesus Domingo. John merge cu mine. Vă sunăm dacă lucrurile se mişcă.

— Perfect, aprobă Simon Levine. Fiţi prudent! Eu o să-l pun la curent pe domnul Linge cu situaţia. De-acum, de la el veţi primi instrucţiuni.

— *No problem,* afirmă Jesus cu un surâs puţin crispat, înainte să se ridice şi să iasă.

După ce fură din nou singuri, Malko întrebă:

— Sunteţi numeroşi în echipa asta?

— Vreo douăzeci pentru „preproducţie”, adică pentru partea „oficială” a activităţilor noastre. Noi dispunem de mai multe vehicule şi de un elicopter. Pentru operaţia „Sunset” – cea care

[7] Office of Special Services (n.a.).

vă interesează – sunt eu, un *case-officer* în mod normal lucrând la consulat, John Mancham, Jesus şi doi dintre oamenii săi care au emigrat în Canada împreună cu el, Manuel Garcia şi Juan Olvido. Consulatul asigură comunicaţiile noastre codificate şi prin Isis Scott face legătura între cele două structuri.

— Adică? întrebă Malko.

Vizibil încurcat, Simon Revine aprinse o ţigară cu o brichetă Zippo decorată cu un cap de leu.

— Isis Scott, explică el, era manechin aici. Ea s-a hotărât să se lanseze în cinema şi astfel am cunoscut-o eu. Eu i-am putut obţine anumite mici roluri aici şi la Hollywood şi trebuie să spun că m-am ataşat de ea.

Altfel spus, era metresa lui.

— Înţeleg, comentă Malko cu o voce indiferentă. Şi, care este rolul ei în operaţiunea „Sunset”?

— Vă voi explica asta imediat, ocoli răspunsul Simon Levine, înainte, cred că trebuie să vă spun în ce constă operaţiunea…

— N-ar fi inutil, spuse Malko sobru.

Ca de obicei, el ignora motivul sosirii sale la Vancouver, abia venit dintr-o expediţie în Orientul Mijlociu unde era cât pe ce, odată în plus, să-şi lase pielea.

Aceasta era a doua ocazie în doi ani când el se regăsea în Canada, iar Vancouver nu părea deloc mai atrăgător decât Montreal. Simion Levine se duse să caute o fotografie pe biroul său şi i-o întinse.

— Dumneavoastră îl cunoaşteţi pe acest bărbat?

Documentul reprezenta un chinez surâzător cu părul foarte scurt, faţa rotundă luminată de o privire rea, cu o mustaţă mică, nişte umeri atletici strânşi într-un polo. Părea să aibe patruzeci de ani.

Malko îi restitui fotografia.

— Nu, spuse el. Cine-i omul acesta?

— Un personaj foarte interesant, explică Simon Levine. Li Sha-Tin născut la Xiamen în provincia Fujian, chiar în faţa insulei Taiwan. Este fiu de ţărani săraci, analfabet şi care nu vorbeşte nici măcar engleza. În mai puţin de *douăzeci* de *ani*, el a construit o avere colosală datorită contrabandei la scară mare, corupând o groaza de oficiali ai Partidului Comunist Chinez şi de-ai armatei populare. Se spune că el a introdus fraudulos în China diverse mărfuri pentru mai mult de zece miliarde de dolari. El importa vase întregi pline cu maşini Mercedes din Taiwan. Un funcţionar corupt îi furniza plăci cu numere şi acte de

înmatriculare şi el economisea 350% drepturi vamale. Din păcate pentru el, în 1999 schimbarea primului ministru de la Pekin a dus la căderea sistemului său. Mai mulţi dintre complicii săi foarte sus puşi au fost arestaţi. Paisprezece au fost deja împuşcaţi iar el este vânat.

— Unde se găseşte acest personaj?

— Aici, la Vancouver.

Malko se încruntă.

— Pentru ce se interesează Agenţia de Li Sha-Tin?

Privirea vioaie a lui Simon Levine străluci.

— Domnul Li Sha-Tin a compromis un număr incalculabil de foarte înalţi funcţionari ai partidului şi ai armatei. Complicii săi au fost recrutaţi din *anturajul* preşedintelui chinez Jiang Zemin, marele şef suprem. Este unul din cei mai activi. El este patronul zonei de coastă aflată chiar în faţa Taiwanului şi de unde ar putea porni operaţiunile militare contra acestei insule. Mai este nevoie să vă spun ce „sursă” ar reprezenta acest om pentru Agenţie?

— Văd, spuse Malko.

— Deci „Buzzy” Krongard m-a trimis aici cu misiunea să-l duc pe Li Sha-Tin cu orice preţ pe teritoriu american. La început, asta părea să fie o misiune extrem de uşoară dar după aceea…

— După aceea ce? întrebă Malko intrigat.

Vancouver era pe şosea la distanţă de o oră de frontiera americană şi în avion, la distanţă de câteva minute. În plus, Canada este o ţară aliată…

— O să vă explic asta jos la bar, unul din colţurile simpatice din acest oraş.

*

* *

O canadiană cu sâni imenşi, instalată la barul *Gerard*, împinse cu degetul mare şi puternic o bucata *de* lămâie pe gâtul sticlei sale de Corona şi o dădu pe gât dintr-o înghiţitură, sub privirea blazată a barmanului.

Se găseau de toate la barul lui *Sutton Place,* chiar foarte elegant cu lambriurile sale din lemn, lumina şi boxele sale discrete unde poposeau câteva femei frumoase şi nişte oameni de afaceri. Te-ai fi crezut la New York. Nu exista nici un taburet liber şi conversaţiile decurgeau în largul lor. Simon Levine se strecură împreună cu Malko în singura boxă liberă şi îi comandă chelnerului un dublu Defender „Cinci ani vechime” la gheaţă.

Malko ceru o votcă. Zgomotul de voci proteja conversaţia lor.

Malko îl lăsă pe american să-şi savureze scotchul înainte de a-i pune prima întrebare care-i stătea pe buze.

— Un om ca Li Sha-Tin ar fi trebuit să fie dornic să se refugieze în Statele Unite, remarcă el. Cum de n-a ajuns acolo?

— Bună întrebare, recunoscu Simon Levine în timp ce studia o blondă înaltă cu voce stridentă căţărată pe un taburet la bar şi care pivotase expunând cea mai mare parte a coapselor sale. Eu nu vă pot da decât o parte a răspunsului. Mai întâi, Li Sha-Tin, prevenit că o să fie arestat, a sărit în primul avion spre Canada, ţară în care putea intra fără viză turistică. Apoi a cerut azil politic. Aparent el are mulţi prieteni aici şi se gândea că sejurul lui va fi de scurtă durată. Situaţia n-a evoluat în favoarea sa şi se pare că el nu se va putea întoarce niciodată în China, decât pentru a fi împuşcat.

— De când sunteţi dumneavoastră aici, nu i-aţi propus azil politic? întrebă Malko mirat.

Simon Levine oftă.

— Noi suntem gata să-i oferim, un azil politic extrem de favorabil, preciză el, dar există un ce. Din momentul în care Pekinul a ştiut că Li Sha-Tin se află în Canada, diplomaţia chineză s-a dezlănţuit. Ambasadorul Chinei la Ottawa, domnul Mei Ping, a cerut oficial ca Li Sha-Tin să fie expulzat în China ca un criminal, în numele excelentelor relaţii existente între cele două ţări, ceea ce era cât pe ce să se înfăptuiască, dar din nenorocire nu există convenţie de extrădare între Canada şi China. Trebuiau deci votate câteva legi şi asta era o treabă mai grea, cu atât mai dificilă cu cât a intervenit şi Departamentul nostru de Stat la rândul lui, precizând că trimiterea în China a lui Li Sha-Tin la o execuţie sigură ar fi considerată ca un gest extrem de neamical. În plus, noi am alertat şi asociaţiile pentru drepturile omului de tipul Amnesty International care au început să urle şi urlă în continuare. Nu trebuie uitat că China deţine recordul mondial al pedepselor capitale.

Malko îşi muie buzele în votca sa cu gheaţă.

La bar, canadiana cu sânii mari ataca cea de-a treia Corona. Ea ar fi putut sugruma un grizzly între coapsele sale.

— De ce ar face Canada jocul Pekinului? se miră el.

— Foarte bună întrebare, spuse Simon Levine, surâzând ştrengăreşte. Dintre toate ţările industrializate, Canada este cea mai apropiată de Pekin, pentru două motive evidente şi pentru unul mai puţin clar. În primul rând, ponderea comunităţii chineze

în ţară şi volumul schimburilor comerciale. Al treilea motiv este mai controversat. Din numeroase surse din mediul informaţiilor, inclusiv FBI-ul, s-ar părea că Goangbu-ul, sprijinindu-se pe triade, a infiltrat mediul industrial şi politic canadian, printr-un sistem sofisticat de corupţie. FBI-ul a descoperit că cele două partide canadiene, Partidul Liberal şi Partidul Conservator – au primit contribuţii financiare oculte de provenienţă chineză. Unii dintre foştii poliţişti canadieni cu funcţii înalte se regăsesc în fruntea unor mari societăţi aparţinând unor chinezi. În Ontario, un studio de producţie cinematografică are un patron canadian dar este legat de o triadă, ea însăşi în contact cu serviciile de informaţii chineze. Guvernul din Pekin, discret dar sistematic, s-a infiltrat în toate societăţile cu tehnologie avansată, inclusiv nucleare şi a terminat prin a exercita o influenţă importantă în mediile politice canadiene. Foarte oficial, primul ministru canadian Jean Chretien, nu ascundea afinităţile sale cu China comunistă.

— Şi asta o ştie toată lumea? întrebă Malko mirat.

— Nu chiar, surâse Simon Levine. În 1996 cele două mari agenţii canadiene de informaţii, RCMP şi CSIS[8] au elaborat un raport privitor la penetrarea chineză în Canada. Raportul „Sidewinder”, conţinând douăzeci şi trei de pagini de dezvăluiri explozive care n-au fost făcute cunoscute publicului. Doar guvernul l-a citit şi a declarat că este o ţesătură de minciuni, dar l-a clasat ca „secret” şi tuturor celor care au lucrat la el li s-a interzis să spună ceva. Unul dintre principalii autori ai raportului, ofiţer în cadrul RCMP, a fost trecut în rezervă pentru că s-a revoltat împotriva acestui „cover-up” şi nu s-a mai auzit niciodată nimic despre „Sidewinder”.

— Dumneavoastră deţineţi informaţii de o calitate remarcabilă, îl felicită Malko.

Simon Levine sorbi o înghiţitură de Defender şi spuse:

— Acest ofiţer din RCMP. Brian Murray, este de mult timp una dintre sursele mele. Graţie lui, în decembrie 1996, am putut noi zădărnici o operaţiune a serviciilor chineze. Prin intermediul unei societăţi canadiene, ei îşi procuraseră două mii de AK-47 unor activişti indieni din rezervaţia Mohawk, acei *Amerindian Warriors*. Aceştia aveau intenţia să declanşeze un război de gherilă contra Statului Federal. De asemenea, după ce eu am fost însărcinat cu afacerea „Sunset”, l-am contactat din nou pe Brian Murray. Cum el şi-a păstrat nişte prieteni cam peste tot, noi am putut fi

[8] Canadian Security Intelligence Service (n.a.).

preveniţi de manipulaţiile guvernului canadian în timp optim, fapt care ne-a permis să le anihilăm iar el continuă să ne informeze. Aici intervine Isis Scott, după care el e nebun. Pentru a-şi păstra legătura cu ea, el a fost de acord să ne ajute, pentru că el îşi riscă libertatea şi poate chiar mai mult. Bineînţeles că ea îl plimbă dar acesta e un băiat foarte naiv.

Lui aproape că i se umfla pieptul… Malko era grăbit s-o vadă pe această Mata-Hari canadiană.

— Dacă sunteţi atât de bine informat, remarcă el, cum de n-aţi reuşit să-l recuperaţi pe Li Sha-Tin?

— Deoarece canadienii se opun. Ei l-au prevenit că dacă ar încerca să se refugieze la noi, l-ar trimite imediat în China. Guvernul canadian a trimis o notă oficială la Washington cerând să nu se amestece în afacerea Li Sha-Tin. Bineînţeles că diplomaţii pederaşti de la State Departament s-au conformat şi au dat ordinele corespunzătoare la Langley.

În bar zgomotul era din ce în ce mai mare şi Malko trebui să ridice vocea pentru a pune întrebarea următoare.

— Şi dumneavoastră n-aţi acţionat?

— Nu, recunoscu americanul. Li Sha-Tin este păzit în permanenţă de nişte membri ai RCMP. Nu te poţi apropia de el şi nici să-i telefonezi. Liniile sale telefonice sunt interceptate. Abia reuşim să-i supraveghem deplasările. Situaţia asta durează de două luni. Noi am avut emoţii acum două luni. El s-a dus la cazinoul din Niagara Falls, la câţiva kilometri de frontieră, ca să joace, iar noi l-am urmărit. Canadienii s-au prins şi l-au arestat sub un pretext neserios pentru a-l readuce aici.

— Dumneavoastră aveţi contacte cu el?

— Indirect, datorită unui avocat chinez, Victor Chang care, de asemenea, doreşte ca Li Sha-Tin să vină la noi. El i-a sugerat asta, dar răspunsul a fost evaziv.

— Este ciudat…

— Da şi nu. Noi avem impresia că Li Sha-Tin, până mai zilele trecute, spera încă să ajungă la un acord cu chinezii. Cred de asemenea, că mai există încă un motiv care explică reticenţa lui Li Sha-Tin de a veni în SUA. Acesta ar fi apropierea noastră de lumea din Taiwan.

— Asta nu ar trebui să-l deranjeze, obiectă Malko.

Simon Levine mai bău o înghiţitură din Defenderul său şi surâse.

— Da, însă aici există o mică treabă pe care are să şi-o reproşeze. După ce a făcut avere în provincia sa, Li Sha-Tin a

emigrat la Hong Kong. Cum el cumpăra toate produsele de contrabandă din Taiwan, evident că avea relaţii excelente cu taiwanezii din Hong Kong. Dar în 1997, amicii comunişti ai lui Li Sha-Tin i-au cerut să-i ajute să anihileze reţeaua de spionaj taiwaneză din Hong Kong datorită relaţiilor sale. Fiind sociabil, el a acceptat şi s-a pomenit membru al Goangbu, nu din convingere politică bineînţeles, ci pentru a asigura o acoperire traficurilor sale. El s-a descurcat aşa de bine că a reuşit să-l „contacteze” pe şeful serviciilor militare din Taiwan la Hong Kong, Yue Bing Nan, care avea încredere în el. Fără să ezite, Li Sha-Tin l-a predat autorităţilor de la Pekin, la fel ca pe toată reţeaua lui. Astăzi, Yue Bing Nan, aşteaptă să fie împuşcat împreună cu alţi vreo douăzeci de spioni taiwanezi. Drept care, Taiwanese Intelligence a pus un premiu pe capul lui Li Sha-Tin. Ei îl vor mort şi dacă este posibil tăiat în bucăţele mici, lucru care nu simplifică sarcina noastră, deoarece el se întreabă dacă după ce-l vom fi stors de secrete şi nu ne va mai fi util, nu vom fi tentaţi să-l transferăm colegilor noştri taiwanezi.

„Ipoteză perfect plauzibilă” îşi spuse Malko care nu era naiv. O sursă uzată nu valora mai mult decât o sticlă goală de Coca. Era cert că Li Sha-Tin avea o personalitate cu multiple faţete.

El se pregătea să pună o nouă întrebare, când remarcă o tânără femeie blondă croindu-şi drum prin mulţimea îngrămădită în jurul barului. Era o blondă înaltă cu părul împletit, privirea ascunsă în spatele unor ochelari negri, cu bluza mov explodând sub apăsarea a doi sâni mari, gura cărnoasă şi o alură de semeaţă.

— Poftim, spuse el, uite un star! Există deci într-adevăr oameni de cinema aici.

Blonda se apropia de masa lor. Simon Levine se ridică cu stângăcia precipitată a unui elev de liceu şi spuse cu o voce brusc schimbată:

— Malko, v-o prezint pe Isis Scott! Isis, prinţul Malko Linge.

Isis Scott rămase nemişcată, îşi ridică ochelarii negri şi-i adresă lui Malko o privire cu care ar fi putut fulgera un bizon – directă, sexy, sigură.

— *Good afternoon*, *Mister Linge*, spuse ea cu o voce fermă. Sunt foarte bucuroasă că v-am cunoscut.

Malko apucă mâna întinsă şi avu impresia că mâna tinerei femei era unsă cu un clei foarte puternic. Ea nu slăbea mâna lui, cu privirea în ochii acestuia, cu o expresie foarte comică şi un surâs carnivor. Cu coada ochiului, el văzu că Simon Levine

devenise verzui şi întorsese privirea într-o parte.

— Ia loc Isis, propuse americanul cu vocea sugrumată.

Malko putu în sfârşit să-şi recupereze mâna şi tânăra femeie se strecură printre ei doi în boxă. Abia aşezată ea se întoarse spre Simon Levine şi-l sărută îndelung pe gură, în timp ce coapsa ei se lipea pe sub faţa de masă de cea a lui Malko…

Spioană de ocazie, dar autentică ticăloasă.

După ce-şi recăpătă respiraţia, Simon Levine, renăscut după această manifestare de afecţiune, se aplecă spre Malko cu un aer conspirativ:

— Aşa cum v-am explicat, Isis este momeala noastră pentru a-l recruta pe Brian Murray.

Cu un gest plin de senzualitate, frumoasa Isis se întoarse spre Malko şi întrebă:

— Mister Linge, dumneavoastră gândiţi că aş putea juca rolul unei bune momeli?

Coapsa ei continua să fie sudată de cea a lui Malko. Acesta din urmă îşi spuse că recuperarea lui Li Sha-Tin promitea să-i rezerve câteva surprize. O creatură ca Isis nu risca să simplifice lucrurile.

— Desigur, răspunse ei. Oricine ar risca să muşte din ea.

Avu impresia că Simon Levine o să-i sară de gât, dar americanul se rezumă la un râs fals şi întrebă:

— Isis, ce doriţi să beţi?

— Un strawberry daiquiri.

Pentru a destinde atmosfera, Malko adăugă imediat:

— Povestiţi-mi urmarea. Ce vor canadienii?

— Ei trag de timp, spuse americanul, pentru a permite chinezilor să-i lichideze discret pe Li Sha-Tin. Aceştia ar fi reuşit cu siguranţă fără protecţia asasinilor din triadele canadiene. Noi ne gândeam să găsim un truc pentru a-l exfiltra „uşor”, continuă Simon Levine, dar, acum câteva zile, s-a produs un incident care ne-a arătat că nu trebuie să dormim. Cred că de data asta. Serviciile chineze s-au hotărât să-l lichideze pe Li Sha-Tin cât mai repede posibil. Pentru asta sunteţi dumneavoastră aici.

Capitolul III

— Ce s-a întâmplat? întreba Malko.

— Un incident pe care noi încă nu l-am elucidat. În cursul ultimului weekend, Li Sha-Tin şi garda sa de corp au plecat pe Vancouver Island într-un hotel de lux, *Wickaninnish Inn.* John Mancham i-a urmărit. Sâmbătă după-amiază, el a văzut sosind la hotel pe o tânără chinezoaică ce purta un sac de voiaj şi care venise cu avionul din Vancouver. Ea a întrebat de Li Sha-Tin şi el a primit-o imediat.

El îi relată cele observate de *case-officerul* CIA, concluzionând cu asasinarea probabilă a acestei necunoscute.

— Noi nu ştim ce s-a petrecut în realitate, nici chiar de unde venea ea, nici numele ei, dar sunt 99% şanse dintr-o sută, ca ea să fi fost omorâtă şi îngropată în „rain forest”. Cum ea a venit de bunăvoie, nu poate exista decât o singură explicaţie: ea a dorit să-l omoare pe Li Sha-Tin şi el sau zbirii lui au lichidata. Desigur, aceasta însă, este doar o ipoteză. Noi vom încerca s-o verificăm prin intermediul lui Victor Chang, avocatul lui Li Sha-Tin. Dacă această presupunere se adevereşte, acesta din urmă nu are cu ce se lăuda. După mine, chinezii nereuşind să obţină de la canadieni extrădarea lui Li Sha-Tin în China, au trecut la ofensivă, încercând să-l omoare.

— Asta pare a fi logic, recunoscu Malko. De ce însă au trimis o femeie singură şi nu un comando de asasini?

— Nu pot explica asta. Ar fi probabil mai uşor decât un atac frontal. Li Sha-Tin este bine păzit.

— Oare n-o fi o tentativă a prietenilor dumneavoastră din Taiwan?

— În principiu nu, îl asigură Simon Levine. Noi i-am întrebat.

Gălăgia din bar era din ce în ce mai mare. Isis Scott căscă şi-i adresă un surâs cuceritor lui Malko.

— Credeţi că eu l-aş putea seduce pe acest chinez? întrebă ea pe un ton hazliu.

În mod sigur, ea era foarte surescitată.

— Desigur! N-aţi încercat încă?

Simon Levine răspunse în locul ei cam sec:

— Li Sha-Tin nu iese din casă decât pentru a merge la Great Canadian Casino din Richmond sau la cel din *Holiday Inn.* Nu

vorbeşte cu nimeni, este înconjurat de garda sa personală şi nu vorbeşte decât cantoneza…

Malko era cât pe ce să remarce că trupul lui Isis era poliglot, dar se reţinu la timp. Coapsa metresei oficiale a lui Simon Levine continua să fie lipită de a lui.

— Ce intenţionaţi să faceţi? întrebă el.

Simon Levine mai sorbi o înghiţitură de Defender. Nasul său păru să se fi alungit.

— Langley vă cere sa organizaţi kidnappingul lui Li Sha-Tin, spuse el pe un ton lugubru. Aceasta este înainte de orice, o cursă contra cronometru între chinezii de la Pekin şi noi, cu un avantaj net pentru ei, căci canadienii vor închide ochii.

— Din câte mi-aţi spus, remarcă Malko, aceasta este aproape o misiune imposibilă.

— Nu! Foarte dificilă, îl corectă Simon Levine. Evident, dacă suntem prinşi, riscăm penitenciarul.

Malko îşi reţinu un surâs. Levine îl făcea să se gândească la avocatul care vine să-l anunţe pe clientul său că a fost condamnat la pedeapsa capitală spunând „noi am fost condamnaţi la moarte”. Penitenciarul îi era destinat lui. Ca de obicei când riscurile erau mari, CIA prefera să cedeze afacerea.

— Unde locuieşte Li Sha-Tin? întrebă el.

— Într-unul din cartierele şic din Vancouver, la est, la Burnaby, la etajul şaptesprezece al Crystal Court, un building care găzduieşte un sediu al RCMP la parter. Canadienii supraveghează toate contactele sale şi nu i se poate telefona, fără să fie ascultat. El este mereu însoţit de bodyguarzii săi.

Cu alte cuvinte, ei trebuia să-i elimine pe chinezi şi pe canadieni.

— Nu este deloc încurajator, spuse Malko.

Simon Levine se uită chiorâş la el.

— Acesta este motivul pentru care Langley v-a trimis aici. Când am sosit eu aici, credeam că istoria este mai degrabă amuzantă şi mă gândeam că va fi uşor să-i convingem pe chinezi să se alieze cu noi. În elicopter, în zece minute ai ieşit din spaţiul aerian canadian. De-acum înainte, este vorba de o operaţiune foarte dezagreabilă, comportând multe riscuri certe. Băieţii lui Li Sha-Tin nu vor ezita să ne omoare în văzul lumii, dacă e le ordonă.

Malko îşi spuse că ar fi preferat să-i aibe cu el pe Chris Jones şi Milton Brabeck, cei doi „baby-sitters” ai CIA, complicii lui cei vechi, decât pe romanticul Simon Levine, aflat în plină lună de

miere cu încântătoarea sa creatură, prea preţioşi în ochii celor de la Langley ca să-i rişte cu nesăbuinţă.

Terminându-şi votca, el întrebă:

— Este Li Sha-Tin chiar atât de preţios?

— Cred că dumneavoastră nu vă daţi seama. Dacă punem mâna pe acest tip. Putem destabiliza întregul sistem politic chinez. Judecaţi şi dumneavoastră: principalul său complice este generalul Ji Zhengde, şeful Goangbu după 1992, Li Sha-Tin ştie totul despre el. El a fost arestat, dar are domiciliu forţat. El este cel care i-a trimis trei sute de mii de dolari lui Bill Clinton în timpul campaniei sale prezidenţiale în 1996 pentru a-l discredita. Lista oficială a complicilor săi se confundă cu staff-ul chinez şi noi nu ştim încă totul. Acesta este doar vârful icebergului. Li Sha-Tin nu are doar numere de telefon şi acte, ci şi filme. El îi invita pe toţi prietenii săi – demnitarii partidului – la nişte orgii în Pavilionul roşu din Xiamen unde îi filma. El are desigur nişte casete pe care ar fi bine să punem mâna. Noi n-am putut recruta niciodată oameni importanţi din ierarhia comunistă. Ei sunt gata să acţioneze la comandă. Am putea influenţa din interior politica chineză. Imaginaţi-vă că am fi avut asemenea mijloace la dispoziţie atunci când au capturat echipajul avionului nostru spion…

— Dumneavoastră sunteţi sigur că Li Sha-Tin nu se laudă?

Simon Levine îşi termină Defenderul său. Barul era acum ticsit şi zgomotul infernal.

— Noi nu suntem naivi. În decembrie trecut am recuperat un spion al Pekinului, colonelul Xu Junping, nu foarte important, dar ei ne-a confirmat tot ceea ce se spunea. Li Sha-Tin reuşise să câştige pentru afacerile sale complicitatea întregii ierarhii cele mai înalte a partidului şi armatei populare. Aceşti oameni ar constitui o „bancă de date” de nepreţuit pentru noi. De altfel Casa Albă nu s-a însetat în privinţa asta. China este obsesia noului nostru preşedinte.

El tăcu. Isis Scott îşi terminase băutura şi-l chemă pe chelner pentru a mai comanda un pahar. Malko îl zări pe Jesus Domingo care-şi făcea drum cu coatele ca să ajungă la ei.

— Poftim, uite-l pe spook[9]! spuse Isis.

Latino-americanul se apropie, cu toţi dinţii rânjiţi, cu o privire lacomă îndreptată spre Isis.

— Ce s-a întâmplat? întrebă imediat Simon Levine.

[9] Urât (n.a.).

— Am nevoie de bani, spuse Jesus Domingo. Am legat prietenie cu unul din băieţii de la întreţinere din imobil. El ne poate da ţevi dar trebuie să-l motivăm.

— O.K., o să-ţi dau, spuse americanul. Să urcăm!

El se ridică şi Isis se încruntă.

— Eu n-am poftă să urc. Te aşteptăm aici. Îmi termin băutura, întoarce-te repede.

Simon Levine acceptă cu un oftat disperat şi se depărta însoţit de Jesus Domingo.

Isis se întoarse spre Malko:

— Acum suntem puţin singuri…

La concursul de târâturi, ea putea pretinde medalia de aur.

— Eu îl urăsc pe acest Domingo, spuse ea cu hotărâre.

— Bine, spuse Malko, de ce?

— Mai întâi, el a încercat într-o zi să mă dezbrace când am rămas singuri în birou.

Dacă ea s-ar fi purtat cu Jesus aşa cum s-a purtat cu Malko, atunci avea toate scuzele.

— Asta nu e bine, spuse Malko, dar este o ispită căreia îi pot cade victimă mulţi dintre bărbaţi…

Ea spuse răsfăţându-se:

— Vai! Mulţumesc. Acesta este totuşi un ticălos. Mi-a povestit viaţa lui. A omorât o mulţime de oameni.

— Aşa! spuse Malko ciulind urechile. Aici în Canada?

— Nu, în Honduras, ţara sa de origine. El lucra cu CIA şi conducea un escadron al morţii care-i lichida pe antiamericani. El s-a lăudat că a ucis sute de bărbaţi, femei şi copii, cu măciuca, împuşcându-i şi chiar înăbuşindu-i cu un sac de plastic. El a crezut că asta o să mă excite.

— Şi asta v-a excitat?

— Puţin, recunoscu Isis cu o figură încântătoare, dar prea puţin pentru a mă determina să-i cedez.

— El nu este căutat?

— Ba da! Din cauza asta s-a refugiat în Canada. Simon i-a promis c-o să-i faciliteze venirea în Statele Unite dar este totuşi un tip ticălos.

Categoric, CIA nu-şi pierduse relele obiceiuri. Echipa destinată spre a rezolva cazul lui Li Sha-Tin era eterogenă, începând cu Isis Scot. Aceasta îl privea pe sub sprâncene pe Malko în timp ce-şi lipăia paharul de strawberry daiquiri recent comandat.

— Vă plac? îl întrebă ea brusc pe Malko.

— Sunteţi superbă, spuse Malko fără să se forţeze.

Isis se încruntă.

— M-am îngrăşat. Înainte, când eram manechin, eram mult mai frumoasă. Acum mă întreb dacă plac bărbaţilor.

— În ceea ce mă priveşte, da, spuse Malko. Dar se pare că Simon Levine este foarte subjugat de dumneavoastră.

— El e puţin cam bătrân… şi foarte posesiv…

Între ei părea să fie o diferenţă cam de treizeci de ani. Simon Levine avea nişte circumstanţe.

— Găsiţi un alt bărbat mai tânăr, sugeră el.

— Nu, spuse ea hotărâtă. Eu vreau să fac cinema, să devin un star, să fiu celebră şi fără el n-o să reuşesc acest lucru.

Cel puţin, era foarte cinstită..

— În acest caz, spuse Malko, trebuie să jucaţi rolul.

Isis aprobă din cap.

— Dumneavoastră sunteţi foarte mişto. Feriţi-vă de Jesus. Dacă aţi şti ce mi-a povestit… Dacă se întoarce în Honduras, îl omoară. Acolo el este condamnat la moarte. El a comis acolo nişte orori. Chiar şi în Canada el trebuie să se ascundă. Tot timpul este înarmat. Are un pistol mare plin cu gloanţe şi nu se gândeşte decât să violeze femei frumoase. Dumneavoastră aţi văzut-o pe blonda, pe Sandra de la recepţie, cea care seamănă cu un cal? Ea este nebună după Jesus. Seara ea încuie uşa cu cheia şi face dragoste în biroul ei.

— De unde ştiţi?

Isis surâse sarcastic.

— Într-o seară, ea n-a văzut că eu eram încă în biroul lui Simon. Eu am auzit-o guiţând ca o nebună. Eu am aruncat o privire. Ea era lungită pe birou lângă centrala telefonică şi ei în picioare o împingea cu mişcări ample…

Evocând acestea, privirea ei se tulburase şi rămase fixată asupra lui Malko. Ochii ei erau de culoarea mării.

— Aţi putea să mă duceţi la cinema? propuse ea. Nu trebuie să ştie Simion. Îmi place să flirtez pe întuneric.

Se intra deja în zona roşie.

— Ce vârstă aveţi dumneavoastră? întrebă Malko.

— Douăzeci şi trei de ani.

— N-aţi dori să aveţi un prieten de vârsta dumneavoastră?

Isis îi aruncă o privire cu reproş.

— Sunt nişte idioţi. Unul dintre tipii din vecini este un băiat foarte bine şi mă iubeşte de mult timp. Deja când eram puştoaică, el mă pipăia peste tot. Când am împlinit optsprezece ani, m-am culcat cu el. Pentru că i-am spus că-mi plac bărbaţii

foarte musculoşi, el s-a îndopat cu steroizi şi a devenit atlet.

Ea pufni…

— Numai că, s-a produs un incident.

— Care? întrebă Malko intrigat.

— *His balls were reduced to two sweet peas*[10]…spuse ea pufăind. Ei nu mai putea nimic, chiar dacă era plin de muşchi. Atunci eu i-am părăsit şi el a murit.

— Cum?

— S-a spânzurat în camera lui. Înainte însă îmi răsturnase maşina ca să-mi arate cât este de puternic…

Prin faţa lui Malko trecu un înger absolut înspăimântat. Nu mai exista tinereţe. Deodată Isis îl întrebă:

— Unde locuiţi dumneavoastră?

— La *Hyatt.*

— Ce cameră?

— 1708. De ce?

— Pentru că eu aici locuiesc în aceeaşi cameră cu Simon, spuse ea simplu.

Telemobilul ei sună şi îl smulse din poşetă.

— *Brian! I'm glad to hear you…*

Aparent; era vorba de Brian Murray, „sursa" lui Simon Levine. Conversaţia fu foarte scurtă.

— Vrea să mă vadă, comunică Isis. Se pare că are ceva foarte important să-mi comunice.

— Unde? Aici?

Ea coborî vocea.

— Nu, la el acasă. Mă duc repede acolo, înainte ca Simon să se întoarcă. Atenţie! El crede că noi ne întâlnim în locuri publice. Este însă mai agreabil la el, pentru că are muzică bună şi afară de asta el este minion. Pe curând!

Ea se ridică, abandonând paharul de daiquiri abia început. Malko îşi spuse că Simon Levine nu-şi dusese tot calvarul la capăt. După toate aparenţele, Brian Murray era de asemenea, amantul lui Isis. Nu trecuseră trei minute de la plecarea ei, atunci când Simon Levine reapăru.

— Unde-i Isis? întrebă el imediat, ca şi când Malko ar fi ascuns-o sub masă.

— A plecat la o întâlnire cu Brian Murray, îi comunică el. Se pare că el are o informaţie importantă.

---

[10] Testiculele lui au devenit de dimensiunea unui bob de mazăre (n.a.).

— Bine, spuse americanul, dintr-odată crispat. Nu v-a spus unde?

— Nu.

— Bine, zise el, resemnat. O să vă arăt unde locuieşte Li Sha-Tin.

*

* *

Un enorm 4x4 marca Lincoln Interceptor negru cu geamurile fumurii era parcat în faţă la Sutton Place lângă maşina Ferrari. Simon Levine trânti portiera şi apucă volanul, ceea ce produse un zgomot de uşă de casă de bani. Maşina era blindată. Malko zări fixat între două scaune un pistol-mitralieră Skorpio. Ei se regăsea într-un mediu familial…

Merseră pe Burrard Street, luând-o apoi la stânga în direcţia est. Circulaţia era exasperant de lentă din cauza stopurilor şi a ploii: Ei se angajară pe Kingsway, un bulevard lung ducând oblic spre sud-est, mărginită de garaje, de vile şi imobile vechi, deloc veselă. Americanul părea gânditor. El se uită cu coada ochiului spre Malko.

— Isis nu v-a povestit prea multe amănunte picante?

— Este încântătoare, se eschivă Malko.

— Ea e foarte dificilă. De când s-a îngrăşat, este convinsă că şi-a pierdut sex-appealul. De-atunci încearcă să seducă pe toată lumea.

— Pueril, oftă Malko.

Americanul nu avea aerul să-i împărtăşească părerea.

— Ea l-a aprins atât de tare pe Jesus, încât era cât pe ce s-o violeze în biroul meu. El e un latin… S-a purtat O.K. cu dumneavoastră?

— Da!

Simon Levine păru mai calm.

— Desigur, ea este foarte utilă în această misiune. Brian Murray îi ciuguleşte din mână. Fără ea, el nu ne-ar destăinui atâtea secrete.

Ei mai merseră vreo douăzeci de minute, ajungând la Barnaby, periferia şic situată ia est de Vancouver. La intersecţia cu Willingdon Avenue, Simon Levine vină la dreapta.

— Ajungem! Este turnul acela rotund de colo, cu reflexe verzui.

El arăta spre un turn de vreo douăzeci de etaje cu storuri ciudate verzi la ferestre, care-l făceau să semene cu un

acuarium. El opri de-a lungul trotuarului din faţă la câţiva metri de un Dodge alb cu doi oameni la bord.

— Aceştia sunt Manuel şi Juan, îi explică americanul.

La dreapta imobilului se găsea sediul Mounted Police Station. Mai multe vehicule ale poliţiei staţionau pe o stradă transversală.

Simon Levine şi Malko se apropiară mergând pe jos de Crystal Court. Printr-o poartă mare din sticlă se dădea în hol. Aşezat pe o banchetă lângă ascensor, un chinez de vreo treizeci de ani, în maieu, cu un sac de sport între picioare, citea un ziar. Umerii săi, braţele şi chiar mâinile lui erau tatuate. El avea faţa rotundă, părul tuns foarte scurt şi o expresie de brută. După ce aruncă o privire scurtă în direcţia lor, el se adânci din nou în lectura sa.

Simon Levine se opri puţin mai departe.

— Tocmai l-aţi văzut pe „Black Ghost” Ming, un criminal renumit, foarte primejdios, promovat ca şef al securităţii lui Li Sha-Tin, îi spuse el. Sunt desigur, mai mulţi bărbaţi în apartament la etajul şaptesprezece. Cu telefonul său mobil, el poate aduna în câteva minute o duzină de asasini.

— Nu i se poate transmite un mesaj?

— Nu! I s-a interzis să vorbească cu indiferent cine.

Când ei trecură din nou, chinezul îi privi, de data asta cu mai multă insistenţă. Apoi, o maşină a poliţiei demară şi vină la colţ, trecând prin faţa lor spre intersecţia cu Kingsway.

— Canadienii ne-au reperat în mod sigur, remarcă Malko. Ei nu reacţionează?

Simon Levine surâse.

— Bineînţeles că ei ştiu cine suntem, dar ştiu de asemenea că există un acord între ei şi State Department. Ei se cred la adăpost de orice lovitură.

Ei se urcară în maşina lor 4x4, lăsându-i la pândă în continuare pe cei hondurieni.

— Mă întreb ce-o fi aflat Brian Murray, spuse Simon Levine, în timp ce mergeau pe Kingsway în direcţia Sutton Place. Sper că nu e doar un pretext ca să bea ceva în compania lui Isis.

Ei se duseră din nou la barul care era acum aproape pustiu. Simon Levine, nervos ca un licean, întorcea la fiecare treizeci de secunde privirea spre intrare. El era acum la al doilea pahar de Defender „Succes” ani vechime cu gheaţă şi Malko nu ştia unde să se mai bage. Era ora nouă seara şi Isis nu-şi făcuse apariţia. Pentru a douăzecea oară, americanul îl întrebă pe Malko:

— Sunteţi sigur că nu v-a povestit nimic?

Telefonul mobil al tinerei femei era dezactivat. La fiecare cinci

minute, Simon Levine suna la apartamentul lor, fără să primească vreun răspuns. Între timp, el aprindea şi stingea bricheta Zippo într-un ritm exasperant.

— Sigur, spuse Malko. Ea a trebuit să se ducă undeva departe unde i-a dat întâlnire.

— Uite-o, spuse deodată Simon Levine sărind în picioare.

Isis traversă barul cu un mers nonşalant şi senzual pentru a veni să se aşeze lângă ei.

— Doamne! Ce circulaţie încurcată… oftă ea.

În secunda aceea, Malko fu sigur că ea tocmai ieşise din patul lui Brian Murray. Ea era prea luminoasă, prea sigură de ea.

— Pentru Dumnezeu, pe unde ai umblat? mormăi americanul.

— Cu Brian, răspunse femeia. El a întârziat foarte mult. Ştii că treaba asta nu mă amuză. Eu fac asta doar ca să te servesc.

— Unde?

— Într-o cafenea pe Powell Street.

— Ce ţi-a spus?

— Nimic. Mi-a dat asta pentru tine.

Ea îi întinse un plic închis pe care el îl deschise imediat. Malko îi văzu expresia feţei schimbându-se. Fără să spună un cuvânt, americanul îi întinse foaia de hârtie, ca el să poată citi cele trei rânduri scrise la maşină:

„Goangbu-ul pregăteşte răpirea lui Li Sha-Tin. El trebuie exfiltrat clandestin spre China pe cargoul *Pretty River.* Canadienii cooperează”.

Capitolul IV

Malko puse hârtia pe masă, evaluând situaţia cu viteza fulgerului, Echipa sa heteroclită urma să se ciocnească cu voinţa a două guverne, dintre care unul cel al ţării în care se găseau. Vasul de pământ contra vasul de fier.

— Aceasta-i o veste proastă, comentă el cu sobrietate.

Total detaşată de aceste probleme, Isis scoase un pachet de Marlboro din poşetă şi Malko îi aprinse ţigara cu un Zippo de argint masiv. Tânăra suflă fumul şi întrebă:

— Mergem să cinăm? Mi-e foame.

Simon Levine era galben la faţă. De furie, el înghiţi cuburile de gheaţă cu restul de Defender „Succes”.

Canadieni ticăloşii mormăi el printre dinţi. Jigodii nenorocite! Trebuie să prevenim Centrala de la Langley imediat, Isis! Brian ţi-a mai spus ceva în afară de acest mesaj?

Isis suflă fumul într-o stare euforică şi prea puţin îngrijorată de soarta lui Li Sha-Tin. Totul în ea, respira satisfacţia sexuală.

— Ba da, spuse ea. Brian mi-a spus că se va întâlni cu tine mâine la ora şase la locul obişnuit, că de-acum înainte, va încerca să obţină noi informaţii. Acum mergem să luăm masa?

Ei nu trebuiră să meargă prea departe. Restaurantul, cu un bufet magnific, se învecina cu barul. Abia instalată la masă, Isis îi ceru chelnerului o sticlă de Taittinger. Probabil pentru a sărbători orgasmul ei clandestin. În timp ce ea pleca să se aprovizioneze la bufet, Malko întrebă:

— Brian Murray este de încredere?

— Până acum a fost, spuse americanul. El a devenit şi mai şi de când îi face curte lui Isis. Ştie că eu sunt cel care ţine lesa.

O foarte lungă lesă… Care permite destule, dar era mai bine să-l lase pe Simon Levine pradă iluziilor sale. Malko era pentru pacea cuplurilor.

— Ar trebui avertizat Li Sha-Tin, sugeră el. Aveţi vreo posibilitate?

— Prin intermediul lui Victor Chang, avocatul său. Înainte am însă nevoie de precizări. Dumneavoastră veţi veni mâine cu mine să-l vedeţi pe Brian. Noi ne vom întâlni mereu în sala de aşteptare a dermatologului lui, în Medical Building, pe West Broadway la nr. 750. De-acum înainte, eu o să dau alarma la

Langley. Va trebui să mergem mâine dimineaţă la consulat ca să comunicăm pe un circuit protejat.

Isis revenea cu un platou de gustări. Ea roşi uşor când întâlni privirea lui Malko şi întinse chelnerului care tocmai destupase sticla de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blanes 1995 paharul ei.

— În seara asta doresc să petrecem, spuse ea. Mergem într-o tavernă?

Văzând figura lui Levine, ai fii zis că el avea poftă să meargă mai degrabă într-un cimitir.

*

* *

Consulatul american era instalat la numărul 1095 pe West Pender, într-un zgârie nori roşietic nou-nouţ, al cărui parter îl împărţea cu un Starbuck Coffe. Intrarea discretă se găsea pe o latură la numărul 1075. Un puşcaş marin care stătea de pază în spatele unui geam blindat, îi conduse până la primul etaj unde erau câteva birouri ocupate de sucursala locală a C.I.A. Fură primiţi de un bărbat corpolent, chel şi jovial.

— Mike Carmel, îl prezentă Simon Levine. El este responsabil cu comunicaţiile noastre şi cu sursele „tehnice”. Fără el noi am fi pe o insulă pustie, surzi şi muţi. Simon Levine se remontase după seara din ajun, poate graţie lui Isis.

— Doriţi să începeţi? propuse agentul CIA. Am pregătit biroul. Nu aveţi decât să deschideţi telefonul.

El îi conduse într-o încăpere fără fereastră, plină cu calculatoare, unde, pe o masă goală lângă o cafetieră şi mai multe ştraifuri de carton, era pus un telefon. Înainte de a se instala, Simon Levine se întoarse.

— Nimic nou în problema chineză?

Mike Carmel asculta de asemenea, convorbirile consulatului chinez, supravegheate şi de „urechile mari” ale NSA.

— Analiza nu se face aici. Aştept ştirile de la Langley pe parcursul zilei.

Simon Levine nu trebui decât să apese pe tasta pentru a intra în legătură cu Centrala CIA. De la Langley. „Buzzy” Krongard era în meeting, aşa că trebui să-şi încredinţeze informaţiile asistentului lui. Nu avea de făcut altceva, decât să aştepte instrucţiunile Centralei, care ea însăşi, avea să consulte Casa Albă.

— Mergem să-l vizităm pe avocat? sugeră Malko.

— O.K., spuse americanul. Nu este departe de aici. Locuieşte la numărul 1200.

Pe parbrizul maşinii era lipit un proces verbal de contravenţie pe care el îl rupse cu furie. Biroul lui Victor Chang se găsea la etajul şapte al unui zgârie nori vechi. O secretara chinezoaică foarte grasă le aduse la cunoştinţă că avocatul era toată dimineaţa plecat la Ottawa. Nu le mai rămânea decât să se ducă să ia masa, în aşteptarea întâlnirii cu Brian Murray.

— Mergem s-o luăm pe Isis? sugeră imediat Simon Levine, după ce-şi consultă ceasul Breitling Navitimer.

*

* *

Instalat la biroul său în faţa unui pahar de ceai, Li Sha-Tin, cu o agendă mare deschisă în faţa lui, dădea unul după altul, telefoane în China. Nu decalajul de fus orar şi nici calitatea comunicaţiilor erau cauza, ci mai ales pentru că era vorba de telefoane mobile.

În plus, el ştia evident că este ascultat de CSIS şi pe de altă parte, mulţi din cei cu care vorbea, erau ascultaţi de Goangbu.

El golise deja o jumătate de pahar de ceai şi transpira abundent. Ceea ce făcea el, era o muncă de Penelopă. Scopul lui era simplu: să recupereze filmele compromiţătoare pe care nu avusese timp. Să le ia cu el. Incidentul de la *Wickaninnish Inn* fusese edificator. Pekinul îi declarase un război pe viaţă şi pe moarte. Dacă el reuşea să recupereze filmele, aceasta era pentru el o asigurare pe viaţă. Posesia lor i-ar furniza un formidabil mijloc de şantaj împotriva guvernului de la Pekin.

El le încredinţase amantei sale, *doamna* Lin, căsătorită cu nepotul lui Jiang Zemin, deci o persoană intangibilă, dar nu ştia ce făcuse ea cu ele. Bineînţeles că nu se punea problema s-o cheme direct şi totodată era imposibil să menţioneze direct motivul apelurilor sale.

El trebuia să procedeze din aproape în aproape, trimiţând mesaje care să nu fie compromiţătoare şi care totuşi să conţină destule elemente din care interlocutorii lui să înţeleagă ce voia.

În fine, mai exista un ultim element, pe care nu-l putea aprecia de la distanţă. Doamna Lin mai era oare de partea sa?

El bău un gât de ceai şi pentru a cincisprezecea oară, tastă cu grijă un număr format din treisprezece cifre. Era ocupat, sau dezactivat. Acest număr trebuia să-l prindă cu orice preţ. Pentru a-şi calma furia el se ridică şi se duse să ia dintr-un mic bar o

sticlă de coniac Otard XO, din care îşi turnă puţin într-un balon. Ei se întoarse apoi la biroul său pentru a-l *savura* în linişte. Avea tot dreptul la o mică recreaţie şi coniacul bun era unul dintre micile lui păcate.

După ce goli paharul el se aşeză lângă telefon, răbdător ca un benedictin.

*

* *

West Broadway ducea de la est ia vest, pe la sud de Granville Bridge, în inima cartierului comercial din Vancouver. La numărul 750 era un impozant building alb, cu mai multe restaurante la parter, ocupat de zeci de doctori. Ei luară ascensorul până la etajul paisprezece. Un afiş aflat pe uşa doctorului John Ridley îndemna să intri fără să baţi la uşă. Secretara durdulie şi mormăind a nemulţumire, înregistră numele lui Simon Levine şi le spuse să intre în sala de aşteptare. Era ora şase fix. Acolo se găsea o singură persoană absorbită de lectura lui *National Geographic Magazine,* un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu o ciudată panama de culoare crem, cu ochi mari albaştrii, o mustaţă şi alură de playboy, fără nici un aer de poliţist, ci mai degrabă cu cel al unui bătrân ecologist, aşa cum era, îmbrăcat în tee-shirt, pantalon de pânză şifonat şi un surâs puţin nerod.

Simon Levine făcu prezentările, întrebând imediat:

— Aţi primit confirmarea?

Brian Murray răspunse cu un semn afirmativ al capului şi spuse cu o voce şoptită:

— Da şi nu am putut prinde prea multe lucruri.

— De la cine? şuieră Simon Levine.

— Un prieten din CSIS. Birourile lor sunt chiar în faţa building-ului lui *Vancouver Post.* Ne cunoaştem de douăzeci de ani şi lui nu-i place întorsătura pe care o ia istoria aceasta.

Ei vorbeau în şoaptă ca nişte conspiratori.

— Ce ştiţi cu exactitate? insistă Simon Levine.

— În două sau trei zile, cargoul chinezesc *Pretty River* venind de la Fusan din Coreea de Sud, va sosi la Vancouver unde va rămâne două zile pentru a încărca lemn şi containere goale de la COSCO înainte să plece din nou spre portul Tinyang de lângă Pekin. Canadienii s-au pus de acord cu chinezii pentru a-l exfiltra pe Li Sha-Tin cu ajutorul acestui cargou. Desigur, aceasta este o operaţiune organizată de Goangbu. Pe urmă, canadienii vor pretinde că Li Sha-Tin a fugit din ţară, fără ca ei să poată

întreprinde ceva.

Lui Malko nu-i venea să creadă.

— Guvernul canadian acoperă acest „kidnapping”?

— Da.

— Sunteţi sigur?

— Absolut, confirmă Brian Murray cu vocea sa domoală. Lumina verde a venit din partea ministrului imigrării de la Ottawa, cu permisiunea primului ministru, care a obţinut de la chinezi ca toată operaţiunea să se deruleze fără mare tam-tam. Odată ajuns pe puntea lui *Pretty River,* soarta lui Li Sha-Tin e pecetluită.

— Dar cum îl vor obliga să urce pe vas?

— Probabil, ascuns într-un container gol, presupuse Brian Murray. Foarte des vama canadiană interceptează imigranţi clandestini provenind din China, ascunşi în nişte conteinere unde stau ascunşi mai mult de cincisprezece zile. Ei au aerisire şi rezerve de hrană. De cele mai multe ori ei nu sunt prinşi. Ultima dată au fost interceptaţi pentru că imigranţii închişi în conteinerul lor deja debarcat râdeau în interior şi au fost auziţi de un vameş.

— Dar cum vor să-l răpească?

Brian Murray depărtă braţele într-un gest de neputinţă.

Despre asta, nu ştiu nimic, dar ultima fază a operaţiunii este uşoară. Mergeţi şi plimbaţi-vă în port! Sunt mii de conteinere îngrămădite cam peste tot, toate aparţinând companiei COSCO, iar aceasta este controlată de armata populară chineză.

Conversaţia aceasta şuşotită, purtată într-o sală de aşteptare banală, părea fantastică.

— Guvernul canadian ştie că vor exista reacţii la dispariţia lui Li Sha-Tin, obiectă Malko. Ei riscă incidente diplomatice şi o campanie de presă din partea organizaţiilor neguvernamentale umanitare..

Brian Murray dădu din cap cu un zâmbet trist.

— Nici măcar atât! Ei vor pretinde că Li Sha-Tin le-a scăpat printre degete şi s-a ascuns pe undeva prin Canada ca alte mii de clandestini, pentru a evita ceea ce se numeşte *removal* adică expulzarea din Canada, în cazul în care li se refuză cererea de imigrare. Eu cred că totul a fost stabilit cu cincisprezece zile în urmă, cu ocazia unui voiaj la New York al ministrului imigrării unde s-a întâlnit cu nişte conducători chinezi. Aceştia au ridicat foarte sus ştacheta, spunând că nici nu poate fi vorba ca Li Sha-Tin să rămână în Canada unde ar reuşi în cele din urmă să intre

în contact cu inamicii lor, adică cu americanii şi i-au dat un termen foarte scurt. Potrivit surselor mele, ei au revenit la chestiune, cu o ofertă imposibil de refuzat.

— Asta se leagă, spuse scurt Levine. Ei au eşuat în tentativa lor de asasinat de la *Wickaninnish Inn,* deci au schimbat tactica. Ei ştiu că noi ne învârtim în jurul lui Li Sha-Tin şi nu vor să-şi asume nici un risc.

— Care o fi această ofertă „irefutabilă”? întrebă Malko.

Brian Murray îşi ridică ochii de un albastru deschis cu acelaşi surâs vag inocent.

— Canadienii au pe capul lor în jur de patru mii de imigranţi clandestini chinezi fără acte, pentru că atunci când au ajuns aici, ei le-au distrus sau le-au dat călăuzelor lor pentru ca ei să te poată folosi din nou. Nişte bieţi nenorociţi care vin pentru a scăpa de mizerie să lucreze aici. Nu are de-a face nimic cu politica.. Guvernul chinez a propus un protocol secret guvernului prin care acceptă să-i primească pe toţi aceşti chinezi, plus unul: Li Sha-Tin şi se angajează ca pe viitor să împiedice imigraţia clandestină provenind din China, în Canada. Cei care vor fi repatriaţi nu riscă nimic. Aceştia sunt refugiaţi economici. În schimb Canada ar scăpa de o problemă grea.

— Dumneavoastră nu aveţi nici un detaliu operaţional? întrebă Malko. Există totuşi o problemă delicată: Li Sha-Tin se află sub supravegherea poliţiei canadiene, căreia îi va fi greu să explice cum a lăsat să fie răpit.

— Ştiu, recunoscu Brian Murray. Există desigur un truc pentru a-i scăpa de răspundere pe nişte canadieni, dar nu-l cunosc. Nu uitaţi că este o afacere de stat şi că secretul este bine păzit.

— Dumneavoastră credeţi că chinezii se vor folosi de triade? întrebă Simon Levine.

— Nu, nu cred. Mai degrabă poate de agenţii Goangbu care mişună prin Canada şi probabil pe *Pretty River.*

El tăcu şi se uită imediat ia ceas.

— Am o întâlnire peste câteva minute. Dacă am noutăţi o voi suna pe Isis.

Ei se despărţiră tăcuţi strângându-şi mâinile şi ajunseră pe culoarul etajului paisprezece. Gânditor, Malko îl interpelă în şoaptă pe Simon Levine care îşi scărpina cu furie impozantul apendice nazal.

— Echipa lui Jesus nu trebuie să-l scape din ochi nici o clipă pe Li Sha-Tin, conchise el. Pentru un moment, este tot ce putem face. Mă miră totuşi un lucru: canadienii ştiu că noi îl

supraveghem şi ei au comunicat asta chinezilor care în planurile lor sunt obligaţi să ţină seama de asta. Cum gândesc ei să se debaraseze de noi?

— Nu ştiu, mărturisi americanul. Până ce acest nenorocit de cargou nu va pleca din Vancouver fără Li Sha-Tin, eu n-o să dorm. Chinezii s-au gândit poate să atace în forţă eliminându-ne. Primul lucru pe care trebuie să-l facem, este să aflăm când soseşte. O să dau ordin să telefoneze în port.

— Trebuie, de asemenea, sublinie Malko, să avem instrucţiuni precise asupra conduitei de urmat.

*

* *

Simon Levine îi întinse lui Malko – fără să spună vreun cuvânt, telexul tocmai decriptat pe care i-l dăduse Mike Carmel, ştampilat *Very Secret* şi *For your eyes only*. Malko îl citi cu atenţie. Purta semnătura lui „Buzzy” Krongard şi conţinutul lui era în acelaşi timp precis şi vag. Scopul operaţiunii „Sunset” era acela de a împiedica cu orice preţ înapoierea în China a lui Li Sha-Tin. Îi revenea deci şefului misiunii sarcina de a lua măsurile necesare.

Malko simţi o dezagreabilă arsură pe coloana vertebrală. De acum şeful misiunii era el în mod cert, Canada era lada de gunoi a lumii, deşi era totuşi o ţară civilizată, cu nişte legi stricte şi poliţie, iar CIA îl împingea fără s-o spună explicit, la posibile acţiuni perfect ilegale, bineînţeles, având drept „soldaţi” un grup de criminali de război hondurieni. Agenţia nu prea se purta cu mănuşi, în ceea ce-l priveşte, el se bucura de consideraţie din partea CIA, dar nu era american deci putea fi sacrificat. El îi restitui documentul lui Simon Levine. Acesta nu pierdu nici o secundă.

— Ce propuneţi?

Cu abilitate, el tocmai transfera responsabilitatea acestei operaţiuni foarte riscante, de pe umerii săi pe cei ai lui Malko.

— Jesus şi oamenii lui sunt la post?

— Da. Ei sunt şi înarmaţi.

— Când soseşte?

— Potrivit căpităniei portului, mâine în jurul orei şapte dimineaţa.

— Ei bine, nu ne rămâne decât să deschidem bine ochii şi să ne rugăm, concluziona Malko.

Simon Levine îşi opri maşina chiar la ieşirea din Lion’s Gate

Bridge, care făcea legătura dintre Stanley Park şi North Vancouver. Toate navele care intrau în Burrard Inlet unde se găseau toate docurile, trebuiau să treacă pe dedesubt. Podul enorm trecea pe la o înălţime de aproximativ treizeci de metri, strâmtoarea îngustă care se termina cu o fundătură, semănând oarecum cu Cornul de Aur de la Istanbul. Pe cheiuri erau îngrămădite mii de conteinere, gata să fie îmbarcate, mai ales de-a lungul căii ferate care străbătea longitudinal zona portuară, chiar după terminalul cruise boats-uriior şi heliport, o zonă liberă în faţă în care erau ancorate zeci de vase.

Ploua şi un vânt violent mătura puntea. Simon Levine lăsă binoclul jos şi se întoarse spre Malko.

— Cred că ăsta este.

El îi dădu binoclul lui Malko. Acesta din urmă focaliză cargoul care tocmai dublase Point Atkinson la Vancouver West şi urma să treacă pe sub pod. El mergea doar cu cincisprezece noduri pe oră şi trecu mai mult de o jumătate de oră înainte ca ei să-i poată examina pupa. Pulsul lui Malko crescu. Drapelul chinez roşu cu stele flutura pe partea din spate a cargoului care purta pe cocă inscripţia *Pretty River* şi nişte caractere chinezeşti. Puntea era pustie şi semăna cu orice alt vas de categoria lui. Ei îi urmăriră cursa în timp ce el pătrundea în Burrard Inlet. El încetini şi în final aruncă ancora chiar în faţa zonei portuare, după heliport.

Simon Levine îşi puse binoclul în etui oftând.

— Cel puţin din acest punct de vedere, informaţia lui Brian Murray era exactă…

— Ce-l mai atrage? întrebă Malko abţinându-se să precizeze „în afară de Isis”…

— Acesta este un om onest rănit în amorul său propriu, explică Simon Levine, cu amărăciune, l-au distrus cariera pentru că-şi făcuse treaba descoperind nişte lucruri foarte grave. Şefii lui ierarhici nu l-au susţinut. El a fost chiar ameninţat. Totuşi, el continuă să fie loial ţării sale. El a refuzat să-mi dea copia raportului „Sidewinder” care este în posesia sa.

Nu le rămânea decât să se întoarcă la Vancouver şi să reflecteze serios pentru, a obţine o mişcare avans faţă de Goangbu.

*

* *

Simon Levine, Isis şi Malko terminau cina, la Sutton Place când

sună telefonul mobil al americanului. După ce răspunse, acesta tresări şi îi spuse lui Malko:

— Li Sha-Tin va ieşi! Jesus mi-a telefonat. Mergem acolo.

— Şi cu mine cum rămâne? întrebă Isis. Voiam să ies…

Machiată, mulată într-un tee-shirt şi un pantalon încins cu o enormă centură aurită, ea era încă şi mai sexi ca de obicei.

— Nu vom sta prea mult timp, îi promise Simon Levine. Este prea periculos ca să mergi cu noi.

Peste douăzeci de minute, ei ajungeau în faţă la Crystal Court. Chiar în faţa Dodge-ului lui Jesus Domingo, staţiona o limuzină „stretch” de doisprezece metri lungime, un Lincoln Towncar negru cu geamurile fumurii. Jesus Domingo ieşi din maşina sa şi se duse la Interceptor.

— M-am informat de la şoferul limuzinei, spuse ei. Aşteaptă un VIP chinez. Li Sha-Tin este singurul de genul ăsta care stă în acest imobil.

De la sosirea lui *Pretty River,* hondurienii îşi dublaseră vigilenţa şi-i dădeau raportul lui Simon Levine fa fiecare sfert de oră. Malko privi în jurul lor. Nu exista nici o maşină de poliţie şi nici altă maşină banală. Canadienii păreau să nu se intereseze de Li Sha-Tin.

Suspect.

— Cei doi bodyguarzi sunt sus cu el, continuă Jesus. Unul a ieşit acum o oră ca să cumpere de mâncare la un supermarket la colţ cu Kingsway. Noi l-am urmărit, dar el nu s-a întâlnit cu nimeni.

Trebuia avută în vedere, de asemenea, ipoteza că garda de corp a lui Li Sha-Tin să fi fost cumpărată de Goangbu…

— Rămâneţi cu noi, îi spuse Malko lui Jesus Domingo.

Cei doi oameni ai săi erau în Dodge-ul alb. Hondurianul luă loc în spate şi Malko zări sub vesta sa un pistol-mitralieră Skorpio, plus un mare pistol strecurat la centura sa. Ei aveau cu ce face faţă neprevăzutului.

— Uite-l! spuse deodată Simon Levine.

Din Crystal Court, aproape alergând, ieşi şi se urcă în limuzină un bărbat urmat de alţi doi. Erau prea departe pentru a-i putea identifica. În plus, Malko nu-l văzuse pe Li Sha-Tin decât în fotografie, aşa că îi dădu crezare americanului. Lincolnul demară spre sud virând apoi la stânga pe 49 Avenue în direcţia vest, traversând Vancouverul de la un capăt la altul. În interceptor domnea o linişte apăsătoare. Malko se întoarse. În afara Dodge-ului agenţilor CIA el nu zări nici un alt vehicul. În aparenţă,

canadienii nu-i urmăreau.

Limuzina cea lungă înainta cu viteză de melc şi nu era greu de urmărit. Malko tresări: o motocicletă călărită de doi oameni cu cască tocmai îi dublase şi ajungea la nivelul Lincoln-ului.

— Atenţie la motociclişti, spuse el.

Simon Levine strivi acceleratorul şi Jesus Domingo scoase pistolul-mitralieră. Alertă falsă. Motocicleta depăşise deja limuzina. Aceasta ajunse la intersecţia cu Granville şi vira la stânga spre sud. Ei se treziră în bulevardul cel mare care tăia oraşul de la nord la sud şi ducea la aeroport şi ia Richmond.

— Ei se duc la Richmond, spuse printre dinţi Simon Levine.

— Ce să facă acolo? întrebă Malko.

— Să-şi vadă prietenii. Acolo nu sunt decât chinezi.

Într-adevăr, la căpătui lui Granville Road, limuzina se angajă pe Arthur-Laing Bridge ca şi cum ar fi mers la aeroport. Malko îşi reţinea răsuflarea. Ajunsă în următoarea răscruce de autostrăzi, ea o luă spre est, ajungând din nou la un braţ de mare prin Moray Bridge. Ei se aflau la Richmond. Malko zări o placă indicând Bridgeport Road şi Simon Levine exclamă:

— Merge la Diamond Casino.

Peste câteva clipe ei parcau în spatele Lincoln-ului într-un parking destul de plin în faţa unui restaurant numit *Dem Rib* şi a ceea ce părea să fie un hangar. Locul nu prea arăta a cazinou cu lămpile sale cu neon albicioase în plină zonă industrială. Li Sha-Tin dispăruse împreună cu cei doi acoliţi ai lui în „hangar”.

— Rămâneţi aici împreună cu prietenii dumneavoastră, îi spuse Malko lui Jesus. Supravegheaţi spatele clădirii.

Firma cu neon din faţa lor anunţa „Black Diamond Casino”. Ei împinseră o poartă mică şi se pomeniră într-o sală zgomotoasă, prost luminată, plină de chinezi de ambele sexe, în care mesele mari de ruletă alternau cu black-jack. În dreapta intrării era o cameră mai mică rezervată pentru poker.

Simon Levine şi Malko merseră încet printre şirurile de mese şi reuşiră să-l găsească în sfârşit pe Li Sha-Tin. Chinezul era singur la o masă de black-jack, în faţa unei crupiere prea machiata şi ea chinezoaică şi începuse să joace cu concentrarea unui copil, îngrămădind jetoane pe cele cinci amplasamente rezervate jucătorilor, el paria singur contra cazinoului, câte două – trei mii de dolari la fiecare lovitură. Malko se plasă astfel încât să-l observe. Acum eră prima dată când îl vedea în carne şi oase. Concentrat, cu ochii aproape închişi, Li Sha-Tin întorcea tacticos cărţile împărţite de crupieră şi câteodată, atunci când dădea o

lovitură bună, izbucnea într-un râs strident. Cei doi bodyguarzi se ţineau la distanţă. Ei nu jucau, dar ocoleau încet masa, adresând câteodată câteva cuvinte altor chinezi, studiindu-i cu mare atenţie pe cei care se apropiau de patronul lor. Privirea lui Malko se întâlni cu privirea vioaie a chinezului tatuat, „Black Ghost” Ming. El se apropie de Simon Levine.

— Dacă am încerca să-i vorbim?

— În mod sigur există nişte agenţi canadieni în sală, răspunse americanul, iar Li Sha-Tin nu vorbeşte decât cantoneza pe care eu n-o ştiu aşa bine. Să aşteptăm!

O femeie slabă cu breton se apropie de chinez şi schimbă câteva cuvinte cu el. Alţi jucători de departe, îi aruncau priviri intrigate. Aparent, aici Li Sha-Tin era, în siguranţă.

Simon Levine oftă.

— Pe moment suntem aici. Adesea el joacă până în zori. Sunt mirat că nu-i reperez pe oamenii de la CSIS…

Ei se îndepărtară supraveghind ieşirea. Atmosfera părea mai degrabă destinsă. Era greu să-ţi imaginezi că acest blând omuleţ în tee-shirt, pierdut în acest cazinou jalnic mânuia miliarde şi făcea să tremure guvernul chinez.

— Nu vă este sete? întrebă Simon Levine. Aş bea un scotch.

Malko nu avu timp să răspundă căci în exterior se auziră urlete de sirenă. Câteva clipe mai târziu o grămadă de poliţişti în uniformă şi în civil se năpustiră în micul cazinou. Îmbrâncindu-i pe jucători, fugind printre mese, ei se îndreptară spre masa de black-jack la care se găsea Li Sha-Tin.

Capitolul V

Privind la turma de poliţişti care *se* precipitau în direcţia sa, Li Sha-Tin se opri brusc din joc. „Black Ghost” Ming şi „Stupid Ricky” încercară să-i facă un baraj din corpurile lor, dar ei fură repede cotropiţi după o luptă de o violenţă rar întâlnită. „Black Ghost” Ming proiecta un poliţist pe o masă de ruletă înainte să fie încătuşat şi culcat pe burtă pe sol. „Stupid Ricky” se servi de o crupieră ca proiectil înainte să fie imobilizat. În ceea ce-l priveşte pe Li Sha-Tin, poliţiştii îl culcară pe postavul verde al unei mese de ruletă, cu faţa în mijlocul jetoanelor înainte de a-i răsuci braţele la spate şi a-i pune cătuşele.

Un chinez foarte slab, probabil patronul cazinoului, apăru vorbind strident şi-i interpelă pe poliţişti.

— Ce doriţi? Pentru ce-i arestaţi pe aceşti oameni?

Unul dintre poliţişti îi răspunse cu dispreţ:

— Ei făceau manipulaţii ilegale. Aceştia sunt nişte criminali. Dacă protestaţi, închidem cazinoul.

Toţi jucătorii încetaseră să joace şi în sală domnea o linişte mormântală. Poliţiştii îi luară în stăpânirea lor pe cei trei bărbaţi. „Stupid Ricky” avea un cucui enorm pe frunte, ochiul stâng îi era închis şi tee-shirtul îi era zdrenţe. Cu repeziciune, poliţiştii duseră trioul spre ieşire. Malko şi Simon Levine îi urmară la distanţă. Parkingul, luminat de girofarurile unei duzini de maşini de poliţie, semăna cu o sărbătoare câmpenească. Nişte poliţişti împresurau hangarul. Malko îi văzu pe cei trei poliţişti urcând într-un furgon care demară imediat în urlet de sirenă, urmat de alte vehicule. Câteva clipe mai târziu, nu mai era nici o urmă a acestei descinderi cu lupte. Simon Levine şi Malko se întoarseră în cazinou. Numai o crupieră.. Plângând şi o masa de black-jack ruptă mai aminteau de această descindere a poliţiei.

Manuel Garcia, un negrotei zdrenţăros cu aerul perfid, se apropie de Simon Levine şi-i şopti ceva la ureche.

— Jesus a urmărit furgonul, îi spuse americanul lui Malko. Vom şti unde l-au dus. Mie nu-mi place treaba asta… Să ne întoarcem la hotel.

Ei o luară pe Burrard Street. Parcând în faţa hotelului, ei văzură Dodgeul alb. Jesus era deja acolo. Ei se reîntâlniră la *Gerard* cu Isis care stătea în faţa inevitabilului strawberry

daiquiri.

— De ce nu m-aţi luat cu voi? întrebă ea cu un aer supărat, odată ce se întâmpla ceva amuzant…

— Unde l-au dus? îl întrebă Simon Levine pe Jesus Domingo.

— La închisoarea de la colţul lui Gore Street cu Cordova, spuse hondurianul, ca şi pe ceilalţi. Nu au fost încă prezentaţi unui judecător.

Totul mirosea a mânăreală. Malko aruncă o privire pe ceasul său Breitling Crosswind. Era ora unsprezece şi zece. În seara asta nu prea mai era nimic de făcut.

— Mâine trebuie să mergem să-l vedem pe Victor Chang la prima oră, spuse el. Trebuie prevenit Li Sha-Tin despre ceea ce se întâmplă.

El comandă o votcă, cu gândul la *Pretty River* ancorată la câţiva kilometri depărtare. Strania arestare a lui Li Sha-Tin de către poliţia canadiană nu putea fi o coincidenţă. Simon Levine, foarte iritat, se ridică şi spuse lui Isis:

— Vino! Mâine ne sculăm devreme.

Ea făcu pe supărata:

— Aşteaptă, protestă ea, să-mi termin băutura. Nu mi-e somn.

Lui Malko îi păru că ea încerca să-i prindă privirea. Prudent, el îşi termină votca dintr-o înghiţitură şi se ridică la rândul lui.

— Mă duc şi eu acasă. La ce oră ne întâlnim aici?

— Ora nouă.

Jesus Domingo rămăsese şi el. Vizibil iritat, Simon Levine îl urmă pe Malko. Când fură afară din bar, el spuse:

— Acest fiu de căţea de Jesus o s-o cobzărească pe Isis…

— Ea vă iubeşte pe dumneavoastră, afirmă Malko fără să râdă. Nu riscaţi nimic. Pe mâine.

El se depărtă mergând pe jos pe Burrard Street, pustie la ora aceea. Ploua ca întotdeauna. *Hyatt*-ul era încă mai sinistru decât de obicei. Ajuns în camera lui, se întreba ce manevră preparau canadienii. Cel puţin deocamdată, Li Sha-Tin era în siguranţă în închisoarea sa.

*

* *

Malko se uita la CNN pentru a nu adormi fără să fie informat, atunci când auzi soneria de la uşa camerei sale. Mirat el se ridică şi se duse să-şi lipească ochiul de vizor. Pulsul său crescu ca o rachetă, Isis Scott se afla în spatele uşii. Cum de putuse urca, având în vedere că ascensoarele nu funcţionau decât cu cheia

magnetică a unei camere? El îşi reţinu respiraţia şi aşteptă. Ea nu pleca. Din contră, ea îşi lipi gura de uşă.

— Ştiu că sunteţi aici. Deschideţi!

Cu un efort eroic, Malko se depărtă. Nici vorbă să se lase antrenat într-o aventură. Situaţia era deja destul de complicată. Se scurseră zece minute fără să se întâmple nimic nou, după care auzi păcănitul unei uşi. Se gândi că era vorba de camera vecină, până în momentul în care în mijlocul camerei prinse contur făptura lui Isis. El se ridică din fotoliul său şi se întoarse cu faţa spre ea stupefiat.

— Cum aţi reuşit să intraţi?

Ea îi adresă un surâs inocent.

— Am chemat o cameristă şi i-am spus că mi-am uitat cheia. Vă indispune asta?

— Cum aţi scăpat de Jesus?

— I-am spus că mă duc să mă culc, că Simon este foarte gelos şi nu pot să rămân cu ei la bar.

— Dacă Simon coboară şi nu vă găseşte acolo?

— Îi voi spune că m-am dus să beau ceva cu Jesus. El nu o să îndrăznească să spună ceva pentru a nu deveni ridicol. Am luat ascensorul şi pe urmă am coborât imediat.

Jezabel, fiica lui Belzebut…

Ea îl privea surâzând, puţin lascivă, cu o expresie nostimă a ochilor ei de culoare albastru-verzuie.

— Nu mă vreţi? îl întrebă ea.

Era o situaţie caraghioasă, dar erotismul degajat de tânăra femeie era aproape palpabil.

— Ce doriţi? o întrebă el, ca şi când asta n-ar fi fost evident.

Isis îşi trecu vârful limbii pe buze şi spuse cu o voce de fetiţă:

— Să mă liniştiţi.

— De ce vă este frică?

— Sunt neliniştită, spuse ea coborând ochii. Afară de nişte porci ca Jesus care ar viola şi o capră, bărbaţii nu se mai uită la mine de când m-am îngrăşat. Simon mi-a spus că dumneavoastră umblaţi mereu cu femei foarte frumoase şi atunci am vrut să văd dacă şi eu vă plac…

— Dumneavoastră sunteţi cu Simon Levine, obiectă Malko, iar noi lucrăm împreună şi el este nebun după dumneavoastră.

— El nu va afla nimic.

— Mă atrageţi în mod deosebit, o asigură el, dar o să vă însoţesc la Sutton Place.

El avansă, dar Isis nu făcu nici o mişcare. Ei aproape că se

atingeau şi el îi putea vedea sânii grei palpitând în decolteul pătrat al tee-shirtului, subliniaţi de broderia neagră a sutienului. Privirea lui Isis se întunecă.

— În acest caz o să-i spun că dumneavoastră aţi revenit după plecarea lui şi aţi vrut să mă duceţi în camera dumneavoastră. El mă va crede.

În mod sigur, ea era capabilă de aşa ceva. El încercă s-o aducă la realitate:

— Isis, suntem într-o situaţie foarte dificilă. Nu e momentul să semeni discordie între noi.

— Puţin îmi pasă de chinez, spuse ea. Întâi de toate, exista mai mult de un miliard de chinezi, aşa că unul în plus sau în minus…

Ei se atingeau şi el îi putea simţi parfumul. Era un test inuman. El se gândi brusc la cele petrecute în ajun.

— Brian nu v-a calmat? întrebă el. Se pare că vă place foarte mult.

Isis strâmbă din nas.

— Brian… Da, e drăguţ, dar n-a cunoscut niciodată o adevărată femeie. Ei mă place pentru că mă pipăie ore întregi.

Ea tăcu, luă mâinile lui Malko şi le puse pe coapsele ei, apoi îl întrebă într-o răsuflare parfumată, cu ochii în ochii lui:

— Dumneavoastră nu mă doriţi? Nu vă plac?

Era imposibil să ştii dacă ea flirta sau vorbea serios. Gura ei se strivi cu dulceaţă de gura lui Malko şi tot corpul ei păru să se cufunde în corpul lui, ca şi când n-ar fi avut oase. Ea se mişca încet frecându-se de el, limba i se încolăcea voluptuos în jurul limbii lui, ca un mic animal independent şi îndrăzneţ. El simţea sânii ei lipiţi de cămaşa sa. Brusc, ea strecură o mână între corpurile lor şi-i prinse sexul.

— Se întăreşte, murmură ea extaziată.

— Mi se mai întâmplă, spuse Malko, subtil ironic.

Degetele lui Isis îl masau. Ele urcară cureaua şi ea murmură:

— I want to see your dick[11]*.*

Cât *at* clipi din ochi, ea îl dezbrăcă de tot ce o jena, cu o brutalitate masculină. Când el fu în pielea goală, ea cuprinse cu mâna sexul în stare de erecţie şi cu privirea în ochii lui începu să-l mângâie smulgându-i lui Malko un oftat sugrumat. Această ticăloasă urma să-l facă să juiseze ca pe un elev de liceu.

— Opreşte-te, o rugă el.

---

[11] Vreau să vă văd coada (n.a.).

Isis opri mişcarea degetelor sale fără să lase din mână sexul.

— Din cauza mea sunteţi în stare de erecţie?

— Cred că nu mai e nimeni în afară de noi în această cameră, replică Malko exasperat şi excitat în acelaşi timp.

El o lipi de el, mângâindu-i fesele rotunde şi tari. El îi cuprinse sexul, dar ea se feri. Deodată, cu graţia unei balerine, ea se lăsă în genunchi, cu faţa la câţiva centimetri de sexul lui în erecţie. El închise ochii aşteptând ca ea să-l cuprindă cu gura, dar nu se întâmplă nimic. El îi redeschise: Isis era ca fermecată în faţa sexului tare. Malko îl puse mâna pe ceafă şi apăsă, lovindu-se însă de o rezistenţă neaşteptată. Ea îşi ridică spre el ochii inocenţi.

— Ce doriţi?

Era totuşi evident... Furios, el o prinse de părul împletit şi cu ambele mâini împinse capul tinerei femei spre sexul său, aproape de a exploda.

— Gura dumneavoastră.

— Nu, spuse ea cu simplitate. Nu astăzi.

Cu aceeaşi graţie, ea se ridică şi spuse:

— Dacă sunteţi prea excitat, mângâiaţi-vă. Mi-ar plăcea să vă văd juisând, pentru mine, pentru că la mine vă gândiţi, nu este aşa?

El ar fi omorât-o! Ea vorbea serios. Malko nu se mai putea stăpâni, aşa că o apucă de coapse şi o aruncă pe pat. Ei se luptară câteva clipe, până ce el reuşi s-o domine şi se aşeză peste ea cu picioarele larg desfăcute. În loc să protesteze, ea îi adresă un surâs vrăjit.

— Mulţumesc!

— Mulţumesc pentru ce? strigă el scos din fire.

— M-aţi calmat. Ştiu acum că mă doriţi.

Malko lipi mâna de sexul ei, scos în evidenţă de pantalonul colant. Era la un pas de un viol.

— Exact, recunoscu el. Şi o să vă am.

Cu o detentă neaşteptată, ea se eliberă şi se ridică.

— Eu n-am venit aici pentru asta, spuse ea liniştită. V-am spus doar că aveam nevoie să fiu calmată, asta-i tot.

Egocentrismul la acest nivel era admirabil. Malko ezita în privinţa modului în care urma să se comporte, când ea spuse cu o voce mai înceată:

— O să mă aveţi mai târziu şi doar cu o condiţie. În ciuda voinţei lui, el nu se putu împiedica să întrebe:

— Ce condiţie?

— Vreau să ejaculaţi acum, aici, privindu-mă.

Privirea ochilor ei albaştrii-verzui era intensă, hipnotică. Ea coborî asupra sexului său şi Malko avu impresia că erecţia sa era încă şi mai puternică. El respiră adânc şi, pradă furiei şi totodată dorinţei care făcea să-i zvâcnească tâmplele, el îşi cuprinse sexul cu degetele cu ochii în ochii lui Isis şi se mângâie.

Ea îl privi ejaculând, ca tetanizată, cu privirea fixă şi el se întreba dacă nu cumva juisa şi ea. Apoi ea făcu un pas înainte, cuprinse între degetele sale sexul încă tare, culegând ultimele picături de lichid înainte de a se depărta cu un oftat de mulţumire.

— Acum o să dorm bine…

El auzi închizându-se uşa şi reveni la realitate. Ar fi spart televizorul cu lovituri de picior. Se năpusti sub duş pentru a se calma, gândindu-se la Simon Levine. Cu Isis, americanul nu avea nevoie de problemele CIA pentru a-şi face de lucru. În ciuda tuturor celor întâmplate, ruşinat, el se întreba dacă ea îşi va ţine promisiunea. Până atunci, trebuia salvat Li Sha-Tin.

*

* *

Domnul Victor Chang semăna cu un drăcuşor, cu ciocul lui mic bine aranjat, cu costumul său impecabil şi ochii veseli puţin încruntaţi. El îi primise pe Simon Levine şi pe Malko într-o minisală de conferinţe decorată cu dragoni din carton, cadouri de la clienţii săi pentru Anul Nou chinezesc.

— Li Sha-Tin a fost arestat ieri seară în timp ce dumneavoastră eraţi la Ottawa, spuse sumbru americanul.

Domnul Victor Chang le întinse *Vancouver Sun.*

— Ştiam. Priviţi!

Un mare articol în josul paginii făcea cunoscut că poliţia efectuase o descindere la cazinoul din Richmond şi fuseseră arestaţi mai mulţi chinezi care se dedaseră acolo la manevre ilegale. Urmau numele lui Li Sha-Tin şi a bodyguarzilor săi. Mai preciza articolul că în dimineaţa celei de-a doua zi la nouă urma să aibă loc un hearing[12] pentru a decide menţinerea în stare de detenţie a inculpaţilor.

— Cum vă explicaţi dumneavoastră această arestare? întrebă Malko.

Chinezul se încruntă:

Este ciudat! Poliţia îi acuză pe Li Sha-Tin şi prietenii săi de

[12] Audiere (n.a.).

activităţi criminale fără nici o precizare. Eu voi cere dosarul şi vom şti mai multe mâine dimineaţă la hearing. Dumneavoastră o să veniţi?

— Bineînţeles, răspunseră ei în cor. Ce veţi face dumneavoastră?

— Voi *cere* eliberarea domnului Li Sha-Tin şi a celorlalţi, dacă ei n-au avocat.

Simon Levine îşi aprinse o ţigară fără să-şi disimuleze nervozitatea şi lăsă bricheta Zippo pe masă.

— Chiar dacă Li Sha-Tin n-ar fi fost arestat, tot aş fi venit să vă văd în această dimineaţă, spuse el. Deţin informaţii neliniştitoare. Chinezii încearcă să-l răpească pentru a-l duce în China, cu complicitatea autorităţilor canadiene.

Domnul Victor Chang albi.

— Asta e o ruşine. Am să alertez presa şi organizaţiile pentru apărarea drepturilor omului.

— Aşteptaţi, îl sfătui Simon Levine. Pe moment Li Sha-Tin este în siguranţă. Vom vedea ce se petrece mâine la hearing. Vă veţi duce mâine dimineaţă la ora nouă la audiere.

Avocatul chinez nu se lăsă uşor convins. În final el cedă în faţa argumentelor lui Simon Levine. Atâta timp cât Li Sha-Tin se află în închisoare, nu i se poate întâmpla nimic.

Ei se întoarseră la Sutton Place, întâlnindu-l acolo pe Jesus Domingo în biroul societăţii. Isis era invizibilă. Ploua în continuare şi aveau douăzeci şi patru de ore de inactivitate la dispoziţie, cu excepţia apelului lui Brian Murray.

*

* *

Vreo duzină de jurnalişti şi fotografi se plimbau la etajul al XVIII-lea al clădirii în care era administraţia, ia colţul străzii Hamilton cu Georgia Street, unde urma să aibă loc audienţa lui Li Sha-Tin. Audierea urma să aibă loc într-o sală modestă cu câteva rânduri de scaune. Domnul Victor Chang sosi gâfâind şi îi luă imediat deoparte pe Simon Levine şi Malko.

— Am veşti bune, le comunică el. Li Sha-Tin va fi eliberat foarte repede. Nu s-a reţinut nici o acuzaţie în sarcina sa şi justiţia se mulţumeşte să-i interzică accesul în cazinourile din Columbia Britanică, sub pretextul că el spăla acolo bani.

Era din ce în ce mai bizar. Uşierul anunţă începutul audierii şi toţi intrară în sala de şedinţe. Peste zece minute îşi făcu apariţia Li Sha-Tin în trening roşu. Încătuşat, încadrat de doi poliţişti. I se

luară cătuşele. Victor Chang luase loc lângă clientul său cu un alt chinez. Malko băgă de seamă că el i se adresa lui Li Sha-Tin numai prin intermediarul lui.

— De ce nu-şi vorbesc? întrebă el.

Simon Levine se aplecă la urechea lui.

— Victor Chang este născut în Canada şi nu vorbeşte chineza. Ei au un interpret găsit de guvern şi eu presupun că el nu vrea să-i dezvăluie afacerea care ne preocupă.

Malko îşi dădu brusc seama de absenţa lui „Black Ghost” Ming şi a lui „Stupid Ricky”.

— Unde sunt cei doi bodyguarzi? îl întrebă el pe Simon Levine.

Acesta n-avu timp să răspundă. Judecătorul pătrunsese în sală şi toată lumea se ridică. Începea audierea. Magistratul vorbea cu voce joasă şi totul era tradus de interpretul oficial care anunţa că Li Sha-Tin cerea eliberarea sa imediată. Reprezentantul procuraturii la rândul său, spuse că nu se opune la asta, ca condiţia ca Domnul Li Sha-Tin să semneze, un angajament de a nu mai frecventa cazinourile din British Columbia.

Urmă un scurt dialog între Li Sha-Tin, avocatul său şi interpret, apoi acesta din urmă anunţă că prevenitul accepta. După o scurtă întrerupere a şedinţei, judecătorul reveni şi comunică verdictul.

— Acuzatul Li Sha-Tin va fi pus în libertate, anunţă el, din momentul în care copia legalizată în limba engleză a angajamentului său va sosi la grefă.

Domnul Victor Chang se ridică atunci şi declară că el era de asemenea însărcinat cu apărarea bodyguarzilor lui Li Sha-Tin. Judecătorul îi replică aspru că existând un *criminal record*[13] canadian, aceştia rămâneau pe moment încarceraţi.

Jurnaliştii se dispersară. Simon Levine şi Malko îl ajunseră din urmă pe Victor Chang în stradă. Avocatul părea încântat.

— Eram sigur că n-au nimic contra lui, spuse el. Malko era perplex. Arestările din ajun erau aranjate. Ce se urmărea dacă Li Sha-Tin fusese pus în libertate imediat? Deodată lui i se păru totul clar. Luându-l la o parte pe Simon Levine îi încredinţă temerile sale în şoaptă:

— Mie mi-e clar. Ei i-au arestat pe bodyguarzii lui Li Sha-Tin pentru a-l lipsi de garda sa apropiată… El va ieşi din închisoare, foarte probabil azi şi va fi singur, în timp ce *Pretty River* mai este aici încă cel puţin două zile.

---

[13] Precedent judiciar, (n.a.).

Lui Simon Levine îi trebuiră câteva secunde pentru a judeca, apoi explodă:

— *Damn it!* Evident! Este genial.

El se năpusti spre Victor Chang în mare conversaţie cu nişte jurnalişti şi-l smulse literalmente de lângă ei.

— Sub nici o formă clientul dumneavoastră nu trebuie să iasă din închisoare, îi spuse el avocatului înspăimântat.

Capitolul VI

Cum avocatul chinez, tulburat, încă mai şovăia, Simon Levine şi Malko îl duseră spre Lincolnul Interceptor, care demară imediat în văzul jurnaliştilor, puţin şocaţi de această „răpire”. În timp *ce* urcau pe Georgia Street, americanul nu mai pierdu timpul.

— Li Sha-Tin este în primejdie! îi comunică el. Tot ceea ce se întâmplă de ieri nu este decât un scenariu pus la cale de canadieni pentru a-l izola de paza sa de corp.

El îi rezumă avocatului chinez teoria lui Malko, care era aşezat în spate. Victor Chang era descumpănit.

— Va fi foarte greu să împiedicăm eliberarea lui din închisoare, obiectă el.

— Atunci, sugeră Malko, să se pună sub protecţia noastră, cu cauţiunea dumneavoastră. Noi nu vom întreprinde nimic împotriva lui. Vrem doar ca lui să nu i se întâmple nimic.

— Duceţi-vă acum să-l vizitaţi în carcera sa, împreună cu interpretul dumneavoastră. Atât timp cât *Pretty River* nu va fi plecat din Vancouver, el va fi în pericol, insistă Simon Levine..

— Lăsaţi-mă la palatul justiţiei, ceru Victor Chang. Trebuie să găsesc un traducător autorizat în care să am încredere. Dar nu credeţi că ar trebui să organizez o conferinţă de presă pentru a denunţa această oribilă manipulare?

Simon Levine strâmbă din nas. Rareori spionajul şi presa fac casă bună.

— Nu, îl sfătui el. Ei îşi vor anula planul şi vor găsi altceva. Când îl veţi vedea pe Li Sha-Tin, spuneţi-i două lucruri: mai întâi că noi suntem gata să-l primim pe teritoriul american şi apoi că taiwanezii nu vor putea întreprinde nimic contra lui.

— De ce taiwanezii?

— El va înţelege. Singura sa şansă de supravieţuire este aceea de a coopera cu noi.

Victor Chang îi aruncă o privire sfidătoare.

— Dumneavoastră mi-aţi spus asta deja, dar clientul meu nu pare să fie de acord. Ei se teme ca dumneavoastră să nu-i puneţi apoi nişte condiţii în schimb.

Simon Levine nu-l contrazise.

— Bineînţeles, anumite informaţii care sunt în posesia lui şi care ne interesează, dar nu i le vom smulge prin constrângere şi

în al doilea rând, să nu mai viseze că va mai putea pune vreodată piciorul în China.

— Foarte bine, spuse chinezul. O să vă sun cât mai curând.

Ei îl lăsară la intersecţia dintre Freemont şi Hastings Street şi-l văzură dispărând în palatul justiţiei.

— Să mergem la căpitănie, sugeră Malko. Dacă vom reuşi să aflăm data plecării lui *Pretty River,* vom avea o informaţie foarte preţioasă.

*

* *

Pretty River, potrivit autorităţilor portuare, îşi anunţase ridicarea ancorei pentru vineri în zori. Rămâneau deci mai puţin de patruzeci şi opt de ore „periculoase”. Instalaţi în birourile din Adventure Productions, Simon Levine şi Malko îşi munceau creierii pentru a încerca să. Ghicească planul celor de la Goangbu. În mod normal, Li Sha-Tin trebuia să iasă din închisoare în cursul dimineţii şi să se ducă la apartamentul său din Burnaby. Fără „Black Ghost” Ming şi „Stupid Ricky”, în continuare încarceraţi, nu-i mai rămânea la dispoziţie decât protecţia CIA.

Simon Levine aproape că smulse telefonul din soclul lui atunci când Sandra îl anunţă că-i va face legătura cu Victor Chang, Americanul branşă imediat microfonul şi Malko înţelese clar vocea nazalizată a chinezului.

— Domnul Levine?

— Da.

— Am veşti foarte bune, îl anunţă avocatul vizibil încântat. Mai întâi domnul Li Sha-Tin rămâne încarcerat încă două zile pentru obscure raţiuni administrative.

— Sunteţi sigur? întrebă Malko.

Aceasta era cea mai bună ştire a dimineţii: Li Sha-Tin urma sa iasă în momentul în care *Pretty River* urma să ridice ancora. Oare Brian Murray nu se lăsase „intoxicat”?

— Pe urmă? întrebă Simon Levine.

— Am un permis pentru a-l vizita mâine dimineaţă şi am găsit un interpret sigur în persoana domnului Charlie Fang. Voi putea deci să-i transmit clientului meu recomandările dumneavoastră.

— La ce oră vă veţi duce?

— La ora nouă. Îi voi stabili întâlnire interpretului, în faţa închisorii.

— Putem veni să vă facem o vizită la birou în jurul orei

unsprezece?

— Nici o problemă.

— Deci, pe mâine:

După ce închiseră telefonul, cei doi bărbaţi se priviră liniştiţi. Simon Levine radia:

— De data asta, spuse el, cred că suntem stăpâni pe situaţie, chiar dacă povestea lui *Pretty River e* vrăjeală.

— Pentru ce să nu-l avem definitiv în mână? sugeră Malko. Să-l agăţăm pe Li Sha-Tin în momentul ieşirii sale din închisoare, să-l ducem direct la heliport şi de-acolo în SUA?

Surâsul lui Simon Levine se şterse brusc.

— Şi canadienii?

— În mod normal, spuse Malko, ei nu vor fi acolo spre a lăsa mână liberă prietenilor lor de la Goangbu.

Americanul îşi maltrată apendicele nazal.

— Evident, recunoscu el, este o variantă seducătoare, dar ar fi mai bine să folosim un elicopter de la noi.

— Mă gândeam că dumneavoastră dispuneţi de unul.

— Este un pilot canadian, el nu este angajat de CIA şi nu sunt sigur că el va accepta. Trebuie să cer avizul de la Langley.

Acţionaţi, spuse Malko decepţionat. Noi nu ne vom mai întâlni cu o astfel de situaţie.

Din punct de vedere administrativ, Simon Levine era mereu răspunzător pentru „Sunset”, chiar dacă Malko era veritabilul şef de misiune, situaţie proastă şi ambiguă.

*

* *

Ca de obicei, Simon Levine; Isis şi Malko luau cina la Sutton Place. Cei trei hondurieni, şomeri, instalaţi discret la o masă vecină îşi înmulţeau cursele tur-retur spre bufetul îmbietor. Malko îşi spuse i: a aceştia aveau într-adevăr figuri de asasini, ceea ce şi erau de fapt. Simon. Levine îi ţinea la distanţă folosindu-i doar pentru probleme punctuale. Americanul comunicase situaţia centralei de la Langley şi aştepta instrucţiunile ce urmau să sosească în dimineaţa următoare. Spre amiază, după vizita lor ia domnul Chang, ei urmau să dispună de toate elementele problemei.

— Nici o veste de la Brian Murray? întrebă Malko.

— Ba da! El mi-a telefonat, zise imediat Isis, lingând paiul din paharul ei de strawberry daiquiri.

— Ce anume?

Simon Levine era să se înece cu cuburile de gheaţă din paharul de Defender.

— Şi tu nu mi-ai spus nimic.

Isis îi aruncă o privire care putea îngheţă şi lava.

— El mie mi-a telefonat. Nu avea nimic să-ţi comunice ţie. Malko îşi spuse că ambianţa se deteriora şi căscă ostentativ.

Eu cred că mă voi duce să mă culc. Mâine ziua va fi grea. Plouă, pot să împrumut maşina de teren?

— Desigur, acceptă imediat Simon Levine, întinzându-i cheile, încântat să rămână într-un tete-a-tete cu Isis.

La volanul Interceptorului, Malko urcă din nou pe Burrard spre nord, acolo unde strada cobora la nivelul oceanului şi viră la dreapta pe Waterfront Driva, mergând de-a lungul zonei portuare, lăsând în urmă debarcaderul cruise boots-urilor. Waterfront Drive era încadrată între o cale ferată şi nişte terenuri virane unde erau înghesuite nişte containere pe punctul de a pleca. Zeci de macarale de-a lungul malului permiteau transbordarea lor pe vasele ancorate. La o sută de metri depărtară, el zări la stânga sa o placă indicând eliportul. Acesta din urmă era pe malul apei alături de cursele ce mergeau spre Vancouver Nord. El continuă să meargă drept, dar Waterfront Drive se termina într-o fundătură. El trebui să întoarcă şi să urce din nou pe o alee ducând la Main Street, care surplomba portul şi mergând spre sud. Pe urmă el viră la dreapta pe Hastings, revenind spre vest. Cartierul era sinistru, abandonat unei faune de vagabonzi, deşeuri umane, drojdia Vancouverului. Casele abandonate alternau cu vechi antrepozite, terenuri virane şi mici magazine, peste tot vagabonzi înghesuiţi prin diverse unghere şi chiar, lucru rar la Vancouver, câteva prostituate hidoase, aşezate sub felinarele care difuzau o lumină gălbuie. Dezolant. Foarte dezolant.

Era colţul unde albii cei mărunţi, care rataseră trenul succesului, supravieţuiau de bine de rău din expediente şi ajutorul umanitar. Buildingurile luminate din Downtown Vancouver nu erau totuşi decât la câteva sute de metri.

Malko viră la dreapta pe Gore Street, revenind în direcţia mării. La un bloc mai departe, el găsi fa colţul cu Cordova Street, o construcţie din cărămidă roşie, aproape fără ferestre care ocupa tot terenul. Era închisoarea în care se găsea Li Sha-Tin. În faţă, era un şir de mici imobile care păreau nelocuite, o staţie-service închisă şi o piaţă în aer liber luminată de nişte lămpi cu neon, în faţa căreia o prostituată albă cu un coc enorm îşi oferea

serviciile.

El făcu de două ori înconjurul blocului pentru a-şi întipări bine topografia locurilor. Poarta de intrare-ieşire a închisorii se găsea pe Cordova, între Gore Street şi Dunievy Avenue.

Ei plecă din nou, refăcând în sens invers acelaşi traseu, până la eliport. Opri în faţa acestuia şi privi acele fosforescente ale ceasului său Breitling. Îi trebuiseră exact şase minute dar ia această oră târzie, nu era practic nici un fel de circulaţie. În timpul zilei i-ar fi trebuit zece sau cincisprezece minute. În afara câtorva blocuri pe Hastings unde erau câteva buticuri pentru turişti, restul era mort. Magazine închise, ferestre cu scânduri, totul revărsând tristeţe.

Atunci când ajunse la *Hyatt,* el era sigur că-l putea scoate din Canada pe Li Sha-Tin la ieşirea sa din închisoare, sub nasul canadienilor într-un timp record. Cu acest gând încurajator, el intră în camera sa. Beculeţul de la telefonul său pâlpâia. Era un mesaj. Vocea dulce a lui Isis:

— O promisiune este o promisiune. Vise frumoase!

*

* *

Victor Chang, într-o dispoziţie excelentă, se întorcea la apartamentul lui din Seymour Street, la volanul maşinii sale mari Honda. El luase cina cu nişte prieteni din comunitatea chinezească în restaurantul din Alexander Road la Richmond, dineu stropit cu coniac franţuzesc, a la chinoise. Cele trei pahare – balon de Otard XO care încheiaseră aceste agape îl făcuseră euforic. Ei conducea încet, deşi Granville Street era absolut pustie. Marele bulevard care tăia Vancouverul de la nord la sud traversa zona rezidenţială a oraşului cu vile aşezate în mijlocul unor mari grădini. Nu era nici un magazin. Liniştea era atât de mare, încât nu se-auzea decât clinchetul lămpilor de semnalizare. Oprit la intersecţia cu 12-e Avenue, Victor Chang remarcă deodată o maşină cenuşie şi realiză că aceasta îl urmărea începând de la Alexander Road. El nu-i putea zări pe ocupanţii acesteia şi pulsul său crescu repede. Oricum, Granville Street era singurul traseu pe care se putea merge spre nord.

Ei demară şi trecu de o serie de semafoare. Maşina urmăritoare era în continuare lipită de el. Nervos, el îşi luă mobilul şi formă 911[14]. O voce necunoscută îi răspunse rapid şi-l întrebă ce doreşte, El îşi declină identitatea, indică Socul în care

[14] Numărul poliţiei (n. a.).

era şi anunţă:

— Sunt urmărit de o maşină suspectă. Puteţi proceda la un control al identităţii ocupanţilor ei?

El închise după ce poliţistul de serviciu îi promise că îi va trimite un *cruiser.* El nu se afla decât la vreo şase blocuri de Granville Bridge şi îşi spuse că era stupid. De altfel, maşina cenuşie în sfârşit îl depăşea. Ea rulă câteva clipe la nivelul lui. El zări nişte chinezi, care nu aveau nimic suspect. O treime din populaţia din Vancouver era de această origine. Deodată, vehiculul celălalt acceleră, dar după zece metri, ea opri atât de brusc, încât Victor Chang nu avu decât timpul să strivească frâna înjurând, cu pulsul la 150.

Cele patru portiere ale maşinii se deschiseră în acelaşi timp şi patru tineri chinezi încălţaţi în bascheţi se năpustiră asupra maşinii imobilizate. Victor Chang apucă mobilul dar nu avu timp să se mai servească de el. Unul dintre chinezi deschisese portiera sa. Îl apucă de umăr şi-l aruncă pe şosea. Un altul îi luă locul la volanul maşinii Honda. Cât ai clipi din ochi, ceilalţi trei îl ridicară pe *Victor* Chang şi dispărură fugind pe o alee întunecoasă ducând spre o proprietate de pe Granville Street.

O dubiţă staţiona în întuneric, cu portierele din spate deschise. Cei trei chinezi îl aruncară înăuntru pe Victor Chang, închizând fără să stea pe gânduri portierele şi plecară imediat.

Avocatul încercă să se ridice în picioare, speriat de moarte şi dezorientat de întunericul absolut. Ei simţi un laţ strângându-se în jurul gâtului său şi primi o puternică lovitură de genunchi în spate, care-l trânti pe podeaua metalică. El încercă să se lupte pentru a scăpa de strânsoarea din jurul gâtului, dar nu reuşi. În faţa ochilor săi, totul se întunecă şi fără *chiar* să-şi poată da seama, el leşină.

*

* *

Chinezul care conducea Honda zări deodată în oglinda retrovizoare o maşină a poliţiei. El se strădui să nu-şi schimbe alura. Faptul acesta în sine, nu avea nimic neliniştitor, Vancouverul fiind străbătut de zeci de echipaje de poliţie. Timp de câteva minute, nu se petrecu nimic deosebit, apoi girofarul maşinii se aprinse şi conducătorul ei dădu un uşor semnal de sirenă.

Tânărul chinez resemnat dar neînţelegând nimic, încetini şi se opri pe partea dreaptă. Imediat, poliţistul coborî din maşina sa,

se apropie de maşina Honda şi cu o lanternă electrică în mână îl întrebă pe şofer:

— Vă numiţi Victor Chang?

— Da, spuse el după o uşoară ezitare.

— Dumneavoastră aţi sunat la 911 cu câteva secunde în urmă ca să spuneţi că sunteţi hărţuit de un alt vehicul?

Chinezul de la volan aprobă printr-o mişcare a capului.

— Da, eu sunt.

— Unde-i celălalt vehicul?

— Nu ştiu, a dispărut, bâigui chinezul. E probabil vreo greşeală. Totul e-n regulă, pot pleca?

— O.K., spuse poliţistul puţin intrigat.

El îşi îndreptă fasciculul, luminos al lanternei spre placa de înmatriculare. Numărul corespundea.

El voia să se îndepărteze, dar îl frapă un amănunt: conducătorul maşinii purta mănuşi negre, total neasortate cu bluzonul şi tee-shirtul său. El privi în ochii celuilalt şi îi citi groaza din privire, toate astea erau bizare.

— Sir, întrebă el, puteţi să-mi prezentaţi permisul de conducere?

Chinezul duse mâna la buzunar şi demară brusc cu un scrâşnet de roţi, cât pe ce să-l strivească pe poliţist. Acesta din urmă făcu un salt spre spate şi fugi până la maşina sa, spunându-i coechipierului:

— Tipul ăsta a furat maşina.

El se lansă în urmărirea Hondei în urletele sirenei, accelerând pe panta care ducea la Granville Bridge şi în centru. El îşi spuse că va fi uşor să-l prindă pe fugar, circulaţia fiind aproape nulă. Coechipierul era deja pregătit să alerteze toate echipajele de poliţie din Vancouver.

În goana mare, ambele vehicule trecură cu o viteză mai mare de o sută la oră podul cel mare în direcţia centrului, pe Seymour Street. Al treilea semafor era pe culoarea roşie. Chinezul vru să treacă. El apucă să vadă cabina roşie a unei uriaşe semiremorci urcând în viteză pe Helmsley Street şi care, avea liber. Şocul fu teribil şi Honda se încastră sub remorca încărcată cu bere Coor’s, într-un zgomot asurzitor de tăblărie strivită. Poliţistul aflat la volanul echipajului evită accidentul la mustaţă. El şi colegul lui săriră din maşină şi alergară până la locul accidentului. Caroseria Hondei nu mai exista iar maşina, cât era de mare, nu mai avea decât un metru înălţime. Lanterna poliţiştilor lumină o grămadă de carne şi tablă amestecate, de unde nu mai răzbătea nici un

semn de viaţă. Şoferul coborî din cabina sa alb ca un cearşaf.

— *Son of* a *bitch!* murmură el, am trecut pe verde şi…

— Ştiu, am văzut tot, spuse unul dintre poliţişti.

Celălalt era ocupat cu chemarea unei ambulanţe.

Peste o jumătate de oră, sosiră la faţa locului pompierii pentru a degaja cadavrul. Tânărul chinez mai purta încă mănuşile negre dar era mort, cu craniul spart şi cutia toracică strivită. Fu percheziţionat, dar nu avea nici un act, nimic. Nu găsiră altceva decât cincizeci de dolari, nici armă, nici o hârtie, nimic…

— Ăsta trebuie să fie vreun clandestin, conchiseră poliţiştii.

Probabil că nu va fi niciodată identificat. Agentul care-l controlase se întrebă ce se întâmplase cu proprietarul vehiculului, identificat graţie plăcii de înmatriculare şi apelului său telefonic. Era surprinzător faptul că el nu apăruse încă.

*

* *

Dubiţa albă urca pe Memorial Bridge, la est de Burrard Inlet, ducând spre North Vancouver. Pe şoseaua 99 nu era multă circulaţie, din cauză că în fiecare noapte Lion’s Bridge se închidea. Ajuns la capătul celălalt, şoferul dubiţei viră la dreapta, pe un drum ducând pe drumul ce mergea de-a lungul lui Indian Arm, un golfuleţ al mării şi urcând spre nord, ajunse la un mic târguşor numit Woodiands, total adormit, pe care-l traversă spre a ajunge într-un minuscul port, un simplu debarcader din lemn cu câteva ambarcaţiuni. Ei stopă în faţa lui.

Portierele din spate se deschiseră în faţa celorlalţi doi chinezi care transportau un sac greu. Ei îl cărară până la una din ambarcaţiunile ancorate! a debarcader şi-l aruncară în fundul acesteia. Deja cel de-al treilea bărbat pornea motorul de 20 HP. Cu un zgomot redus, barca se depărtă de mâl. Totul era pustiu. Ei ajunseră în mijlocului Indian Arm şi opriră motorul. Liniştea era absolută. Noaptea nu existau pescari. Fără să spună ceva, ei ridicară sacul şi-l balansară deasupra punţii. Îngreunat cu treizeci de kg de plumb, el se scufundă în apa întunecată. Locul nu fusese ales la întâmplare. Fundul mâlos absorbea toate corpurile străine care nu mai urcau niciodată la suprafaţă. Acesta era „cimitirul” favorit al triadelor pentru reglările de conturi discrete. Atunci când victima trebuia pedepsită aspru, era aruncată de vie, pentru ca ea să aibă timpul să se pocăiască.

Fiind mai uşoară, ambarcaţiunea mergea cu aproape cinci noduri. Ea aparţinea probabil cuiva sigur, care primise ordinul în

seara precedentă, să verifice motorul şi să-i facă plinul. Peste zece *minute,* dubiţa pleca aşa cum venise. Ea traversă din nou Memorial Bridge, coborând spre sud. Granville Road era la fel de pustie. Vehiculul semnaliză şi se angajă pe o alee ducând spre proprietatea consulului Chinei, o foarte frumoasă vilă de tip vechi în mijlocul unui parc.

Capitolul VII

Sonny Chai, asociatul lui Victor Chang, nu-şi mai ascundea neliniştea. Pentru a douăzecea oară el sună mobilul acestuia din urmă, apoi domiciliul lui. Mobilul era pe mesagerie şi la apartament nu răspundea nimeni. În faţa lui, Simon Levine şi Malko simţeau angoasa crescându-le odată cu trecerea fiecărui minut. Sosiţi aşa cum se înţeleseseră la ora unsprezece la biroul avocatului, ei nu-i găsiseră acolo decât pe Sonny Chai, deja neliniştit. Translatorul Charlie Fang îl aşteptase în faţa închisorii pe domnul Chang până la ora zece înainte să fi anunţat biroul, după care a plecat.

Era imposibil de aflat dacă avocatul se culcase la el acasă, deoarece fiind celibatar, ei locuia singur. Sonny Chai telefonase zadarnic la toţi prietenii lui.

În fine, telefonul sună şi Sonny Chai răspunse. Pe măsură ce conversaţia se derula, faţa acestuia se descompunea. Atunci când închise telefonul, el le făcu cunoscut cu o voce nesigură:

— Era poliţia. Ei de asemenea îl caută pe Victor. Maşina sa a fost furată ieri seară după ce el a sunat la 911 pentru a le spune că este urmărit. Atunci când poliţiştii au intervenit, au găsit la volanul maşinii sale un tânăr chinez necunoscut care a fugit. Urmărit de un echipaj al poliţiei, el s-a aruncat accidental sub un camion şi a fost omorât pe loc. El nu avea nici o hârtie asupra lui iar poliţiştii ar vrea şi ei să înţeleagă ce s-a întâmplat. Ei se aşteptau ca Victor Chang să vină să depună plângere pentru furtul maşinii sale. *My God.* Sunt sigur că i s-a întâmplat ceva…

Simon Levine şi Malko schimbară între ei o privire semnificativă.

— A fost răpit, spuse Malko. Pentru a nu-l putea pune în gardă pe Li Sha-Tin. Sper că va fi găsit viu…

Ei ar fi avut timp să-l pun la curent pe asociatul lui Victor Chang cu privire la ameninţarea care-l păştea pe Li Sha-Tin. Acesta bâlbâi:

— Vreţi să spuneţi că ar putea fi… mort.

El pronunţase ultimul cuvânt pe nerăsuflate.

— Nimic nu este imposibil, spuse Malko. Dar noi nu trebuie să pierdem nici un minut. Puteţi telefona la închisoare în calitatea pe care o aveţi şi să întrebaţi când îl puteţi vizita pe Li Sha-Tin?

El trebuie prevenit cu orice preţ.

Fără să mai discute, tânărul avocat ridică telefonul şi se conformă. Conversaţia dură mult. El nu reuşea să găsească interlocutorul competent. În final, el închise telefonul şi anunţă:

— Ei mi-au răspuns că permisul de vizitare a fost emis pe numele lui Victor. Va trebui deci obţinut un altul şi asta nu este posibil înainte de mâine, ori cum el iese din închisoare azi, este inutil.

Malko tresări.

— Astăzi? Când?

Ei spun că nu ştiu. Asta depinde de formalităţile de la grefă. În general este vorba de sfârşitul dimineţii.

Malko se întoarse spre Simon Levine.

— Simon: chemaţi-l de îndată pe Jesus. Să ia poziţie în faţa închisorii şi să nu se mai mişte de acolo. Altfel, atunci când Li Sha-Tin va ieşi, va fi o pradă uşoară în mâna celor care vor să-l răpească.

În timp ce forma numărul hondurianului pe mobilul său, Simon Levine întrebă:

— În cazul unui atac, ce trebuie să facă Jesus?

— Tot ce este necesar pentru ca Li Sha-Tin să nu cadă în mâinile celor de la Goangbu. Vom merge şi noi acolo îndată ce vom putea.

El se întoarse spre Sonny Chai.

— Aveţi posibilitatea să găsiţi un translator de engleză-cantoneză sigur? Charlie Fang de exemplu. Noi îl vom plăti cu o mie de dolari dar trebuie să sosească aici cât mai repede posibil.

— Unde trebuie să meargă?

— Să ne prindă din urmă la închisoare. Iată numărul maşinii noastre. Este vorba de un 4x4 Lincoln Interceptor negru. Ţineţi-ne la curent, atunci când veţi avea veşti despre Victor Chang.

— Mă ocup eu, promise Sonny Chal.

Ei îl lăsară pe chinez total confuz. În ascensor, Simon Levine îl întrebă pe Malko:

— Pentru ce nu i-aţi cerut să vină cu noi?

— Pentru că, începând din acest moment noi suntem în ilegalitate, replică Malko. Noi vom organiza răpirea lui Li Sha-Tin şi pentru asta nu avem nevoie de avocatul lui.

*

* *

Interceptorul era staţionat pe Cordova Street, aproape de

colţul cu Gore Street. În faţa pieţii în aer liber instalată pe trotuarul lui *Lion's Hotel*, Malko nu-şi lua ochii de la faţada din cărămidă roşie a centrului penitenciarului ale cărui ferestre erau în mod ciudat mascate cu obloane albe opace.

El îşi privi ceasul Crosswind. Era ora şase şi zece. Jesus Domingo pândea de la ora douăsprezece. Logic deci, Li Sha-Tin continua să se afle în interiorul închisorii, deşi ei nu aveau cum verifica. Ajunşi pe la ora trei, ei se reorganizaseră într-un dispozitiv simplu. Simon Levine apelase ca întărire la John Mancham, case-officerul ataşat la Sucursala de la Vancouver. Acesta luase loc în Dodge-ul lui Manuel Garcia şi Juan Olvido. Dodge-ul ocolea blocul fără încetare pentru a descoperi orice mişcare suspectă.

Simon Levine, la volanul interceptorului, aprindea ţigară de la ţigară. În spatele vehiculului, Jesus Domingo, cu o cagulă de lână lângă el, îşi omora timpul scoţând şi montând la loc încărcătorul de la pistolul, mitralieră Skorpio. Prelungit cu un amortizor de sunet. Malko se dotase cu un Browning cu paisprezece focuri din arsenalul hondurianului.

Simon Levine îşi reţinuse elicopterul său obişnuit care aştepta la heliport, ca pentru a merge pe Vancouver Island. El se întoarse spre Malko încordat şi spuse.

— Se înserează. Nu avem permis să zburăm noaptea.

— Vom vedea.

În spate, Charlie Fang, translatorul furnizat de Sonny Chai, părea îngrozit. Slab ca un ţâr, el nu-şi lua ochii de la arma Skorpio. Încet-încet, circulaţia se rărea. Un vagabond îşi bea berea în faţa Interceptorului într-un colţ al unui imobil decrepit. La colţul lui Gore Street apăru Dodge-ul.

— Să ne mai mişcăm puţin, sugeră Malko. Spuneţi-le să ne ia locul.

Simon Levine apăsă pe ambreiaj şi ei făcură ocolul blocului, cu viteză redusă, trecând prin faţa magnificei St. James Anglican Church al cărei alb imaculat contrasta puternic cu aspectul jalnic al cartierului.

Revenit la punctul lor de plecare. Simon Levine oftă:

— Este prea târziu. Nu mai iese el în seara asta. De altfel nu-l mai aşteaptă nimeni în afară de noi. Deci…

— Dumneavoastră uitaţi un lucru, obiectă Malko. Cei care vor să-l răpească ştiu la ce oră trebuie să fie eliberat el. Ei nu vor veni decât în ultimul moment.

După dispariţia lui Victor Chang, el era convins că avea de-a

face cu o operaţiune a celor de la Goangbu pregătită în cele mai mici amănunte.

Un vuiet îi făcu să tresară. O betonieră enormă trecuse de intersecţia cu Gore Street. Ea trecu prin faţa lor şi se opri un pic mai departe. În locul acela, cât vedeai cu ochii nu există nici o clădire în construcţie. Nimeni nu coborî din vehiculul a cărui cuvă se învârtea regulat.

Malko simţi cum pulsul îi creşte vertiginos. Noaptea se lăsase şi doar felinarele luminau faţada închisorii străpungând obscuritatea străzii.

— Simon, spuse el, preveniţi-i pe ceilalţi. Am impresia că se va petrece ceva.

*

* *

— *Damn it!* Uite-l!

Simon Levine aproape că strigase. Tocmai se deschisese poarta închisorii. La lumina felinarului, Malko zări o siluetă zdrenţăroasă care ieşea pe poartă cu un sac în mână.

Era Li Sha-Tin, îmbrăcat cu acelaşi trening roşu pompier ca la audierea din ajun. El făcu câţiva paşi pe trotuar părând să ezite. Malko se întoarse spre translator.

— Duceţi-vă repede la el! Explicaţi-i că cei de la Goangbu vor să-l răpească şi că noi suntem aici pentru a-i împiedica..

Plăpândul chinez se lăsă jos din maşină în momentul în care Jesus Domingo trase culasa armei sale. Simon Levine albise, cu privirea înţepenită în oglinda retrovizoare, cu mâinile crispate pe volan. Malko trase pistolul de la centură, deschise portiera şi coborî la rândul său din maşină. Betoniera nu se mişcase din loc. Li Sha-Tin ajunsese la marginea trotuarului. El făcu un semn cu mâna şi Malko înţelese de ce. El zărise un taxi gol care trecea pe la intersecţia cu Gore Street. Translatorul era încă în mijlocul străzii.

Deodată Malko îşi dădu seama că ceva nu merge. Taxiul trecuse pe culoarea roşie, ori nici un taxi normal n-ar fi riscat aşa ceva.

Taxiul se opri în dreptul lui Li Sha-Tin. Acesta din urmă deschidea deja portiera. Translatorul îi spuse ceva cu o voce stridentă şi Li Sha-Tin privi în direcţia lui. Vizibil surprins. În acel moment, un tânăr chinez sări din betonieră şi traversă strada în fugă.

Ajungându-l pe translator îl făcu să se răsucească în jurul său

cu un dos de palmă trântindu-l în mijlocul străzii. Li Sha-Tin ezita cu mâna pe *portiera* taxiului. Şoferul, un chinez cu o alură de luptător se năpusti afară din maşina lui. Malko îl văzu ridicând o bâtă şi coborând-o pe ceafa lui Li Sha-Tin. Acesta căzu fără să vrea în interiorul taxiului cu capul înainte.

Tânărul chinez care-l anihilase pe interpret se duse la taxi. În momentul în care vroia să se urce, îl văzu pe Malko. Întorcându-se, el scoase o armă de la centură şi deschise focul fără să ezite. Malko nu avu timp să se adăpostească în spatele caroseriei blindate a Interceptorului. Ei auzi nişte şocuri surde de proiectil lovind tabla groasă, dar nu putu riposta de frică să nu-l lovească pe Li Sha-Tin. Şoferul taxiului sărise repede la volan şi vehiculul demară avându-l pe Li Sha-Tin în spate şi cu tânărul chinez înarmat. Malko se precipită spre translatorul întins în mijlocul străzii. Era imposibil să-l abandoneze acolo şi în afară de asta, era posibil să mai aibă nevoie de el.

În acel moment, Dodge-ul care-şi terminase ocolul blocului reapăru pe Gore Street. Aflat la volanul Interceptorului, Simon Levine striga la John Mancham dându-l instrucţiuni. Dodge-ul îi ocoli pe Malko şi pe translator şi se lansă în urmărirea taxiului.

Atunci demară şi betoniera într-un nor de praf. Taxiul tocmai oprise la culoarea roşie a semaforului din Dunleavy Avenue, Dodge-ul se opri alături. În acel moment, claxonul betonierei scoase un fel de muget ca de elefant şi taxiul demară din nou trecând peste stop. Dodge-ul nu avu timp să facă aceeaşi manevră. Betoniera îl lovi cu toată greutatea celor treizeci de tone ale sale, îl împinse de-a curmezişul intersecţiei cu bara sa enormă îndreptându-l spre trotuar.

Malko, susţinându-l pe Charlie Fang încă în stare de şoc. Tocmai reuşise să ajungă la Interceptor. El îl auzi pe Simon Levine urlând:

— *My God!* O să-i strivească.

În poziţie oblică pe şosea, betoniera împingea Dodge-ul spre faţada unui vechi imobil, strivindu-l ca pe un *fagure*, după care se retrase lăsând doar un morman de fiare din care se auzeau ţipete îngrozitoare şi plecă din nou pe Cordova.

Taxiul dispăruse de mult.

*

* *

— John! John! *You're O.K.?*

Îndoit de şale peste portiera turtită a Dodge-ului, Simon Levine

încerca s-o deschidă cu disperare. Malko zări o silueta prăbuşită asupra volanului. Era cea a lui John Mancham, *case-officerul* CIA. Unul dintre hondurieni. Cu faţa însângerată, nu părea să se afle într-o situaţie mai bună.

Celălalt. Juan Olvido. Deschise portiera din spate şi ieşi clătinându-se. Era şi el Groggy. Lui îi sângera faţa. Dar nu era decât din cauza cioburilor de geam. În sfârşit portiera din faţă cedă. Simon Levine reuşi să-l scoată pe John Mancham din caroseria maşinii. *Americanul* era leşinat şi era imposibil să-ţi dat seama dacă rănile sale erau serioase. În sinea sa, Malko tremura. În tot acest timp. Oamenii din Goangbu fugeau cu Li Sha-Tin.

— Simon, spuse el, rămâneţi aici cu răniţii. Eu continui urmărirea cu Jesus şi Juan. Malko se urcă la volan şi Jesus luă loc lângă el. În momentul în care se întoarse pentru a vedea ce face Juan, ei îşi dădură seama că translatorul chinez dispăruse. Profitând de incidentul cu Dodge-ul, acesta se eclipsase. Dacă aveau să-l găsească pe Li Sha-Tin, asta nu ar simplifica lucrurile. Dar înainte de toate trebuiau să pună mâna pe el.

Demarând în trombă, Malko trecu peste stopul de la Dunleavy Avenue, apoi de următorul. Nici urmă de betonieră şi cu atât mai mult de taxi! El nu se oprea de înjurat printre dinţi, nebun de furie că fusese păcălit.

— Unde or fi ei? întrebă Jesus depăşit.

În spate Juan îşi tampona obrazul, mai degrabă în stare proastă.

— În mod sigur, se duc spre port, spuse Malko.

Ajuns la intersecţia cu Main Street, el viră la dreapta: marea arteră care cobora spre Waterfront Drive, de-a lungul cheiurilor. El ajunse în dreptul zonei portuare, mai viră odată la dreapta, parcurse două sute de metri pentru a ajunge într-o fundătura, trebui să se întoarcă, pentru a parcurge Waterfront Drive cu toată viteza, fără *să* vadă nimic. Ajuns la heliport, el se întoarse din nou înjurând. El nu reuşea să traverseze în partea cealaltă. Cu pulsul accelerat la nebunie, el îşi impuse să conducă mai încet. La dreapta era calea ferată şi la stânga terenurile zonei portuare, ale cărei macarale se profilau sub clarul de lună.

La această oră tardivă totul era întunecat şi pustiu. Deodată zări farurile unei maşini care se pregătea să traverseze unul din terenurile virane în direcţia Waterfront Drive. Aceasta debuşa în câmp deschis înaintea sa şi se depărtă spre rampa de pe Main Street. El avu timp să vadă că era un taxi.

Ce făcea un taxi la această oră în acest colţ pustiu? El ajunse

în dreptul locului de unde apăruse acesta, luă un viraj şi se angajă pe un mare teren viran care se termina la malul apei. El aprinse faza mare a farurilor, nezărind la început decât conteinere înghesuite unele peste altele. Mai apoi, puternicul fascicul de lumină dădu la iveală o siluetă neaşteptată – betoniera oprită lângă un şir de conteinere.

Jesus scoase un strigăt sălbatic.

— Ei sunt aici! *Hijos de puta!*

În momentul în care Malko se apropia, betoniera se puse în mişcare. Şi viră la stânga. Într-un muget asurzitor de motor diesel, vehiculul enorm venea direct spre ei. Malko. Orbit de farurile ei. Făcu un viraj într-o parte şi roţile Interceptorului căzură într-un făgaş. Ei săriră cu toţii până în plafon. Malko restabili traiectoria şi acceleră.

— Păzea! urlă Jesus.

Betoniera se năpustea asupra Interceptorului ca un rinocer furios. Ei urmau să fie striviţi. Malko mai viră odată ca un toreador care evită taurul dar interceptorul căzu iar într-un fel de groapă. Motorul cală. Betoniera se apropia într-un muget de motor. Ei n-ar mai fi avut timp să redemareze.

— Săriţi! urlă Malko dând exemplu personal.

Ei nu reuşiseră bine să se ridice că enorma bară a betonierei le iovi într-o parte maşina.

Se auzi un zgomot surd şi interceptorul fu răsturnat pe o parte, cu partea laterală turtită în ciuda blindajului său.

Malko şi hondurienii fugeau deja spre conteinerele aliniate de-a lungul cheiului. Malko distinse nişte siluete care mişunau în întuneric şi auzi ţipete şi interjecţii în limba chineză. Unul dintre chinezi se detaşă de ceilalţi, se năpusti în direcţia lor şi ridică braţul drept ca şi cum ar lansa o grenadă.

Juan Olvido care fugea alături de Malko, scoase un ţipăt şi se prăbuşi ca fulgerat. Malko se opri. Se aplecă asupra lui şi-l întoarse. Hondurianul avea înfiptă în ochiul drept o stea de oţel în cinci colţuri cu cinci braţe oţelite ca nişte lame de ras.

El se ridică furios. Cel care lansase steaua se pregătea să arunce o a doua. El nu ezită. Trăgând piedica Browningului de la cingătoarea sa, el strânse crosa cu ambele mâini întinse şi apăsă pe trăgaci. Cele paisprezece focuri porniră în serie cu o viteză nebună. El îşi simţea pumnul ca scuturat de descărcări electrice. Când chiulasa rămase deschisă şi încărcătorul gol, chinezul nu mai era decât o grămadă de cârpe pe pământ.

Jesus Domingo continuase să avanseze trăgând rafale fără

zgomot cu arma sa Skorpio. Se mai auziră focuri de revolver apoi se lăsă liniştea. Atunci când Malko şi Jesus ajunseră lângă şirul de conteinere, descoperiră încă patru corpuri întinse pe jos.

Malko nu avu timp să se întrebe unde era Li Sha-Tin, Betoniera revenea la asalt într-un muget de infern. Jesus nu-şi pierdu sângele rece. Reîncărcând arma el înjură printre dinţi:

— *Cabron!*

El aşteptă ca enormul vehicul să se apropie şi deschise focul trăgând rafale scurte ochind parbrizul. La-nceput. Proiectilele sale părură să n-aibă nici un efect.

Betoniera continua să avanseze. Deodată însă, cursa ei îşi modifică sensul. Ea trecu la câţiva centimetri de ei într-un zgomot asurzitor şi fără să reducă viteza, se arunca în apa portului.

Se auzi un enorm plescăit. Şoferul, probabil mort, pierduse controlul volanului.

Acum domnea o linişte apăsătoare. Malko privi în jurul său.

Nici urmă de Li Sha-Tin.

*

* *

El nu dispunea de prea mult timp. Era posibil ca exploziile să fi fost auzite. Malko strigă:

— Li Sha-Tin! Li Sha-Tin!

Nici un răspuns.

Măcar de n-ar fi fost ucis în schimbul de focuri. Malko luă mica lanternă de care nu se despărţea niciodată şi începu să examineze conteinerele înghesuite de-a lungul cheiului. Toate purtau o enormă inscripţie cu litere negre pe fond roşu: COSCO. El îşi reînnoi chemările fără mai mult succes. Jesus, adăpostit lângă unul dintre conteinere, pusese un nou încărcător la arma sa şi supraveghea împrejurimile. Malko îşi continua inspecţia. Deodată, ia al treilea conteiner, el zări ceea ce căuta. În timp ce celelalte aveau uşile metalice zăvorâte, acesta le avea întredeschise. El le împinse şi ele se deschiseră printr-un scârţâit.

El lumină interiorul cu fasciculul luminos şi pulsul său se acceleră. Conteinerul era gol, dar într-un colţ erau o grămadă de cuverturi, o navetă cu sticle cu apă şi o cutie mare. El găsise „cabina” lui Li Sha-Tin dar acesta nu mai era acolo. Ei nu mai avu timp să-şi pună întrebări, tetanizat de strigătul lui Jesus Domingo.

— He is here! He is fleing![15]

Malko ieşi din conteiner şi se năpusti spre hondurianul care gesticula ca un nebun, arătându-i o siluetă care fugea cât o ţineau picioarele de-a lungul unui gard care despărţea terenul pe care erau ei de următorul. Fără să se gândească, Malko demară ca un alergător pe o sută de metri, urmărit de Jesus.

Dar solul era denivelat şi el nu mai avea douăzeci de ani. După ce fusese rănit la Hong Kong, plămânii îi făceau uneori zile fripte. Cu furia în suflet, el trebui să încetinească. Fugarul ajunsese deja la Waterfront Drive. El escaladă taluzul care ducea la calea ferată şi când o trecu pe sub un felinar. Malko recunoscu, fără riscul de a greşi, treningul roşu al lui Li Sha-Tin.

Atunci când el şi Jesus ajunseră la rândul lor la calea ferată, chinezul se făcuse nevăzut. Era imposibil să fie găsit în labirintul de conteinere îngrămădite. Copleşit de furie, Malko se opri pentru a-şi recăpăta suflarea.

Ce dezordine!

Jesus privi nervos în jurul său.

— Să mergem! Să mergem! spuse el încet.

Malko, amărât, privi pentru ultima oară locul în care dispăruse Li Sha-Tin. Waterfront Drive era pustiu. Ei se întoarse spre hondurian.

— Dar prietenul dumneavoastră?

Jesus tăcu un gest de neputinţă.

— Nu se mai poate face nimic pentru el.

Ei plecară pe jos, tăcuţi, trecând prin faţa heliportului. După ce parcurseră cinci sute de metri, ei ajunseră la extremitatea lui Burrard Street, la şase blocuri distanţă de *Hyatt.* Ei se despărţiră în faţa hotelului, cu o scurtă strângere de mână. Malko nu se afla în camera sa de cinci minute, când telefonul sună. Era Simon Levine.

— L-am văzut pe Jesus, îl anunţă el. Sunt la curent.

Malko oftă.

— Cel puţin n-au pus mâna pe el cei de la Goangbu. Ce face John?

— Una dintre coastele sale i-a perforat plămânul. El are un traumatism cranian, dar se va însănătoşi. În momentul acesta, ei trebuie să se afle deja într-un spital din Seattle. L-am evacuat cu un elicopter sanitar. Din fericire, Manuel Garcia nu are decât răni fără nici o gravitate. Ce porcărie!

---

[15] El este aici. Fuge! (n.a.).

— Nu este greşeala nimănui, oftă Malko. *Bad luck.*

Era cât pe ce să reuşească, numai că şansa nu poate veni totdeauna la întâlnire.

*

* *

Malko nu reuşea să adoarmă. Telefonul sună din nou. El sfârşi prin a răspunde, spunându-şi că dacă era Isis îi va propune o întâlnire. Ca de fiecare dată după ce înfrunta moartea, el simţea un puternic impuls sexual.

Nu era decât tot Simon Levine. Americanul părea un pic mai reconfortat.

— Am vorbit cu Washingtonul, îi spuse el. Ei ne felicită pentru că am zădărnicit manevra celor de la Goangbu.

— Bravo! spuse Malko. Fără entuziasm.

— Ei spun de asemenea, că trebuie făcut totul pentru a-l găsi pe Li Sha-Tin înaintea oamenilor Pekinului.

Reîncepea vânătoarea. Desigur cei de la Goangbu nu vor renunţa din cauza unui eşec. Malko încercă să se convingă că pierduse o bătălie, dar nu războiul.

Capitolul VIII

— Li Sha-Tin a dispărut, anunţă Simon Levine cu voce ştearsă. El nu este în apartamentul lui din Crystal Court. Jesus stă la pândă acolo cu Manuel Garcia. Telefonul din apartament nu răspunde. După toate câte s-au întâmplat, au venit nişte poliţişti în această dimineaţă ca să pună o grămadă de întrebări. Ei de asemenea, îl caută.

Într-un mic birou care dădea în cel a consulului american, legat de Langley cu un telefon protejat, fusese instalată o mică sală de conferinţe. Erau acolo aranjate gustări, cafea şi apă minerală. Simon Levine avea cearcăne la ochi, deoarece îşi petrecuse o parte din noapte redactând „hârtii” care mergeau acum la faxul codificat al consulatului. Bilanţul ofensivei Goangbu-ului era încărcat.

Un mort, hondurianul Juan Olvido, un rănit grav, John Mancham, doi răniţi uşor, dacă-l puneau la socoteală şi pe translatorul furnizat de Sonny Chai şi interceptorul redus la o masă de fier vechi. Totuşi, punctul esenţial era, cu siguranţă, dispariţia lui Li Sha-Tin. Malko bău puţină cafea rece şi conchise:

— De-acum înainte, noi avem proba cârdăşiei dintre canadieni şi guvernul din Pekin. Eliberarea lui Li Sha-Tin era astfel planificată, încât să permită răpirea lui. Şoferul taxiului ştia cu câteva minute înainte ora când acesta va ieşi din închisoare. A fost un întreg lanţ de complicităţi.

— Pe care noi nu-l vom putea dovedi niciodată, oftă Simon Levine. În fine, dacă noi n-am fi fost acolo, în acest moment Li Sha-Tin ar fi plutit pe *Pretty River* spre China. Treaba este cum să-l găsim acum?

— Două persoane ne pot ajuta, spuse Malko. Brian Murray care deja a obţinut informaţii preţioase şi eventual, Sonny Chai. Trebuie să aflăm ce s-a întâmplat cu cele două gorile ale lui Li Sha-Tin. Prin ele, am putea ajunge până la el.

Simon Levine îşi consultă ceasul.

— Eu trebuie să rămân aici. Îi voi cere lui Isis să-i telefoneze lui Brian Murray. Mergeţi să-l vedeţi pe Sonny Chai. Ne întâlnim la dejun la *Sutton Place.*

*

* *

Sonny Chai părea încă şi mai abătut faţă de vizita lor precedentă. În momentul în care-l primi în biroul său pe Malko, el îi spuse pe un ton deznădăjduit:

— Mă tem că Victor e mort. Am telefonat la poliţie şi ei nu-şi pot explica dispariţia lui. Ei i-au percheziţionat apartamentul şi n-au găsit nici un indiciu.

Malko dădu din cap resemnat.

— Dispariţia lui este legată de afacerea Li Sha-Tin. A fost eliminat probabil de oamenii Pekinului.

Tânărul avocat îi aruncă o privire plină de spaimă.

— Ce s-o fi petrecut oare în închisoare? Translatorul meu era cât pe ce să fie şi el omorât, i-a fost teamă pentru viaţa lui. Tocmai mi-a dat telefon.

— Lucrurile au luat o întorsătură proastă, îi explică Malko.

El îi povesti lui Sonny Chai despre încăierarea sângeroasă de pe docuri şi dispariţia lui Li Sha-Tin.

— Trebuie să mă informez privitor la soarta celor doi bodyguarzi, conchise el şi să-i contactez. Prin ei este posibil să regăsesc urma lui Li Sha-Tin. Puteţi să-mi daţi o mână de ajutor?

— Desigur! Îi voi da telefon judecătorului însărcinat cu această afacere. Sper că-mi va da un răspuns.

El ceru secretarei sale să cheme palatul de justiţie şi-i oferi un pahar cu ceai lui Malko. Telefonul sună peste câteva clipe. Era secretara.

— Domnule Chai, cei doi clienţi ai dumneavoastră au fost eliberaţi în această dimineaţă, îi comunică ea, pentru o cauţiune de cinci mii de dolari.

Malko îşi reţinu o înjurătură. Situaţia rămânea aceeaşi.

— Trebuie să-i găsim, spuse el. Putem face rost de adresele lor?

— Desigur.

Secretara sună câteva minute mai târziu şi le comunică două adrese din Richmond cu două numere de telefon corespunzătoare. Sonny Chai sună imediat cele două numere şi nimeri succesiv peste soţiile celor doi vagabonzi chinezi. Răspunsurile lor fură identice: soţii lor nu mai locuiau acolo de mult timp şi ele nu ştiau unde se găseau aceştia.

Încă o pistă se înfunda.

— Dumneavoastră aveţi antene în comunitatea chinezească, îi spuse Malko avocatului. Vă puteţi informa cu privire la Li Sha-Tin? El nu s-a mutat pe altă planetă!

— Voi face tot ce-mi va sta în putinţă, promise Sonny Chai, dar

dacă el a fost luat în primire de reţeaua triadelor va fi foarte greu să-l găsim repede.

— Poliţia canadiană cunoaşte aceste reţele?

Sonny Chai surâse enigmatic.

— Nu. Vă chem eu de îndată ce aflu ceva.

*

* *

Simon Levine era agăţat de telefon în biroul lui Adventure Productions. El închise, epuizat şi cu ochii injectaţi.

— „Buzzy” Krongard vrea să mă duc să raportez prin viu grai ia Langley, spuse el. Plec imediat, numai că din cauza decalajului orar, voi ajunge seara târziu şi nu mă voi putea înapoia decât mâine seară.

— Aveţi noutăţi de la Brian Murray? întrebă Malko, după ce-i relatase cum decursese vizita la domnul Sonny Chai.

— Isis a lăsat un mesaj pe mobilul său. Sper că o va suna.

— Dar dinspre Burnaby?

— Nimic nou. Jesus şi Manuel sunt acolo şi nu se mişcă.

El făcu o scurtă pauza şi adăugă pe un ton ambiguu:

— V-o încredinţez pe Isis. Eu n-o să am timp nici măcar să iau dejunul, i-am trasat sarcina Sandrei să închirieze o nouă maşină. Ar trebui să fie adusă imediat.

Cu diplomatul încuiat, ei plecă cu paşi mari afară din birou, desigur cu moartea în suflet pentru că trebuia s-o lase pe Isis în urma lui. Malko realiză că nu avea nici măcar numărul mobilului tinerei femei şi o chemă pe Sandra.

— Puteţi s-o chemaţi pe doamna Scott în apartamentul ei?

Peste treizeci de secunde, Isis era la celălalt capăt al firului, fierbinte. Prima întrebare pe care o puse fu:

— A plecat Simon?

— De cinci minute, preciză Malko.

— Ouau! Ne vom putea amuza.

Lui Malko nu prea îi stătea gândul la amuzament.

— V-a telefonat Brian Murray?

— Da.

— Ce a spus?

— Mi-a fixat întâlnire în seara asta.

— Unde?

Ea râse cristalin.

— Vă voi spune dacă sunteţi foarte drăguţ. Ne întâlnim jos la bufet înainte să coboare, Malko îl chemă pe Jesus: nimic nou

dinspre partea *aceea.* Calm deplin.

*

* *

Malko degusta un bloody mary pentru a-şi mai destinde nervii, când o voce ironică întrebă:

— Pot să iau loc?

Isis era în faţa mesei mai sexy ca niciodată cu gura sa roşie, ochelari negri şi un taior orange curbat care-i dezvelea picioarele lungi fusiforme şi îi sublinia amploarea coapselor.

Malko îi aruncă o privire admirativă.

— Sunteţi magnifică! Nici un kilogram în plus.

Ea se aşeză cu un surâs ironic.

— Deci Simon e plecat?

— Dumneavoastră o ştiţi la fel de bine ca şi mine.

— S-a rugat de mine să merg cu el, confirmă ea. El este convins că vreau să mă culc cu scârba aia de Jesus. Chiar pe o insulă pustie, n-aş face aşa ceva. Îmi comandaţi şi mie un strawberry daiquiri?

Malko aşteptă ca ea să fi gustat o cantitate destul de mare după care o întrebă:

— Unde este prevăzută întâlnirea cu Brian Murray din seara asta?

Ea îi aruncă o privire ironică.

— V-am spus că o să vă dezvălui dacă sunteţi drăguţ cu mine. Nu este încă cazul.

— Isis, insistă el, este extrem de important să vorbesc cu el.

Ea spuse cu o indignare mimată:

— Dar el cu mine are rendez-vous-ul. Eu nu ştiu dacă el doreşte să vă vadă.

Ea se aplecă înainte, ceea ce îi permise lui Malko să vadă. Că ea nu purta decât un sutien negru pe sub taior şi adăugă:

— Dar dacă sunteţi într-adevăr drăguţ, până diseară vă iau cu mine.

Malko se întreba dacă s-o sugrume imediat, sau să mai aştepte puţin.

— Deci, care-i programul?

— Ronţăim puţin şi apoi facem ceva cumpărături, propuse tânăra femeie.

*

* *

Isis scutură un corset negru pe sub nasul lui Malko sub privirea

amuzată a vânzătoarei din *Victoria's Secret.*

— Îţi place asta, *darling?*

Infernal. Mai întâi Isis îl târâse într-un mare magazin de decoraţiuni unde ea îi arătase lui Malko canapeaua viselor sale, o creaţie a decoratorului parizian Claude Dalle, o canapea Art deco din piele neagră cu spate, galben crocodil. Pe urmă fuseseră în trei magazine de lenjerie. Isis se amuza copios. Malko îl suna la telefon la fiecare jumătate de oră pe Jesus, aflat la pândă la Burnaby. Isis parcă jurase. Să-l facă să-şi iasă din sărite.

— Cumpăr corsetul, îi spuse ea. Asta îl excită teribil pe soţul meu.

Vânzătoarea roşi. La Vancouver se foloseau mai mult genunchierele decât corsetul Malko trebui să plătească şase sute de dolari. Ei plecară încărcaţi cu pachete.

— Mergem acasă, spuse ea.

Lui Malko nu trebui să-i mai spună a doua oară.

După ce o lăsă pe Isis, el se duse la Burnaby, în noua Toyota Land Cruiser închiriată, pentru a le ridica moralul celor doi hondurieni. Jesus coborî din noua lor maşină, un Ford bej.

— Sunt sătul până peste cap. Sunt sigur că el nu-i aici. Canadienii nu se arată pe-aici, deci ei ştiu unde se află ei.

— Rămâneţi aici până la ora zece seara, le ordonă Malko. Vedeţi dacă se aprinde lumina în apartament!

El plecă din nou. Breitlingul său arăta ora cinci. Avea destul timp la dispoziţie. Douăzeci de minute mai târziu, el ajunse pe terenul unde avusese loc confruntarea din ajun. Caroseria Interceptorului era tot acolo, dar conteinerele dispăruseră. El merse până la chei. *Pretty River* nu mai era ancorat în Burrard Inlet…

El plecă şi sună şi mobilul în acelaşi timp.

— Unde sunteţi? întrebă Isis.

— În oraş…

— Veniţi, îi spuse ea. Vreau să vă arăt ceva. Sunt la birou.

*

* *

Isis fu cea care-i deschise uşa marelui apartament care adăpostea biroul lui Adventure Productions, îmbrăcată în acelaşi taior dar cu picioarele împodobite în negru şi din belşug parfumată. O luminiţă amuzată plutea în ochii ei cenuşii.

— Unde-i Sandra? întrebă Malko, mirat.

— Este aproape ora şase, aşa că ea a plecat. Doreaţi s-o

vedeţi?

— Nu. La ce oră avem întâlnire cu Brian?

— Veniţi, spuse ea, am să vă spun.

Ea îl precedă în biroul lui Simon Levine a cărui fereastră mare dădea spre imobilul din faţă. Abia intră Malko şi ea se-ntoarse cu faţa spre el.

— Veniţii repetă ea. V-am spus că vreau să vă arăt ceva.

El se apropie. Atunci când fu aproape de ea, Isis îi luă mâinile cu un gest foarte blând şi i le puse pe partea laterală a şoldurilor sale. Instantaneu, el simţi adrenalina crescându-i în artere. Sub degetele sale, el simţea şerpii unui portjartier bine întins, Isis îl studia cu coada ochiului. Ea văzu în ochii lui ce simţea şi murmură:

— Eram sigură că asta o să vă placă. Pipăiţi-mi ciorapii…

Ea îi luă mâna stângă şi i-o puse exact sub tivul fustei sale. Malko, în contact cu nylonul, îşi simţi libidoul crescând, Isis îşi desfăcuse uşor picioarele, atât cât îi permitea fusta strâmtă a taiorului. Ea îşi descheie sacoul. Malko descoperi doi sâni obraznici oferiţi de sutienul corsetului cumpărat la *Victoria's Secret.* Sfârcurile tari împungeau dantela şi erau la fel de roşii ca şi gura.

— Eu îmi ţin totdeauna promisiunile, spuse ea.

Pântecul ei avansa spre al lui şi respiraţia ei devenise mai rapidă. Malko mai rezista încă *eroic*. Nu se petrecu nimic timp de câteva clipe.

— Nu mă doriţi? Sunt prea grasă?

— De ce aici? întrebă Malko, încercând să câştige timp.

— Pentru că mă excită faptul de a mă transpune în postura unei secretare puţin parşive care-şi excită patronul, spuse Isis cu simplitate.

Cum Malko nu se mişca, ea îl respinse brusc, furioasă.

— Cu atât mai rău pentru dumneavoastră! Brian va fi cel care va profita. O seară bună!

El o apucă din nou de încheietura mânii, făcând-o să se răsucească. Privirile lor se întâlniră şi el simţi că ea nu glumea. Aceasta era capabilă să rateze întâlnirea cu Brian doar dintr-un capriciu…

Nu schimbară nici un cuvânt. Când el o împinse spre birou, ea îşi trase fusta strâmtă în sus, ceea ce-i permitea să se deschidă un pic mai mult. Apăru partea de sus a ciorapilor cu şerpii negri ai jartierelor. În acelaşi timp gura ei se strivi de buzele lui Malko şi ea se aruncă asupra lui cu tot corpul. Odată scrupulele sale

înlăturate, el fu cel care puse mâinile pe coapsele lui Isis ridicând şi mai mult fusta. El atinse satinul negru al chilotului şi tânăra femeie scoase un geamăt. Malko îşi dădu seama imediat că ea nu juca o comedie. La rândul său, el simţi că abdomenul îi va exploda. Ei se mângâiau reciproc cu febrilitate. Isis îi smulse cureaua şi pantalonul îi căzu la glezne iar ea îi luă sexul în mână. El însuşi luase în stăpânire sexul inundat al tinerei femei. Atunci când el trase în jos chilotul de satin de-a lungul coapselor, cu corpul aplecat spre spate şi mâinile sprijinite de birou, ea îşi „trăia” fantasma de secretară siluită de patronul ei. Pe pipăite, ea puse piciorul său stâng pe un scaun pentru a se oferi mai bine. Malko nu mai avea poftă să tergiverseze. Dintr-o mişcare de şale bine ţintită, el se cufundă în abdomenul lui Isis. Dacă era să facă o treabă, cel puţin s-o facă bine. Apoi, bine arcuit, el se lăsă pe umerii tinerei femei, forţând-o să se culce peste birou de unde toate hârtiile îşi luară zborul Pe urmă, o apucă de şolduri ridicându-i picioarele la verticală. În această poziţie sexul tinerei fete era chiar pe marginea biroului. Malko se retrase puţin şi, apoi cu tot elanul, el o pătrunse cât îi era sexul de lung.

— Aşa, da, gemu Isis, până la fund.

Acum, cu picioarele ei ridicate spre tavan, el începu s-o penetreze cu lovituri ample, împingând-o puţin câte puţin pe biroul care se cutremura sub loviturile lui. Isis, cu o mână sprijinită de telefon şi cu alta de un biblioraft, se zvârcolea sub asalturile lui, scuturată de un orgasm cu repetiţie. Atunci când Malko se retrase brusc, ea emise un strigăt foarte puternic:

— *Non! Don’t go!*

Deja ei o trăgea spre sine aşezând-o în picioare şi o întorcea cu spatele. Ea înţelese şi se alungi pe burtă pe birou. Ei o penetră încă mai uşor în această poziţie. Isis, cu mâinile prinse de marginea opusă a biroului, gemea fără întrerupere. Cu mintea rece ca un iceberg, Malko era foarte decis s-o facă să plătească numărul ei de femeie stricată. El se mai retrase odată dar nu trebui să meargă prea departe pentru a găsi ce căuta.

— Nu! ţipă Isis pe un ton diferit atunci când simţi sexul lui Malko aşezându-se pe deschiderea dintre fesele sale.

Malko nu o luă în seamă. El forţă puţin sfincterul care rezista şi, în poziţie aproape verticală, apăsă cu toată greutatea. Inelul de muşchi cedă dintr-o dată şi el avu plăcerea să-şi vadă sexul dispărând între fesele lui Isis care urla ca o sirenă… Era strâmt, cald, delicios. Acest semi-viol îl excita atât de tare, încât explodă foarte repede înfundându-se încă mai mult. Ei rămaseră în

această poziţie încă câteva clipe, fulgeraţi de plăcere, după care el în sfârşit se retrase. Picioarele lui Isis se aşezară pe pământ. Tânăra femeie se întoarse. Rimelul de pe genele sale se topise şi se răspândise sub forma unor dungi negricioase pe faţă. Privirea sa era tulbure şi gura se dublase ca volum. Ea se lăsă să cadă pe mochetă, ca o păpuşă dezarticulată.

— Ticălosule! murmură ea. M-a durut.

Apoi ea se ridică şi cu nişte gesturi imprecise, întinse mâna, apucă sexul încă în stare de erecţie şi-l băgă în gură cu totul.

Malko avu impresia că este supus unui electroşoc. Isis era încă mult mai nebună decât îşi închipuia el.

*

* *

Isis nu lăsă mâna lui Malko decât la intrarea în restaurantul *Capone's* din Hamilton Street, cu doi instrumentişti de jazz şi fotografia lui Ai Capone pe pereţi. După ce fusese „violată" ea îşi refăcuse machiajul şi fusese cuminte ca o icoană. Malko inspecta sala în toată lungimea ei, cu un bar pe partea dreaptă şi cei doi instrumentişti care, pe o estradă în fund, cântau un jazz lipsit de entuziasm.

Brian Murray era deja acolo, singur la o masă. El nu păru prea încântat văzându-l pe Malko, dar se osteni să-şi ascundă sentimentele.

— Vă mulţumesc că aţi venit, spuse Malko, lăsând-o pe Isis să se aşeze pe banchetă lângă poliţistul canadian. Suntem în rahat.

Brian Murray deja pusese mâna pe coapsa lui Isis. Malko se întreba dacă ei va remarca faptul că ea purta ciorapi. Poliţistul, se putea gândi că ea se gătise astfel pentru el.

Canadianul râse scurt. Cu ochii lui frumoşi albaştri, trăsăturile sale regulate şi mustaţa stufoasă, el părea un play-boy la sfârşit de carieră.

— Ştiu. Dar nu numai dumneavoastră.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Şi cei de la CSIS sunt în cofă. Ei de asemeni, l-au pierdut pe Li Sha-Tin. Nimeni nu ştie unde este.

Capitolul IX

Malko se simţi încurajat şi totodată perplex, chiar dacă asta confirma ceea ce el deja ştia de la Jesus.

— Oare n-o fi vreo manevră de intoxicare? întrebă el, făcându-se avocatul diavolului.

— Nu, afirmă imediat Brian Murray. Tocmai am stat la un pahar de băutură cu unul din vechii mei prieteni de la CSIS. Ei sunt înnebuniţi: Ottawa le spusese să nu se mai ocupe de afacere, or, în dimineaţa asta, ei au primit ordin de la şeful de cabinet al lui Chretien să-i găsească pe Li Sha-Tin cu orice preţ. Ei au pretins că acesta i-a fentat pe agenţii de la RCMP care vegheau asupra lui. Toată ziua ei au verificat domiciliul său şi câteva puncte unde ştiau că-l pot găsi, fără nici un rezultat.

— Credeţi că a putut părăsi ţara?

Brian Murray, tot masând maşinal coapsa lui Isis, rânji mecanic.

— Unde vreţi să meargă, în afară de Statele Unite? El n-are paşaport.

— Dumneavoastră n-aţi auzit nimic despre dispariţia lui Victor Chang?

— Nimic. În mod sigur, asta e o operaţiune clandestină a celor de la Goangbu. Ei au nişte reţele implantate prin toată Canada.

Ei se întrerupseră ca să facă comanda, Isis fu foarte decepţionată că nu aveau strawberry daiquiri şi comandă un Defender „Very Special Reserve”, ca şi Brian Murray. În momentul în care chelnerul se îndepărtă, Malko reveni fa asalt:

— „Black Ghost” Ming şi „Stupid Ricky” au fost eliberaţi în dimineaţa asta, spuse el. Eu am încercat să-i găsesc prin intermediul lui Sonny Chai, asociatul lui Victor Chang, dar n-am reuşit. Aveţi idee cum putem pune mâna pe ei?

Poliţistul canadian făcu un gest de neputinţă.

— Nu. Ştiu că au fost eliberaţi din ordinul parchetului. Cum poliţia locală nu era prevenită, ei s-au făcut nevăzuţi. Trebuie să fie pe undeva prin Richmond.

— Cu Li Sha-Tin?

Brian Murray bău o înghiţitură din băutura sa.

— E foarte posibil, dar acolo, noi ajungem în reţeaua triadelor impenetrabile. Ei se pot ascunde acolo timp de câteva luni. Este

suficient ca ei să nu fie reperaţi prin telefon. Eu cred că lui Li Sha-Tin i-a fost tare teamă. El nu se aştepta probabil ca Pekinul să încerce să-l răpească. Vrea să câştige timp. Poate că negociază direct cu chinezii.

— Ce să negocieze?

— Nu ştiu nimic, mărturisi canadianul. Cu ei nu se ştie niciodată. Dar acum, când Li Sha-Tin are dovada că toţi canadienii sunt gata să-l trădeze, el nu se poate baza decât pe el însuşi.

— Dar de ce nu se refugiază la americani?

— La asta nu pot răspunde eu.

Li se serviră nişte paste vâscoase în care pluteau bucăţi de ciuperci. În Canada erau încă la nivelul epocii de piatră în privinţa artei culinare. Epuizaţi, cei doi muzicieni părăsiseră estrada şi se duseseră la bar. Malko îl lăsă pe Brian Murray să atace pastele înainte să întrebe:

— Aveţi vreo idee despre cum să-l găsim?

Poliţistul canadian se osteni cu fiertura vâscoasă înainte să răspundă.

— Poate. Eu am de mult timp o „sursă” la Richmond, un membru al triadei King Kok. El mi-a vândut ponturi bune. Trebuie însă plătit.

— Asta nu-i nici-o problemă. Cât?

— Câteva sute de dolari. El este în concurenţă cu triada Big Circle Boys, pentru afaceri de racket. S-ar putea să ne ajute. El se numeşte William Hing Lun şi are un butic de „Dry cleaning” în Yaohan, marele supermarket din 3-e Avenue, la Richmond. Atenţie însă! Acolo nu sunt albi. Veţi fi repede reperat. Nu telefonaţi. Mergeţi acolo din partea mea. El mă cunoaşte sub pseudonimul „Grizzly”. Este tot ce pot eu să fac.

Mai răscoli puţin pastele din farfuria sa. Pe care o împinse deoparte şi sorbi Defenderul dintr-o înghiţitură. Era clar că era obsedat de un singur gând, acela de a rămâne singur cu Isis. Tânăra femeie nu mâncase nimic. Fără muzică, locul era încă şi mai dezolant.

Malko ceru nota în momentul în care cântăreţii se apucau fără convingere de treabă. Atunci când ieşiră, afară ploua. Brian Murray îşi trecu braţul protector în jurul taliei lui Isis, în fine în al nouălea cer. Aceasta spuse deodată:

— Brian mă va conduce. Ciao! Ciao!

Malko îi privi depărtându-se. Canadianul câştigase un moment de fericire iar Isis era într-adevăr o târfă încântătoare. Lui îi mai

stăruiau în urechi ţipetele sale de plăcere.

*

* *

Sediul secţiei „Informaţii” al RCMP se găsea la nr. 5255 pe Heather Street, în capătul sudic ai Vancouverului într-un tihnit cartier rezidenţial, între un teren de sport şi o şcoală. Pe clădirile sale enorme din cărămidă roşie nu exista nici o inscripţie, ci doar un discret drapel canadian indicând că e vorba de o clădire oficială. Brian Murray parcă maşina sa într-un parking aflat vizavi şi traversă puţin emoţionat. Mereu simţea o nostalgie atunci când revenea la vechea sa „casă”, din care fusese pe nedrept izgonit cu câteva luni în urmă.

Pentru că nu mai avea legitimaţie de serviciu, el trebui să-şi comunice identitatea plantonului de serviciu şi să aştepte ca acesta să anunţe persoana cu care urma să se întâlnească, ceea ce era suprema umilinţă. În fine, fu autorizat să urce la primul etaj. Omul cu care avea întâlnire, Robert Parker, era directorul operaţional al acestei secţii. El nu încetase să-l vadă pe Brian Murray, chiar atunci când acesta din urmă fusese pus pe tuşă. Cei doi bărbaţi se cunoşteau şi se apreciau de douăzeci de ani. El era cel care în ajun, după consultarea şefilor săi, îi sugerase lui Brian Murray o posibilitate de a se reintegra în serviciu graţie legăturilor sale cu CIA. El păstra toată stima pentru vechiul său coleg. Deşi prost tratat, Brian Murray nu comisese crima supremă, aceea de a trăda, de a comunica presei conţinutul raportului „Sidewinder”. De cum îl primi pe vechiul agent al RCMP în biroul său, Robert Parker nu pierdu timpul cu formule de politeţe.

— A mers? întrebă el.

— Categoric, confirmă Murray. Sunt sigur că se vor folosi de pont.

— Bravo! spuse Robert Parker.

Târgul propus lui Brian Murray fusese ideea sa: să le întindă o capcană celor de la CIA. Ajutându-i să-l găsească pe Li Sha-Tin. Americanii dispuneau de mai multe mijloace şi în plus libertate de acţiune pentru a o face. Cum nimeni nu ştia în acel moment ce se va întâmpla cu Li Sha-Tin, era mai prudent din partea canadiană să nu se implice prea mult.

În fine, colac peste pupăză, RCMP-ul era concurenta *feroce a* CSIS, în mod oficial însărcinată cu aceeaşi misiune de către Ottawa. Altfel spus, dacă Brian Murray reuşea, el contribuia la

gloria deja considerabilă a poliţiei călare canadiene. Şeful acesteia autorizase operaţiunea. Miza pentru Brian Murray era vitală. În caz de succes, el urma să fie reintegrat în fostul său serviciu. Robert Parker nu-şi ascunse satisfacţia.

— Bravo, dar fiţi prudent. Să nu subestimaţi CIA. Adesea, pe nedrept, ei ne iau de fraieri. Să nu facem şi noi ca ei. Sursa dumneavoastră este fiabilă?

— Da! confirmă fostul poliţist, este. El mi-a dat adesea informaţii bune.

Robert Parker nici măcar nu-l întrebase de nume. Aşa ceva, nu se obişnuia. Ei se despărţiră cu o viguroasă strângere de mână. Atunci când părăsi clădirea din cărămidă roşie, Brian Murray avea inima uşoară. El îşi întoarse privirea spre edificiu, spunându-şi că în curând va merge acolo în fiecare dimineaţă şi dacă mai reuşea s-o păstreze şi pe fantastica Isis, fericirea lui era completă. În ajun, după ce plecaseră de la restaurant, ea consimţise chiar să-l masturbeze în parkingul lui Diamond Casino, pretextând că trebuia să se întoarcă repede la hotel, pentru ca Simon Levine să nu bănuiască nimic. Când el o întrebase de ce îşi pusese ciorapi pentru a-i acorda o plăcere atât de modestă, ea i-o întoarse spunându-i că se gândea că va dispune de mai mult timp, dar că nu avea încredere în agentul CIA care o însoţise la restaurant.

Ajuns acasă, Brian Murray se masturbase din nou, gândindu-se la picioarele lungi îmbrăcate în nylon ale lui Isis. Va fi a lui altă dată. Ea îi promisese.

*

* *

Yaohan Center semăna cu toate supermagazinele americane sau canadiene, cu excepţia faptului că aici nu existau decât clienţi chinezi. Aflat la capătul lui 3-e Avenue, la intrarea în Richmond, el gemea de animaţie. Malko îşi parcă Land Cruiserul în parking şi se îndreptă spre supermagazin, însoţit de Isis. Cu ochelarii săi negri, taiorul-pantalon verde şi părul său lung împletit, făcea exact ce trebuia, pentru că erau însoţiţi de un cameraman şi de asistentul său, membri ai echipei de la Adventure Productions, o echipă de turnare în reperare. Ei atraseră câteva priviri curioase şi cam atât. În interior era o harababură indescriptibilă. La stânga erau raioane cu produse alimentare şi la dreapta zeci de mici buticuri, mai ales restaurante. La prima vedere, ei erau singurii albi. Ei făcură încet

turul tuturor buticurilor, ceea ce-i permise lui Malko să repereze boiangeria lui William Hing Lun, fixată între un restaurant de dim-sun şi o mică agenţie de voiaj. Ei se instalară în mijlocul atriumului şi comandară sticle cu coca. În jurul lor se mânca repede şi cu lăcomie.

Peste cinci minute, cu un gest, aparent neîndemânatic, Malko răsturnă pe taiorul lui Isis o parte din Coca-Cola. Tânăra femeie îşi scoase taiorul pătat dând la iveală magnificul dragon tatuat pe umărul său stâng şi ei se îndreptară spre boiangeria lui William Hing Lun. Ei fură primiţi de o tânără funcţionară chinezoaică, care de abia vorbea un pic de engleză. Malko observă în fundul boiangeriei un bărbat mai în vârstă pregătindu-se să aranjeze nişte haine şi-i ceru:

— *Cali your boss!*

Ea ascultă şi chinezul se apropie de tejghea. El avea faţa plată, nişte ochi adânciţi în fundul orbitelor şi părul lăsat în părţi. El examină pata de Coca şi dădu din cap.

— *No, can do. Sorry*[16].

Tocmai se pregătea să se depărteze, când Malko se aplecă spre el.

— *Iama friend of „Grizzly*". *I have to talk to you*[17].

Chinezul înlemni tetanizat şi privirea lui derapă. Apoi îl examină pe Malko şi se bâlbâi:

— *Not here, Not here! Radisson parking, half an hour. You have a car?*

— Toyota Land Cruiser bej 4X4. *Big wheels.*

— O.K.! O.K.!

El se cără în fundul buticului său ca şi când ar fi fost urmărit de diavol. Isis şi Malko ieşiră.

— Vesta mea e terminată, remarcă Isis cu tristeţe. Simon va trebui să-mi cumpere una nouă.

După şedinţa pe care o avusese cu Malko în birou, ea era dulce ca un înger. Simon Levine îi telefona la fiecare oră, între două meetinguri, jurând că va reveni în ora următoare, ca pentru a preveni o catastrofă care deja se produsese. El trebuia să se întoarcă în dimineaţa următoare. Aparent, CIA nu se hotăra odată cu privire la metoda ce trebuia folosită în afacerea Li Sha-Tin…

Ei ajunseră la Land Cruiser, lăsându-l pe cameraman pe loc şi

---

[16] Nu pot să fac nimic, îmi pare rău (n.a.).

[17] Sunt un prieten al lui „Grizzly" Trebuie să vă vorbesc (n.a.).

se duseră apoi puţin prin Richmond pentru a-şi mai omorî timpul înainte să se întoarcă la parkingul de la hotelul; *Radisson* strălucitor de nou, care era vizavi de Yaohan Centre.

— Mergeţi să beţi ceva la *Radisson*, îi spuse Malko lui Isis. E mai bine ca eu să-i vorbesc între patru ochi.

El aşteptă încordat. De nu i-ar da plasă. Portiera care se deschise îl făcu să tresară: William Hing Lun se strecură în maşină ca un şarpe şi întrebă:

— *Where is Mr. „Grizzly”?*

— *Not here!* spuse Malko. I *am his friend.* Am nevoie de o informaţie. 500 de dolari.

— *What about?* întrebă chinezul cocârjat pe scaunul lui.

— Li Sha-Tin. Vreau să ştiu unde este.

Boiangiul chinez nu reacţionă, ca şi când n-ar fi auzit, apoi, după câteva clipe de linişte, spuse:

— *Tomorrow, same time, here*[18]*.*

Mâna sa dreaptă era pusă lângă schimbătorul de viteze, cu palma în aer – o invitaţie mută. Malko puse acolo două bancnote de o sută de dolari. Nu trebuia să întineze afacerea.

— O.K., spuse el. *Tomorrow Dawe time.*

Chinezul se cără aşa cum venise. Nu-i mai rămânea decât s-o recupereze pe Isis. El o găsi la barul de la *Radisson,* încercând să-i explice unui chinez aiurit ce era un strawberry daiquiri.

— Plecăm, spuse Malko.

— S-a întors Simon, spuse ea, tocmai m-a sunat.

*

* *

Simon Levine o devora pe Isis cu privirea, ca şi când n-ar fi văzut-o de un an. Cu ochii plecaţi, după ce îşi schimbase taiorul cu o rochie, metresa sa accepta cu modestie omagiul privirii lui arzătoare. Ei se forţă în mod vizibil pentru a-i spune:

— Trebuie să vorbesc cu Malko.

Isis se sculă, se îmbufna şi trânti uşa. Americanul, aprinse o ţigară cu bricheta sa Zippo cu cap de leu şi oftă:

— Ce călătorie! Sunt frânt. Credeam că nu mă vor lăsa niciodată liniştit.

— Deci, ce vor?

— L-am întâlnit pe „Buzzy” Krongard, spuse Levine coborând vocea. El mi-a confirmat misiunea. El îl vrea pe Li Sha-Tin. Casa Albă face presiuni, deci continuăm cu mijloace mai crâncene.

---

[18] Mâine, la aceeaşi oră, aici (n.a.).

— Care?

— Ei ne trimit de la Seattle un elicopter echipat cu o cameră termică.

— Ca să facă ce?

— Să ne ajute să-l găsim pe Li Sha-Tin. Cu această minune a tehnici se poate vedea şi prin pereţi. Camera asta reacţionează la căldura degajată de fiinţele umane.

— Este în stare să facă diferenţa dintre o vacă şi un chinez?

Simon Levine nu savură gluma.

— Categoric! Se văd formele, cu zonele calde ale corpului, chiar şi prin pereţi şi identifică sursele de căldură, ceea ce permite să-ţi dai seama dacă o casă sau un apartament sunt locuite.

Nu mai rămânea decât să fie găsit locul unde se putea ascunde Li Sha-Tin.

— Perfect, conchise Malko, dar pe moment camera dumneavoastră nu serveşte la nimic.

El îi relată întâlnirea sa cu William Hing Lun şi sublinie:

— Pe moment, aceasta este singura noastră pistă. În aparenţă şi canadienii îl caută dar nu-l găsesc.

Malko se ridică.

— Bine, vă las să vă rezolvaţi treburile. Jesus pândeşte în continuare la Burnaby, pentru cazul improbabil în care Li Sha-Tin ar reapărea.

În ascensor el se întrebă dacă Isis o să-i facă amantului ei en titre onorurile noului său corset.

*

* *

De astă dată, Malko venire singur la Richmond. Jesus era blocat la Burnaby şi Simon Levine fusese acaparat de Isis. Americanul îl determinase să ia chiar şi o armă, Browningul cu paisprezece cartuşe pe care el îl şi folosise deja. Goangbu-ul arătase cu prisosinţă cât poate fi de primejdios.

La ora fixată, el îl văzu pe boiangiu traversând parkingul şi privind în jurul său.

— *You have the money?* întrebă el, îndată ce ocupă loc în Land Cruiser.

— *Yes.*

Malko scoase trei bancnote de o sută de dolari, dar chinezul le refuză:

— *More. One thousand. Very, very, dangerous*[19].

El tăcu semnul de tăiere a gâtului. Malko mai adăugă cinci bancnote.

— *Seaplane,* bâlbâi chinezul. *Gone to Vancouver Island with friends.*

— *Where?*

— *Don't know.*

Din nou cu mâna întinsă, chinezul preciză:

— *Seaplane go from down cruise boats building*[20].

Timpul celor câteva bancnote în plus trecuse. Malko se întoarse la Vancouver în fuga mare. Simon Levine avusese probabil parte de farmecele lui Isis, căci era mai bine dispus. El sări în sus de bucurie ascultând povestea lui.

— Eu îi cunosc pe cei care dirijează hidroavioanele. L-am folosit pentru nişte filme.

Săriră în Land Cruiser, în direcţia nord a oraşului. Punctul de plecare a hidroavioanelor era în josul enormei clădiri care adăpostea terminalul vapoarelor de croazieră, un fel de teren viran cu barăci din lemn. Hidroavioanele se balansau un pic mai jos, de-a lungul unui ponton din lemn. Simon Levine intră în prima baracă unde dădu peste un funcţionar bucuros să întâlnească un client potenţial. El începu să-i explice că va avea în curând nevoie de un aparat pentru a explora Vancouver Island, apoi conversaţia alunecă spre afaceri.

— Nu prea bine, mărturisi operatorul, din cauza timpului prost şi a crizei. Tocmai am avut un client chinez acum câteva zile. El voia să admire Pacific Rim cu nişte prieteni, l-am lăsat acolo din cauza vremii proaste.

Simon Levine continua să surâdă.

— A bine, cine era?

Locatorul de hidroavioane se scuză surâzând:

— Nu vă pot spune. Secret profesional… Treaba s-a petrecut acum patru zile.

— Patru zile? Sunteţi sigur?

— Da. Aşteptaţi…

El verifică data într-un registru.

— Exact. Numărul 8745 este cel care a fost acolo. Grunmanul roşu. El a revenit de dimineaţă.

---

[19] Mai mult. O mie. Foarte, foarte periculos (n.a.).

[20] Hidroavionul pleacă de la baza companiei vapoarelor de croaziera (n.a.).

Malko şi Simon Levine se priviră. În ziua aceea, Li Sha-Tin era încă la închisoare. „Sursa” lui Brian Murray îi dusese cu preşul. Ei mulţumiră şi plecară. Afară, Simon Levine explodă:

— *Son of a bitch!* Iar suntem în rahat.

— Sau mai degrabă nu am ieşit de-acolo, sublinie Malko.

Ei ajunseră ia Sutton Place unde se întâlniră cu Jesus Domingo care se întorsese de la Burnaby. Hondurianul nu se pierdu cu firea.

— Trebuie să-l revedem pe acest tip şi să-l motivăm serios, spuse el cu un surâs neliniştitor.

Parcarea de la Yaohan Center era aproape pustie la ora opt şi jumătate seara, supermarketul închizându-se la nouă. Maşina Land Cruiser era parcată în faţa ieşirii de cinci ore. Isis nu lua parte la călătorie, fiind înlocuită de Jesus Domingo. Acesta se dusese de mai multe ori să verifice dacă boiangiul mai era încă în buticul său. El ieşi din Yaohan Center şi se urcă în maşină.

— Închide acum, anunţă el.

Peste zece minute, măruntul chinez, îmbrăcat cu o cămaşă albă şi pantalon negru, apăru împreună cu funcţionarul său. Ei se îndreptară spre o minusculă maşină japoneză, o Nissan Micra.

— Nu putea acţiona acum.

William Hing Lun ieşi din parcare şi coborî pe Avenue, virând apoi la dreapta în Westminster Highway. După ce parcurse o milă, el îl lăsă pe angajatul său în faţa unui pavilion şi continuă drumul, traversând un cartier rezidenţial liniştit pentru a se opri în faţa unei mici vile. Malko îşi făcu apariţia în spatele chinezului în momentul în care acesta se oprea în drumul său de acces. El zări Land Cruiserul în oglinda sa retrovizoare, dar acesta îl bloca. Rămase câteva clipe nemişcat la volanul maşinii sale. După care coborî cu un surâs crispat pe buze. Malko îl primi cu acelaşi surâs.

— Am nevoie de un supliment de informaţii, spuse el. Noi am găsit urma lui Li Sha-Tin datorită dumneavoastră dar mai puteţi încă să ne ajutaţi.

Chinezul se destinse instantaneu mirosind o posibilitate de a mai câştiga ceva.

— *Tomorrow*, *tomorrow,* bâlbâi el. Nu aici, pericol.

— O.K., mergem un pic mai departe. Urcaţi, spuse Malko pe un ton care nu admitea replică.

Boiangiul se căţără lângă el, aruncând o privire neliniştită spre Jesus Domingo, instalat pe bancheta din spate. Malko acceleră din nou iar chinezul îi indică un teren viran puţin mai departe,

unde se opriră. Noaptea se lăsase, era perfect. În plus, geamurile opace îi fereau de priviri indiscrete.

Abia se oprise autovehiculul, când cu un gest rapid, Jesus Domingo aplecat în faţă îi trecu chinezului peste cap o cagulă făcută dintr-un sac gros din material plastic, transparent închis cu două laţuri din oţel pe care, cu o mişcare scurtă din încheietură, Jesus le strânse în jurul gâtului chinezului. Malko văzu privirea îngrozită a boiangiului care începu să se zbată lovind furios cu picioarele, încercând să desfacă laţurile. Lui nu-i mai rămânea pentru a respira decât aerul deja viciat care se mai găsea în plămânii săi. Malko îl văzu cum se întunecă la faţă învineţindu-se. Se asfixia.

— Atenţie Jesus! Îl omorâţi.

— Ba nu, spuse liniştit hondurianul. Ştiu eu ce fac. Vreţi să vorbească sau nu?

Chinezul făcea nişte salturi ca de ied pe scaunul său, emiţând sunete oribile estompate de plastic. Jesus slăbi uşor strânsoarea, lăsând să pătrundă puţin aer. Chinezul respira cu lăcomie, agitând braţele şi încercând să vorbească. Jesus Domingo se aplecă spre el şi strigă:

— Tu ne-ai înşelat. Noi vrem o informaţie exactă. Vrem pe cineva care să ne ducă la Li Sha-Tin. Altfel…

Chinezul mârâi dând din mâini. Cu un gest hotărât, hondurianul strânse cordonul la loc, explicându-i calm lui Malko:

— De obicei, nu vorbesc imediat. Trebuie să simtă cu adevărat frica.

William Hing Lun reîncepuse să dea lovituri dezordonate cu picioarele, să se zgârie pe gât, să încerce să se smulgă de pe scaun, dar Jesus îl ţinea bine. Din nou, în momentul în care victima sa urma să dea ochii peste cap, el mai slăbi strânsoarea. De data asta, Malko se gândi că reacţionase prea târziu. Prăbuşit pe scaun, chinezul părea să-şi fi pierdut cunoştinţa.

— El joacă comedie, hotărî Jesus. Toţi fac la fel. Aşteptaţi!

Ei scoase un fel de ciocănel pentru gheaţă şi-i dădu chinezului în şale o împunsătură violentă. Acesta scoase un urlet înăbuşit în plastic şi începu să se agite. Malko era scârbit de această şedinţă de tortură, dar aveau oare altă alegere?

— Bine, spuse Jesus. De data asta o să-l las mai mult timp. Trebuie să simtă c-o să crape.

El strânse cu violenţă cordonul sacului. În mod vizibil, chinezul încerca să nu mai respire, dar el trebui să dea drumul aerului din plămâni într-un horcăit de agonie şi din nou ajunse în pragul

asfixiei, sub privirea nemiloasă a lui Jesus. Acesta din urmă îi urmărea convulsiile cu un aer de cunoscător.

— Acum a ajuns la capătul puterilor, comentă el. O ultimă strânsoare şi va deveni cooperant.

Din nou el slăbi strânsoarea şi boiangiul mai găsi puţin aer. Pieptul lui slab se ridica cu toată viteza şi mâinile i se crispau de marginea sacului într-o încercare inutilă de a-l îndepărta de gâtul său, dar acesta era ţinut de un fir de oţel rigid. Jesus se aplecă la urechea lui şi ţipă:

— Mă auzi?

Ei abia auziră un „da”. Hondurianul adăugă:

— Vorbeşti? Sau la dracu…

William Hing Lun nu spuse nimic. Jesus se aplecă asupra lui.

— Muy bien, amigo! Adios!

În mod sigur chinezul nu înţelegea spaniola, dar el sesiza perfect intonaţia vocii şi, mai ales, simţea laţul de oţel strângându-se în jurul gâtului, rănindu-i pielea şi privându-l odată în plus de oxigen. Cu dinţii strânşi, Jesus începu să-l tragă spre spate şi de data asta, gesturile disperate ale chinezului avură o rezonanţă diferită: el simţea că moare. Malko, copleşit de dezgust, vru să pună capăt acestui supliciu.

— Opriţi! îi spuse el lui Jesus.

Hondurianul nici nu se sinchisi să răspundă. Nebun de furie, Malko scoase Browningul şi îl îndreptă spre tâmpla agentului CIA.

— Lăsaţi-l imediat sau vă zbor creierii! William Hing Lun mai scoase un horcăit apoi se prăbuşi pe scaun. Jesus slăbi imediat strânsoarea. Îngrozit, Malko se uită la chinez, crezându-l mort, până când văzu că pieptul i se ridică încet. Ei îşi recăpăta încet-încet cunoştinţa şi bâlbâi câteva cuvinte. Instinctiv, Malko coborî ţeava armei sale.

— Vrea să vorbească, traduse Jesus Domingo, fără să bage în seamă ameninţarea armei.

El scoase din buzunar un pix şi un carneţel pe care le puse pe genunchiul celui torturat.

— Scrie! urlă el. Asta e ultima ta şansă.

Pe jumătate inconştient, chinezul nu-l văzuse nici măcar pe Malko în timp ce-l ameninţa pe călăul său cu pistoletul. Cu o mână tremurătoare, el scrise pe carnet un singur nume: Betty.

— Care Betty? urlă Jesus la urechea lui, citind peste umărul chinezului.

Acesta adăugă imediat:

— *The loan shark*[21].

Era ceva, dar nu destul. Jesus mai strânse puţin laţul de oţel pentru a arăta că încă avea putere şi strigă:

— Cine-i asta? Unde putem s-o găsim?

Chinezul începu să scrie: „Prietena lui Li Sha-Tin. Ea închiriază casa pentru el. Lucrează la Delta Hospital.”

— Unde stă?

— Nu ştiu. Ea are o mare maşină neagră.

El respira sacadat şi avea ochii injectaţi de sânge. De data asta, el spunea adevărul.

— Scoteţi-i cagula, ordonă Malko.

Jesus ascultă şi chinezul rămase nemişcat mai mult de un minut, respirând cu lăcomie, apoi spuse cu o voce rugătoare:

— Nu spuneţi nimic nimănui. Ei m-ar omorî. Betty, foarte puternică, foarte periculoasă. O.K.?

— O.K.! promise Malko.

— Dumneavoastră ştiţi unde este Li Sha-Tin?

— Nu! Nu! Cu siguranţă Betty ştie.

Fusese destul de speriat pentru a nu minţi.

— Pot să plec? Pot să plec?

— O.K., spuse Malko.

Chinezul o zbughi pe portieră şi dispăru în întuneric. Jesus Domingo spuse cu o voce sigură:

— Ticălosul ăsta stătea bine cu inima. Mă mâncau palmele să-i dau câteva scatoalce.

Malko nu răspunse, amintindu-şi de „Mâinile Murdare”. Viaţa în afara legii nu e totdeauna uşoară. Întocmai ca un automat, el porni spre Vancouver cu un sentiment de greaţă.

Acum trebuia găsită „Betty cea care dă bani cu camătă”. Brian Murray, cel care cunoştea universul triadelor, putea în mod cert să-i ajute.

[21] Cea care dă bani cu camătă (n.a.) .

Capitolul X

Nici măcar o pisică nu era în restaurantul italian *Piccolo Mondo,* ceea ce pe Malko îl aranja nemaipomenit. De dimineaţă, Isis se întâlnise cu Brian Murray într-o cafenea pentru a-i comunica numele lui „Betty cea care dă bani cu camătă” şi ei hotărâseră să se întâlnească cu toţii seara la cină. Ex-poliţistul canadian sosise cu o servietă mare tixită cu documente, de unde scosese fişa care-l interesa pe Malko şi începu să citească:

— Iată! Betty Yan Tun, născută la 7 noiembrie 1969. Cunoscută de către poliţie pentru activităţi de camătă în diferite cazinouri din British Columbia. A făcut obiectul unei anchete într-o afacere de extorcare de fonduri. A fost condamnată în 1996 pentru furt cu violenţă şi şantaj. Este cunoscută ca violentă şi periculoasă, membră a triadei Big Circles Boys, sau Dan Huen Lai.

— Ce nume nostim.

— Membrii acestei triade provin din armata populară chineză. Ea a fost numită astfel în amintirea lagărelor care încercuiau Guangzu (Canton) în timpul Revoluţiei Culturale.

— Şi există şi femei în triade?

— În China da. Ca executante, prostituate, dar îndeplinind câteodată şi roluri importante.

— Dumneavoastră o cunoaşteţi pe această Betty?

Canadianul dădu din cap.

— Nu. Există sute ca ea; implicate în mica delicvenţă. Nu ştiu cum la putut ea întâlni pe Li Sha-Tin, dar este o criminală.

— Ea ar dispune de o reţea ca să-l ascundă?

— Este foarte posibil. În orice caz, nu la ea. Apartamentul ei din Richmond este foarte mic şi cu o grămadă de vecini. Oficial, ea are un nivel de trai foarte scăzut. Ea este doar femeie de serviciu la spitalul Delta.

— Informatorul dumneavoastră a spus că are o maşină 4X4.

Brian se uită în raportul poliţiei.

— Exact. Ea nu este pe numele ei. Este vorba de o CRV Honda, înmatriculată sub nr. RDG 475. Ce veţi face în continuare?

— O s-o urmăresc, sugeră Malko, deoarece este inutil s-o interoghez. Ea nu va vorbi în mod sigur.

În restaurantul italian domnea un calm olimpian şi puteau să

discute în toată liniştea. Li Sha-Tin părea să fi dispărut de pe suprafaţa pământului. Malko îşi consultă ceasul Crosswind. Era nouă şi douăzeci. Oare Betty Tun mai era încă la spital? Singurul mijloc de a afla, era să se ducă acolo.

— Eu vă părăsesc, le spuse el lui Brian Murray şi lui Isis. Mă duc. Să fac o plimbare pe acolo.

El era efectiv omul care lega cuplul.

*

* *

Li Sha-Tin, aşezat în spatele limuzinei sale condusă de „Stupid Ricky” privea ta defilarea buildingurilor din Downtown Vancouver. Acolitul său „Black Ghost” Ming era aşezat lângă el. Cu aceştia doi lângă el, chinezul se simţea în siguranţă. După fuga sa disperată, el reconstituise ceea ce se întâmplase. Din fericire, la Richmond el cunoştea nişte oameni siguri. De mult timp, el organizase un refugiu sigur în caz că s-ar produce ceva. De asemenea nu-i era greu deloc să dispară fără urmă. De cum fuseseră eliberaţi, cei doi bodyguarzi ai săi i se alăturară, ca urmare a mesajelor pe care el le lăsase. De atunci el se ascundea. Nevrând să fie reperat de canadieni, el îşi răsese mustaţa şi se îmbrăca mai „conservator”. În seara aceasta, era prima ieşire din bârlogul său la îndemnul unuia dintre amicii săi care conducea o reţea de Escort Girl, pentru că Li Sha-Tin era muncit de gânduri negre. El simţea nevoia unei destinderi. Să te învârteşti toată ziua în loc, fără să poţi da măcar un telefon, era inuman, trebuia însă să fie hiperprudent. Canadienii, ca şi chinezii de la Goangbu, îl căutau probabil peste tot, după kidnappingul ratat. Situaţia asta nu putea dura o veşnicie. Acum că avea proba cârdăşiei dintre China şi Canada, el nu mai avea la dispoziţie prea multe soluţii. Desigur, el mai avea încă bani, îşi putea procura un paşaport, dar din momentul în care ar relua legătura cu ai săi – familia sau oameni de afaceri – ar fi reperat imediat şi ar reîncepe vânătoarea. El totuşi, nu putea trece pe o altă planetă. Cel mai mult, lui îi lipsea jocul. Nu îndrăznea să le ceară partenerilor să se ducă să-l viziteze în bârlogul lui, pentru că era foarte riscant şi afară de asta, pokerul nu-l prea amuza. El adora jocurile de cazinou: black-jack, ruleta şi mai ales bacaraua. El putea juca douăzeci şi patru de ore în continuu. Maşina încetini şi „Black Ghost” Ming se întoarse spre el:

— Am ajuns *boss*. Mă duc să văd care e situaţia?

— Du-te!

Maşina se parcă şi chinezul împinse uşa de la intrarea unui bar numit *Madame Chloe* de pe Richards Streets. În realitate, acolo era un bordel. Aici, Li Sha-Tin nu era decât un chinez anonim. La Richmond ar fi riscat să fie descoperit. „Black Ghost” Ming deschise portiera.

— Puteţi intra, patroane.

Li Sha-Tin traversă strada în pas vioi şi intră într-un salon care dădea spre o mică scară, în momentul în care el intra, o blondă înaltă cu fustiţă roz fugi râzând. El o arătă cu degetul şi-i spuse lui „Black Ghost” Ming:

— Pe asta o vreau.

El începu să urce scara care ducea spre mai multe saloane pe unde îşi făceau veacul vreo douăsprezece fete. Patroana, o canadiană durdulie şi mieroasă, îi prezentă lui Li Sha-Tin pe blonda roşie la faţă, cu coapsele cărnoase, răspunzând la numele de Cynthia. El o alesese la întâmplare, nefiind prea atras de femeile albe. Madame Chloe îl anunţă cu un surâs subînţeles:

— Cynthia este regina masajului.

Cynthia îl luă de mână pe Li Sha-Tin şi-l duse într-o cabină de masaj. Ea se dezbrăcă şi pe urmă îl puse, pudică, un prosop pe burtă. Cu ochii închişi, Li Sha-Tin o lăsa să-şi facă treaba. Cynthia începu să-i maseze umerii şi pe urmă bustul, coapsele şi pulpele. El îndura cu răbdare. Ar fi dorit ca ea să înceapă imediat adevăratul masaj.

În sfârşit, ea îşi unse mâinile cu cremă şi se apropie de zona sensibilă, abia prinzând în mână sexul chinezului. Asta fu de ajuns ca să se întărească imediat. Băgând mâna pe sub prosop, ea se apucă să-l masturbeze cu abilitate, băgându-i din când în când arătătorul în anus. Încântat, Li Sha-Tin simţea că sângele îi afluează în partea de jos a abdomenului. El îşi smulse prosopul şi îndepărtă mâinile Cynthiei. El nu dorea să juiseze în felul ăsta. Întrucât ea părea să nu înţeleagă, el o apucă de ceafă cu o mână puternică şi o curbă spre el.

De formă, Cynthia se împotrivi puţin înainte de a-i administra o felaţie de un profesionalism admirabil. Li Sha-Tin îşi spuse că ea lingea la fel de bine ca fata din Hong Kong care voise să-l omoare. Aceasta era forma de sexualitate pe care el o prefera. El simţi seva urcând dinspre mijloc şi scoase un ţipăt. Apăsându-i violenţă pe ceafa celei care-i administra felaţia ea înţelese conţinutul mesajului şi nu se retrase. Uşurat, chinezul închise ochii şi se destinse. După satisfacerea dorinţei sexuale, el se grăbea să se întoarcă rapid în ascunzătoarea sa. Fiecare

deplasare reprezenta o primejdie.

După ce se îmbrăcă, el coborî, lăsându-l pe „Black Ghost” Ming să plătească. Ignoranţa lui în materie de limbă engleză, îl rupea de lume. El nu se simţea bine decât în cazinouri, în care limba era universală. Un nouă de caro, era peste tot un nouă de caro. El se înfundă în limuzină şi aţipi aproape imediat.

*

* *

Delta Hospital era un mic stabiliment mai degrabă elegant, în mijlocul unui parc în comuna Surrey, la est de Richmond, cu ceva mai mult de o sută de camere, la acelaşi nivel. Aflat la volanul maşinii sale, Malko scruta vehiculele aflate în parcare şi aparţinând salariaţilor, cu lămpile de poziţie aprinse. El o găsi pe cea pe care o căuta la capătul şirului, o maşină 4X4 neagră CRV Honda, cu numărul matricol RDG 475.

Nu era chiar o maşină de femeie de serviciu, dar numărul corespundea. Deci Betty Tun era încă la serviciu.

— Ce facem? întrebă Jesus Domingo.

Era aproape ora unsprezece şi Malko nu avea nici o idee privitoare la orarul chinezoaicei. În spitale se lucrează douăzeci şi patru din douăzeci şi patru de ore.

— Aşteptăm până la miezul nopţii, decise el.

Cu radio în surdină, farurile stinse, Land Cruiserul părea neocupat. Malko îl sună pe Simon Levine pe mobil, lăsându-i un mesaj. Nu le mai rămânea altceva de făcut decât să aştepte. Jesus Domingo aţipi şi începu să sforăie, ceea ce era insuportabil. Malko se dădu jos din maşină pentru a lua aer. El era încă afară, atunci când văzu farurile Hondei aprinzându-se. El nici n-o văzuse pe chinezoaică atunci când ieşise din spital. Nu avu decât timpul necesar să se urce în Land Cruiser. Honda trecu aproape de el în trombă, mergând spre ieşire, prea repede pentru a vedea cine era la volan. El demară imediat la rândul său, ceea ce-l trezi pe Jesus şi se lansă în urmărirea ei, îngrijindu-se să păstreze o distanţă rezonabilă atunci când o ajunse.

Betty Yan Tun mergea spre Richmond. Ea încetini de mai multe ori, ca şi când s-ar fi ştiut urmărită, apoi merse în zig-zag pe străzile liniştite din Richmond pentru ca în final să se înfunde în Alexandra Road, de-a lungul căreia erau mai multe restaurante, din care cea mai mare parte erau închise. Ea intră în parcarea lui Landmark Plaza, un mic centru comercial şi intră în *Grand Buffet Restaurant.* Malko se dădu jos din maşină şi merse

să se uite prin vitrină. Mai erau doar câţiva clienţi şi Betty Tun se instalase la tejghea. El se întreba dacă merita osteneala să aştepte, dar se hotărî în final s-o urmărească până la capăt şi se duse la maşina sa parcată în faţă, de-a lungul trotuarului. Malko o văzu pe chinezoaică ieşind. Ea avea în mână o bâtă de base-ball, aproape la fel de mare ca mâna sa. Cu un pas ferm, ea se îndreptă spre Land Cruiser. Jesus Domingo tresări.

— Hei! Ce se întâmplă?

Ei nu aşteptară mult timp răspunsul la întrebarea lor. Un şoc violent scutură Land Cruiserul. Un alt vehicul îi lovise în spate. Malko *zări în oglinda* retrovizoare o dubă din care erau pe punctul de a coborî mai mulţi chinezi. Betty Tun se opri în faţa capotei maşinii, ridică bâta de base-ball şi cu toată forţa o coborî lovind parbrizul, care se sparse sub puterea loviturii.

— *Bitch!* mormăi Jesus.

El deschise portiera şi se pomeni faţă în faţă cu patru chinezi foarte tineri, înarmaţi cu topoare. El nu avu nici măcar timpul să se urce în maşină pentru a-şi lua arma. Cu o lovitură de picior, unul dintre chinezi îl făcu să se plieze în două. Un procedeu Kung-fu. Ceilalţi trei se năpustiră fără un cuvânt asupra cauciucurilor maşinii cu lovituri de topor.

În câteva secunde marele 4X4 rămăsese pe genţi. În acest timp, Betty Tun făcea înconjurul maşinii spărgând cu bâta toate geamurile şi lovind caroseria într-un acces de violenţă de nedescris. Malko, înlemnit de surpriză, nu ştia cum să reacţioneze. Era clar că adversarii lor nu voiau să-i omoare. Atacul încetă la fel de brusc cum începuse. În timp ce cei patru chinezi se retrăgeau din jurul Land Cruiserului imobilizat, Betty Yan Tun se duse la maşina ei, aruncă înăuntru bâta de base-ball şi demară în trombă.

Malko, neputincios, o văzu depărtându-se pe Alexandra Road. Chinezii mai rămaseră încă câteva clipe impasibili, siguri de ei, după care se urcară în dubită şi plecară la rândul lor.

Simon Levine, refăcut după o noapte cu Isis, nu avea astâmpăr.

— De data asta suntem pe drumul cel bun, exultă el. Această Betty Yan Tun pare a fi persoana care-l poate ajuta pe Li Sha-Tin şi felul în care a reacţionat este revelator. Ea nu vrea ca cineva să se ocupe de ea.

Malko îi mai stăvili din entuziasm.

— Aşteptaţi! Ea, categoric, nu ştia cine sunt eu. A acţionat orbeşte, numai pentru faptul că şi-a dat seama că o urmăream.

Ea este o criminală. După Brian Murray, ea are multe bube la activul său. În orice caz, este prevenită şi nu văd cum vom putea s-o urmărim ca să ne conducă la Li Sha-Tin, dacă într-adevăr, ea este cea care-l ascunde…

— Elicopterul! îl întrerupse americanul. El este operaţional începând de azi, cu un echipaj al Agenţiei, sub acoperirea lui Adventure Productions. Pilotul lor este un tehnician al camerei termice. O vom pândi la ieşirea din spital şi *o* vom urmări cu elicopterul. Asta fac tot timpul tipii de la DEA[22]. Eu mă oblig să obţin autorizaţiile necesare de la canadieni.

— Cel puţin asta ne va conduce la domiciliul ei, spuse Malko, dar există probabil un mijloc mai simplu. Canadienii vor deveni suspicioşi.

— Care?

— Cartea de telefon, spuse Malko, sau 411, serviciul de informaţii.

— O pun imediat pe Sandra să caute, spuse americanul.

După ce închise telefonul, Simon Levine se întinse şi bău puţină cafea rece şi spuse:

— O mică despărţire e bună din când în când! Isis mi-a spus că a simţit mult lipsa mea.

Un înger în portjartier traversă camera şi dispăru, ruşinat de atâta duplicitate. Isis avea o carieră frumoasă înaintea ei. Sandra intră în birou şi-i întinse o hârtie lui Simon Levine.

— *Sir,* iată adresa şi numărul de telefon.

Malko citi peste umărul lui: 327 Hartnell Road, Richmond. Tel: 6056498. Simon Levine deschise un atlas al oraşului. Hartnell Road era o mică stradă înfundată care dădea în 5-e Avenue, nu departe de drumul 99 mergând spre sud prin tunelul George-Massez, sub Fraser River, nu departe de spitalul unde lucra Betty Tun.

— Trebuie verificat dacă este exactă adresa, sugeră Malko. Cum ea a lucrat până târziu ieri seară, este posibil să mai fie încă acasă. Putem avea elicopterul imediat?

— Imediat ce vom avea autorizaţia de survol, îl asigură Simon Levine. Eu îl cunosc pe tipul care le eliberează. În principiu, într-o oră va fi operaţional.

— Mă duc deja la maşina, propuse Malko. Păstrăm legătura prin telefoanele mobile.

Un nou Land Cruiser strălucitor, înlocuise epava abandonată în

[22] Drug Enforcement Agency (n.a.).

Alexandra Road.

*

* *

Era la dracu’! Chiar mergând pe drumul 99, lui Malko îi trebuiră mai mult de douăzeci de minute. Cartierul în care locuia Betty Yan Tun nu era vesel: un mare parc industrial şi nişte terenuri virane. El se opri la intrarea pe Hartnell Road, o stradă înfundată, merse să parcheze într-o altă fundătură în faţă şi se întoarse pe jos. Străzile erau mărginite de viluţe mai degrabă elegante. El pătrunse pe alee, scrutând numerele. Ajunsese fa 227. O sută de metri mai departe, chiar înainte să vadă casa, el zări Honda CRV neagră şi se întoarse imediat, aşteptând apelul lui Simon Levine.

— Bingo! anunţă el. Adresa e bună şi ea este aici, sau cel puţin maşina este aici.

— Super, spuse americanul. Eu am o autorizaţie de survol asupra Richmondului pe o rază de o milă. Eu merg la heliport. Rămâneţi în zonă. Vă sun din nou.

Malko se deplasă urcând pe 5-e Avenue şi ajunse într-un loc de unde putea supraveghea ieşirea din fundătura, fără să se facă prea mult remarcat. Nu trebuia decât să aştepte.

Peste patruzeci de minute, sună mobilul trezindu-l din aţipeală. Printre paraziţi, el recunoscu vocea lui Simon Levine.

— Am descoperit-o! îl anunţă triumfător americanul. Sunt deasupra lui Fraser River, puţin mai la sud de casă. Maşina 4X4 este perfect vizibilă.

Malko se dădu jos din maşină şi ridică capul. Îi veni greu să repereze elicopterul care se învârtea în loc deasupra râului. Rolul lui se terminase. Mai ales, nu trebuia să-l zărească Betty Yan Tun, El luă mobilul.

— Exista un loc, nu prea departe, unde aţi putea ateriza? Mi-ar plăcea să fiu cu dumneavoastră.

Răspunsul veni cinci minute mai târziu.

— Putem risca. Foarte aproape de aici, la capătul lui Race Mill Road, lipit de drumul 99 este un teren rezervat zborurilor de machete. Parcaţi acolo. Eu pot să cobor şi să vă iau, fără să vadă nimeni. Dacă mă reperează radarul, voi spune că am avut o problemă tehnica. Deplasaţi-vă acolo imediat.

Malko sări la volanul maşinii sale. Peste zece minute el zări un panou pe care era scris: „*Model airplanes flying site*”. Era foarte vizibil: zeci de machete de la unu la patru metri erau manipulate

de proprietarii lor instalaţi pe marginea unei mari peluze servind drept pistă de decolare. În momentul în care sosea el, o fortăreaţă zburătoare B17 de pe vremea celui de-al doilea război mondial decola încet dar sigur. De departe ai fi spus că era una adevărată. Ei opri în parcare şi privi pe cer. Elicopterul lui Simon Levine era în zbor staţionar deasupra drumului 99, la vreo sută de metri.

— Am ajuns! comunică Malko prin mobilul său.

— Eu aterizez în colţul de sud-est, îl anunţă americanul. Malko ocoli cât putu de repede terenul în mijlocul zgomotului produs de machete. Extaziaţi, proprietarii acestora nu-i acordau nici o atenţie. Unii dintre ei, întâmpinară sosirea elicopterului cu gesturi furioase. Abia atinseseră patinele iarba şi Malko fugi pe sub palete şi se urcă la bord. Pilotul porni imediat spre est. Malko se prinse cu chinga şi examină solul de sub ei. Aşezat la stânga, în spatele lui Simon Levine, el avea o vedere perfectă. Nu-i trebuiră decât câteva minute pentru a repera mai întâi Hartnell Road şi apoi maşina Honda CRV neagră.

— Ce autonomie de zbor avem? se interesă el.

— Trei ore.

Ei începură să efectueze cercuri mari în jurul vilei lui Betty Yan Tun, rugându-se ca ea să iasă.

*

* *

— Ea a plecat de-acasă! comunică pilotul în receptor, înclinând aparatul pe stânga.

Malko privi dedesubt. Honda CRV neagră era deja aproape de intersecţia cu 5-e Avenue. Ea viră la stânga, urcând spre nord. Chiar înainte să ajungă la intersecţia cu Steveston Highway, ea mai vira odată la stânga, intrând în parcarea unui mare centru comercial, Cornwood Plaza. Ei o văzură foarte clar pe chinezoaică coborând şi pătrunzând în clădire, fără să ridice capul. Ea nu-i reperase.

Făcură noi cercuri pe cer, mai departe de astă dată. Datorită binoclurilor, se distingea maşina la aproape un kilometru. Peste patruzeci de minute, Malko fu cel care dădu alarma.

— Iese!

Betty Yan Tun tocmai ieşise din centru! comercial încărcată cu mai multe sacoşe ca un hamal. Ea instală totul în CRV şi plecă, de data asta pe şoseaua 99, în direcţia nord. Era încă şi mai uşor de urmărit. Adesea, elicopterele poliţiei supraveghează traficul.

Chiar dacă ea îl repera pe al lor, nu era nimic grav.

Honda neagră merse până la capătul şoselei 99 şi continuă pe Oak Street, care traversa cartierul cel mâi şic din Vancouver, cu vile mari construite de-a lungul aleilor împădurite. La o milă mai departe, ea viră la dreapta.

— Asta trebuie să fie 57-e Avenue, spuse Simon Levine, aplecat peste o hartă.

Chinezoaica parcurse încet aleea încadrată de case elegante, despărţite unele de altele prin nişte grădini, apoi se opri într-o fundătură. Ea ieşi din maşină cu pachetele sale şi parcurse vreo sută de metri până la una din casele de pe 57-e Avenue. Ei o văzură deschizând grilajul, traversând grădina şi pătrunzând în interior. Simon Levine, echipat cu un teleobiectiv nou, fotografia fără încetare.

Se scurseră douăzeci de minute şi Betty Tun nu mai ieşea. Totuşi obloanele de la geamuri erau închise şi casa părea nelocuită. După o oră de asemenea exerciţiu, pilotul anunţă:

— Trebuie să ne întoarcem.

— Combustibilul?

Cu regret, ei renunţară la pânda lor aeriană. Mai târziu, coborând din elicopter, Malko şi Simon Levine traseră concluziile:

— Oare de ce n-a parcat ea în faţa acelei vile? întrebă Malko. Avea nişte pachete.

— Bună întrebare, recunoscu americanul. Trebuie să aflăm cui îi aparţine.

Ei gândeau ambii acelaşi lucru. În acest cartier retras, casa aceasta arătoasă şi izolată putea fi ascunzătoarea, ideală pentru Li Sha-Tin.

Capitolul XI

Casa de la numărul 1238 W de pe 57-e Avenue West era o vilă cochetă cu un grilaj negru şi o pajişte frumos tunsă care o despărţea de stradă. Două globuri albe care încadrau portalul şi sculptura din lemn a porţii de la intrare erau tipic chinezeşti. Casa se compunea din parter şi etajul întâi cu acoperiş aproape plat din ţiglă roşie. 57-e Avenue era perpendiculară pe Granville Road şi acolo existau doar case particulare. Nu existau trotuare iar peluzele se terminau direct pe asfalt. Era un cartier de înalt nivel rezidenţial.

Oprit în faţa unei vile, Malko privi în jurul lui. De la numărul 1238 nu parvenea nici un semn de viaţă. Obloanele erau trase, grădina în paragină vizibilă, poarta zăvorâtă şi totuşi fotografiile aeriene nu lăsau nici un dubiu. Acolo intrase Betty Tun cu pachetele sale.

Perplex şi decepţionat, Malko se ducea spre maşina lui, atunci când zări o femeie care se pregătea să taie nişte trandafiri, la trei case depărtare. El afişă cel mai încântător surâs:

— Aş dori sa cumpăr ceva în acest cartier, explică el. Nu cunoaşteţi nimic pe aici?

Femeia lăsă din mână foarfeca, îl analiză îndelung şi încercă să-şi dea seama dacă el putea deveni un vecin agreabil. După ce se încheie testul, ea dădu din cap.:

— Pe moment, nu văd nici o posibilitate. Pe aici oamenii nu se mişcă prea mult. Este atât de plăcut…

— Într-adevăr, recunoscu el. Apropo! La numărul 1238 există o casă care pare nelocuită. O fi aceasta de vânzare?

Femeia se gândi puţin.

— La 1238… Ah, da, văd. Nu, nu cred. Ea aparţine unor chinezi din Hong Kong şi au cumpărat-o în 1996 când Hong Kong-ul a trecut sub administraţia chineză. Ei au stat şase luni în Vancouver şi cum lucrurile s-au derulat în mod favorabil, ei s-au înapoiat acolo şi au încuiat casa, dar eu nu cred că este de vânzare. Nu a fost niciodată un afiş în acest sens. Din timp în timp, vin nişte chinezi să facă curat.

— Cine?

— Nu ştiu. Nişte chinezi. Există nişte agenţii la Real Estate spre 3-e Road. Aţi putea obţine informaţii de-acolo…

Ea îşi luă foarfeca şi Malko se depărtă spre maşina sa, intrigat. Casa aparţinea deci unor chinezi, fapt care ar putea indica o legătură cu Li Sha-Tin. Vizita lui Betty Tun se putea explica perfect dacă ea fusese însărcinată cu întreţinerea. Oricum, meseria ei „oficială” era aceea de femeie de serviciu. El se afla deci în încurcătură. Ca să supravegheze această casă zi şi noapte, era imposibil în acest cartier liniştit. Camera termică a lui Simon Levine era o posibilă soluţie, pentru că şi în cazul în care el ar reuşi să-l identifice pe proprietar, asta n-ar însemna mare lucru.

*

* *

— Aşa ceva este posibil, confirmă Burt Me Adam, tehnicianul din cadrul TD[23] al CIA, operator ai camerei termice amplasată la bordul elicopterului furnizat de Agenţie. Pur şi simplu, cum se face destul de cald, trebuie să aştepţi miezul nopţii pentru a opera, pentru a lăsa pereţii să se răcească. Altfel nu se face deosebirea.

— La ce distanţă o să lucraţi? întreba Malko. Zgomotul elicopterului nu trebuie să-l alerteze pe Li Sha-Tin, dacă el se ascunde în vila aceea.

— Nici o problemă, îl asigură Burt Me Adam. Se poate lucra eficace până la o distanţă de zece kilometri, dar cum suntem într-un ambient urban, va fi preferabil să ne apropiem la patru sau cinci.

— O să cer imediat o autorizaţie de survol de noapte, spuse Simon Levine.

Americanul era entuziasmat. Dacă într-adevăr Li Sha-Tin se ascundea în această casă aparent neocupată, ei aveau în fine, un avans hotărâtor faţă de canadieni şi Goangbu.

*

* *

În maşina care-i ducea fa heliport pe pilot, pe Burt Me Adam, Simon Levine şi Malko. Nu vorbea nimeni. Ei se culcaseră cu toţii, foarte devreme, dar Malko nu putuse închide un ochi din cauza tensiunii nervoase.

Noaptea, Vancouverul era aproape frumos cu covorul său de lumini strălucitoare. Elicopterul se ridică rapid şi viră spre sud. Acele luminoase ale Breitingului lui Malko indicau ora trei şi jumătate. Ei erau singuri pe cer. Simon Levine, instalat în faţă

[23] Serviciul Tehnic (n.a.).

lângă pilot şi Malko, lângă tehnicianul camerei termice şi al echipamentului. Camera, ea însăşi se afla în exterior, fixată sub rotor. Ea avea un obiectiv enorm de aproape cincizeci de centimetri diametru. Toată lumea era dotată cu căşti radio pentru a comunica mai uşor. Burt Me Adam dădu un ordin pilotului care se imobiliză în zbor staţionar la o distanţă de circa 4 kilometri de 57-e Avenue West.

Timp de vreo zece minute nu se mai auzi decât vuietul produs de rotor. Burt Me Adam îşi regia aparatele de control şi identifica obiectivul. În sfârşit ei le comunică în căşti:

— Gata! Ăsta e cadrul casei.

— Camera străpunge pereţii? se interesă Malko mirat.

— Categoric! Este întocmai ca ghidajul infraroşu al unei rachete care se îndreaptă automat spre o sursă de căldură. Aici, detecţia este infinit mai sensibilă.

Timp de câteva minute se lăsa linişte. Toată lumea îşi reţinea răsuflarea, după care Burt Me Adam anunţă:

— Mi se pare că această casă este încălzită.

El îi arătă lui Malko două raze albe verticale care se detaşau pe imaginea mai întunecoasă.

— Acestea sunt conductele de încălzire…

Acesta era primul semn bun – nu se încălzeşte o casă nelocuită, decât în plină iarnă.

Într-o linişte apăsătoare tehnicianul îşi continuă reglajele, plimbând obiectivul stabilizat de un giroscop prin toată casa. Chiar dacă elicopterul se mişca puţin, camera rămânea strict imobilă, dând o imagine curată. Malko zări pe ecran ceea ce îi păru ca o fantomă, o imagine albicioasă în lungime.

— Ce-i asta? întrebă el.

— O persoană care se află la etajul întâi. Îi răspunse Burt Me Adam cu o voce calmă.

— Sunteţi sigur?

— Sigur. De altfel, acum fotografiem.

Obiectivul se plimba prin toată casa. Malko, aplecat asupra ecranului, distinse două noi „fantome”.

— Aceştia sunt tot oameni? întrebă el.

— Da, răspunse Burt Me Adam. Ei se găsesc la parter.

Era ceva incredibil. La mai mulţi kilometri distanţă, se puteau repera nişte fiinţe umane, noaptea, într-o casă închisă. Burt Me Adam îşi continuă explorarea timp de încă câteva minute, fotografiind din toate poziţiile, după care anunţă pilotul:

— Eu mi-am terminat treaba. În afara celor trei persoane, nu

mai e nimeni înăuntru.

Elicopterul se înclină spre dreapta şi plecă în direcţia nord. Malko spuse îndreptându-se spre Simon Levine:

— Trei persoane, acestea pot fi Li Sha-Tin, „Black Ghost” Ming şi „Stupid Ricky”…

— Dacă este aşa, spuse triumfător americanul, atunci avem jackpotul.

Un sfert de oră mai târziu, ei aterizau pe heliportul pustiu. Simon Levine spuse în momentul în care se urcau în maşină: întâlnire mâine la ora nouă la consulat pentru comentarea fotografiilor…

Malko nu puse întrebarea care-i stătea pe buze: în faza următoare care va fi viitorul obiectiv? Dacă Li Sha-Tin era localizat, ce puteau să facă ei?

*

* *

Li Sha-Tin nu putea dormi din cauza fricii. Bineînţeles, el nu auzise elicopterul dar ce-l neliniştea era faptul că nu avea nici o veste din China. Stătuse ore întregi la telefon şi pusese la punct un sistem complicat, care dacă funcţiona corect, i-ar fi permis să recupereze la Vancouver preţioasele safe filme. Din păcate, el nu va putea afla decât la primirea lor dacă sistemul fusese viabil.

În aşteptare el stătea ca pe ghimpi. Pe moment, poziţia lui era mai degrabă confortabilă. Această casă aparţinea unei prietene a lui care locuia în Hong Kong. Ea fusese cea care-i făcuse legătura cu Betty Tun, care era însărcinată cu întreţinerea lui. Atunci când fu lă ananghie, el se gândise imediat la această ascunzătoare ideală. Betty Tun acceptase imediat. Cunoscând bine firea omului, Li Sha-Tin propusese cu generozitate cinci sute de dolari „chirie” pe zi. Aceşti bani urmau să intre desigur, în buzunarul lui „*Betty the loan shark*”, care-şi merita cu prisosinţă numele. Siguranţa însă nu are preţ, cu atât mai mult cu cât chinezoaica asigura toată logistica.

Mai întâi ea fusese aceea care-i recuperase pe „Black Ghost” Ming şi pe „Stupid Ricky” la ieşirea lor din închisoare. Fără ei, Li Sha-Tin s-ar fi simţit oarecum dezbrăcat… Apoi, ea îi asigura aprovizionarea şi legătura cu exteriorul. În casă nu exista telefon şi Li Sha-Tin nu voia să-şi utilizeze mobilul deoarece risca să fie reperat..

Betty Tun îi spusese, cu ocazia ultimei sale vizite, despre maşina care o urmărise la ieşirea din Delta Hospital. Li Sha-Tin fu

convins imediat că era vorba de oamenii de la CIA. Canadienii nu s-ar fi lăsat trataţi astfel, iar pe moment, el nu dorea să cadă în labele americanilor. Raţionamentul lui era simplu: să poată să rămână în Canada după încheierea unui acord cu cei de la Goangbu. Pentru asta, avea însă nevoie de preţioasele lui filme.

Pentru orice eventualitate, ei o întrebase pe Betty dacă, în caz de nevoie, nu l-ar putea adăposti sub un nume fals la Delta Hospital.

Enervat, el coborî în bucătărie pentru ca să-şi ia un ceai rece care exista în permanenţă în refrigerator. Imediat, „Black Ghost” Ming îşi făcu apariţia. El avea în mod cert o ureche fină, ceea ce îl linişti pe Li Sha-Tin. Cei doi bodyguarzi păreau să accepte încarcerarea lor de bunăvoie, dar pentru cât timp?

Oricum, ei. Nu putea sa rămână o veşnicie ascuns pe 57-e Avenue West.

*

* *

Fotografiile făcute cu camera termică, comentate de Burt Me Adam, treceau de o jumătate de oră din mână în mână. El nu avea nici un dubiu. Casa nelocuită era ocupată în noaptea precedentă de trei persoane. Ar fi trebuit să fie o coincidenţă extraordinară ca să nu fie vorba de Li Sha-Tin şi cei doi paznici ai săi. Dar, Malko nu mai credea de mult timp în coincidenţe.

El întrerupse liniştea care domnea de câteva secunde în biroul consulatului întrebând:

— Presupunând că suntem siguri că e vorba de Li Sha-Tin, ce facem?

După o clipă, el realiză că Simon Levine se agita nervos pe scaunul său, ca şi când era grăbit să comunice o revelaţie importantă. Acesta profită de ocazie.

— Nu este mult, spuse el, de când am avut o convorbire pe linia noastră codificată cu „Buzzy” Krongard. El e categoric. Noi trebuie să fim cei care punem mâna pe Li Sha-Tin. Nu vom mai întâlni un moment atât de favorabil. Nici cei de la Goangbu, nici canadienii nu ştiu unde se găseşte şi el nu are decât doi bodyguarzi.

— Şi cum credeţi dumneavoastră că ar trebui procedat? întrebă Malko politicos, văzând că problemele se pun cu mare rapiditate.

Pentru a se stăpâni. Simon Levine răsucea între degete bricheta sa Zippo întocmai ca un prestidigitator. El îi adresă un

surâs ipocrit lui Malko.

— Treaba asta nu trebuie să fie prea dificilă, comentă el. Este vorba de o operaţiune clasică de comando.

— Cum să pătrunzi într-o asemenea casă? întrebă Malko.

— Mai întâi, deschizând cu un şperaclu poarta exterioară, spuse liniştit americanul şi pe urmă aruncând în aer uşa de la intrare cu o mică încărcătură explozivă.

— Şi după aceea?

Malko simţea că i se face părul măciucă. Era clar că Simon Levine nu avea nici o experienţă practică în acest gen de operaţiuni.

— Şi pe urmă, noi îl capturăm pe Li Sha-Tin.

— Dar bodyguarzii săi?

— Îi vom neutraliza cu grenade orbitoare şi bineînţeles, noi vom fi înarmaţi.

— Care „noi”? întrebă Malko.

— Jesus şi Manuel Garcia. Jesus mi-a spus că altădată în Honduras el a executat misiuni similare.

— Noi suntem în Canada, nu în Honduras, remarcă Malko. Să presupunem însă că ne pomenim cu Li Sha-Tin în braţe. Cum procedăm?

Simon Levine nu se tulbură.

— Dumneavoastră îl veţi aduce la heliport unde eu vă voi aştepta cu un elicopter. Zece minute mai târziu, Li Sha-Tin va fi în spaţiul aerian american. Este exact ceea ce noi am prevăzut, dacă vă mai amintiţi, atunci când îl aşteptam la ieşirea din închisoare. Este vorba tot de un „back-up”. Dumneavoastră îl duceţi în maşină la frontieră. Pe teritoriul canadian nu există nici un control pentru a ieşi din ţară şi de partea cealaltă vom fi aşteptaţi. Noaptea nu există circulaţie, astfel că dumneavoastră veţi ajunge acolo în mai puţin de treizeci de minute. Eu totuşi, prefer elicopterul.

El tăcu. Lui Malko nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— DDO este cel care a conceput acest plan?

— Nu, răspunse Simon Levine. Eu i l-am comunicat domnului „Buzzy” Krongard, care l-a aprobat cu entuziasm. Deja, materialul este pe drum. El a insistat ca toţi participanţii la operaţiune să poarte veste antiglonţ pentru a diminua riscurile…

— Este foarte drăguţ din partea sa, persiflă Malko. Apropo, care sunt rolurile dumneavoastră şi al meu în această schemă delirantă?

Simon Levine răsuci nervos bricheta între degete, amuzându-

se şi făcând să pocnească capacul.

— Eu voi fi la heliport, gata de plecare. Dumneavoastră conduceţi Land Cruiserul dar nu intraţi în casă. Doar Jesus şi Manuel vor duce la îndeplinire măsurile „active”.

— Şi dacă „Black Ghost” Ming şi „Stupid Ricky” rezistă?

— Jesus garantează că ei nu vor avea timp. Grenadele orbitoare îi vor neutraliza fără să le facă rău în timp ce ei îl vor lua pe Li Sha-Tin.

— Şi dacă acesta din urmă se apără?

Simon Levine rămase tăcut câteva clipe, apoi înlătură obiecţiunea cu o frază categorică:

— Jesus şi Manuel nu-şi vor asuma nici un risc.

Categoric, el avea răspunsuri la toate. Malko îl privi drept în ochi. El îşi riscase adesea viaţa pentru CIA şi asta făcea parte din regulile jocului, dar aici, era vorba de cu totul altceva.

— Din informaţiile pe care le deţineţi kidnappingul cu violenţă cum este pedepsit în Canada? Cu douăzeci sau cu treizeci de ani?

— Este vorba de o afacere politică, pledă americanul. Când canadienii îşi vor da seama ce s-a întâmplat, noi vom fi deja în siguranţă. Oricum, dumneavoastră nu riscaţi nimic pentru că aşteptaţi afară la volanul maşinii. Jesus şi Manuel sunt nişte profesionişti şi vă amintesc că planul a fost aprobat de domnul Krongard.

Lui Malko îi veni poftă să-i înşire toate planurile geniale „aprobate” de statele majore care se terminaseră cu un eşec.

— De acord, spuse el. Vă previn însă. Că la cea mai mică defecţiune, eu mă car, cu sau fără Li Sha-Tin.

El nu avea poftă să se trezească într-un penitenciar canadian, departe de castelul său din Liezen şi de Alexandra.

Uşurarea lui Simon Levine fu palpabilă.

— Bravo! spuse el. Nu mă aşteptam la mai puţin din partea dumneavoastră.

— Şi când consideraţi că se va putea opera?

— În noaptea următoare. Materialul trebuie să sosească aici de la Seattle în jurul orei cinci. Nu ştim cât va mai sta Li Sha-Tin în casa aceea, aşa că trebuie acţionat repede.

Văzând proasta dispoziţie a lui Malko, americanul îi adresă un surâs călduros.

— Veniţi! Vom sărbători asta cu şampanie împreună cu Isis.

*

* *

— Brian vă aşteaptă la doctorul său la ora două, anunţă Isis, vizibil dezolată că nu a fost invitată la acest rendez-vous.

Simon Levine păli.

— Măcar de n-ar fi vreo problemă…

Abia mâncă şi-şi muie doar buzele în şampanie. Malko. Spunându-şi că nu trebuie niciodată să refuzi lucrurile bune, comandase o sticlă de Taittinger Blanc de Blanes 1995 pe care o împărţi cu Isis. Era ţigareta acelui condamnat la moarte.

Imediat ce termină ultima înghiţitură, el şi Simon Levine plecară spre 750 West Broadway. Americanul, îngândurat, nu scoase nici o vorbă tot drumul. Când ajunseră la cabinetul medical, Brian Murray era deja acolo cu panamaua sa mare şi surâsul lui angelic.

— Am ţinut să vă văd, pentru că, spuse el în introducere, am confirmarea că Li Sha-Tin se află în continuare la Vancouver. Acum două zile, el a vizitat un bordel din Richards Street, împreună cu gardienii lui. Din păcate, canadienii au aflat prea târziu şi nu ştiu cu exactitate unde se ascunde. Vancouverul este foarte întins.

Malko schimbă o privire cu Simon Levine. Acesta din urmă, abia se stăpâni să nu-i spună că descoperiseră ascunzătoarea lui Li Sha-Tin.

— Foarte interesant, spuse el cu o voce indiferentă, dar insuficient. Vă mulţumesc totuşi. Nu vom uita niciodată ce aţi făcut pentru noi.

— Nu mi-am făcut decât datoria, spuse ex-poliţistul canadian. Nu-mi place nedreptatea, mai ales că eu însumi am fost nedreptăţit.

Simon Levine îşi privi ceasul ostentativ.

— Trebuie să plecăm. Avem multe de făcut până diseară…

Era într-o stare atât de euforică, încât puţin lipsi să nu-l sărute pe gură pe Brian Murray. Atunci când se urcară în maşină, Malko se rugă în sinea lui ca „materialul” să nu fi sosit.

Nu-i plăcea întorsătura pe care o luau lucrurile.

*

* *

Pe 57-e Avenue West, în afara ţipetelor câtorva păsări de noapte, nu se auzea nici un zgomot şi nici lumină nu era. Malko, la volanul Land Cruiserului urmărise „comandoul” format din Jesus şi Manuel care se deplasa într-o Toyota, parcată de acum în

faţa casei de la nr. 1238. Malko se dusese să parcheze cincizeci de metri mai departe cu farurile stinse. Simon Levine se plimba nerăbdător la heliport, după ce reţinuse un elicopter cu o autorizaţie de zbor de noapte, pretextând o filmare. Planul de zbor indica direcţia de zbor spre Vancouver Island. În realitate ei urmau să se îndrepte direct spre spaţiul aerian american cu Malko, Isis şi Li Sha-Tin. Simon Levine nu voia s-o lase în urmă pe logodnica sa.

Materialul ajunsese cu bine la ora cinci, inclusiv un puternic somnifer care trebuia administrat lui Li Sha-Tin dacă nu se arăta cooperant. I se putea face o injecţie chiar şi prin haine. Jesus. Şi Manuel nu trebuiau să încerce să părăsească Canada pentru un moment.

Malko coborî geamul ascultând liniştea nopţii. Deodată, el auzi un pocnet de metal care îi păru asurzitor. Jesus reuşise să deschidă poarta grilajului, trezind cartierul întreg. El se uită la acele luminoase ale Breitlingului său. Operaţiunea începuse la ora două fix. La ora două şi trei minute, o explozie surdă tulbură liniştea. Jesus aruncase în aer uşa de la intrare. Venise rândul grenadelor orbitoare.

Nu se văzură lumini orbitoare, ci o scurtă rafală de pistol-mitralieră care-ţi trimise un jet de adrenalină în artere. Ieşiseră deja din scenariu. Pentru orice eventualitate, el îşi puse Browningul pe genunchi. Se auziră două noi rafale scurte după care un foc de revolver. Trăgeau cel puţin trei arme. El simţi crescându-i pulsul, împuşcăturile urmau să trezească tot cartierul.

Uitând de orice prudenţă, el coborî din maşină şi plecă fugind spre vilă. Grilajul era deschis. Se auziră alte focuri de armă. Cu Browningul în mână, el pătrunse în grădină, atunci când ieşi din casă o siluetă îndoită de mijloc. Manuel Garcia se ţinea de burtă, clătinându-se ca un om beat. Malko îl prinse de braţ..

— Ce se petrece?

— Explozivul n-a deschis uşa care era blindată, bâlbâi rănitul. A trebuit să tragem o rafală, care i-a trezit pe cei din interior. Ei au tras. La dracu, eu o să mor…

— Şi Li Sha-Tin?

— El este sus, încuiat în camera sa şi nu mai avem exploziv. Duceţi-mă vă rog la maşină.

Malko îl susţinu până la Toyota parcată la câţiva metri mai departe şi-l instală pe bancheta din spate. Manuel Garcia gemea de durere cu mâinile crispate pe abdomen.

Malko se reîntoarse la vilă şi trecu de grilaj cu pistoletul în mâini. Aventura asta se transformase într-o nebunie, care trebuia să înceteze cu orice preţ. El pătrunse în casă. Un corp era întins pe culoar. Era al chinezului care se numea „Stupid Ricky”, rănit la faţă de mai multe gloanţe.

Undeva se auzi un foc de armă. Acesta trebuia să fie „Black Ghost” Ming. Malko se năpusti pe scară, aproape ciocnindu-se cu o masă umană care cobora în fugă. Era Li Sha-Tin în ţinută de sport, cu ochii ieşiţi din orbite, cu o seringă înfiptă în braţ şi Jesus Domingo cu arma sa Skorpio în mâna dreaptă. El îl recunoscu pe Malko tocmai la timp şi înjură:

— Nenorocitul! Se încuiase bulangiul ăsta. Era la telefon când am reuşit să stric broasca. Măcar de n-ar fi reuşit să-i cheme pe copoi.

— Să ne cărăm, spuse Malko posomorât.

În momentul în care ajungeau la uşă, un proiectil făcu ţăndări geamul, chiar în faţa lor. „Black Ghost” Ming, ascuns în bucătărie, ţinea sub focul armei sale intrarea împiedicându-i să iasă. Asta punea capac la toate.

Deodată Li Sha-Tin se făcu mai greu. Malko înţelese că acesta îşi pierduse cunoştinţa. Era efectul somniferului. Asta mai lipsea! Ei se adăpostiră după ultimile trepte ale scării, afară din raza tirului lui „Black Ghost” Ming. Malko nu-i mai simţea pulsul. Dacă nu reuşeau să iasă, poliţia urma să pună mâna pe ei fără nici o problemă.

— Unde-i nenorocitul de Manuel? întrebă Jesus..

— E rănit, spuse Malko. Nu ne poate ajuta. Eu voi încerca să-l car pe Li Sha-Tin. Aşezaţi-l pe umărul meu şi deschideţi focul îndată ce pornesc.

Jesus reuşi de bine de rău să-l fixeze pe chinez în spatele lui Malko. Acesta părea un măgar mort. Malko îşi încordă toţi muşchii.

— Gata!

Jesus înainta atât cât se putea şi începu să tragă. Malko aşteptă sfârşitul primei rafale şi începu să fugă traversând holul ca o ghiulea, antrenată de greutatea lui Li Sha-Tin. În spatele său Jesus îşi goli încărcătorul. El îl prinse din urmă pe Malko în grădină acoperindu-i fuga cu mici rafale. La fiecare secundă, Malko se aştepta, să audă sirenele maşinilor poliţiei. În fine, ei ajunseră în stradă.

Chiar în acel moment un vehicul frâna în faţa casei de la numărul 1238 într-un scrâşnet de pneuri. Era Honda CRV neagră

a lui Betty Tun.

Chinezoaica se năpusti cu o puşcă de asalt Armalite în mână. Jenat de Li Sha-Tin, Malko nu avu timpul necesar să reacţioneze. Ca într-un coşmar, el o văzu pe Betty Tun fixându-şi arma la umăr şi ochindu-l în plin piept. Explozia se confundă cu o durere violentă pe care o simţi la nivelul inimii, atunci când fu izbit de proiectil.

Instantaneu, el îşi pierdu cunoştinţa şi totul se cufundă în întuneric.

Capitolul XII

Jesus Domingo ieşi pe poarta casei de la nr. 1238 şi văzu prăbuşindu-se pe şosea masa formată din Malko şi Li Sha-Tin. El nu mai stătu prea mult pe gânduri şi trase asupra lui Betty Tun o rafală cu Skorpio-ul său, înainte ca ea să aibă timp să-şi îndrepte Armalita contra lui. Cu mai multe proiectile în torace şi în abdomen, chinezoaica se prăbuşi lăsând să-i cadă arma într-un zgomot de metal pe asfalt, moartă înainte ca să fi atins solul.

Liniştea se lăsă în jurul hondurianului. Îi mai stăruia ţiuitul în urechi. Uitând de „Black Ghost” Ming, tupilat încă în vilă, ei se precipită spre Malko şi îl scutură.

— *Madre de Dios!* Hey, Malko?

Nici o reacţie. El îi desfăcu haina şi scoase un strigăt de bucurie, descoperind o vestă antiglonţ Kevlar. El o pipăi pe deasupra şi imediat simţi un obstacol. Era glonţul Armalitei înfipt în ţesătura deasă. Jesus descheie vesta, smulse cămaşa roşie şi îi dezveli pieptul lui Malko, dând de o enormă arsură roşie. Energia cinetică a glonţului se transformase în căldură. Hondurianul începu să-l scuture ca pe un prun.

— Malko! Malko! *Todo esta bien!*

Din cauza emoţiei, el uitase să vorbească englezeşte. Malko întredeschise ochii şi gemu, trecându-şi mâna peste pieptul care-l durea, zăpăcit, dar conştient. Leşinul său nu durase decât câteva secunde. Jesus privi în jurul lui. Era un miracol că poliţia nu era încă acolo. Cum să facă el ca să se descurce singur cu doi invalizi în cârcă?

*

* *

Malko avea impresia că pieptul îi este strâns într-o menghină, îi trebuiră câteva secunde ca să realizeze că e viu. Şocul proiectilului Armalitei fusese teribil, chiar purtând vesta Kevlar şi-l aruncase la pământ, ca o foarte puternică lovitură de pumn. Dar fără vestă, proiectilul i-ar fi pătruns în inimă. Simţea o arsură teribilă în piept. El auzea vag exclamaţiile lui Jesus aplecat peste el, dar nu reuşea să se mişte.

În sfârşii, cu un efort nemaipomenit, el reuşi să se ridice în fund şi privi în jurul său, zărind cadavrul lui Betty Tun alături. Fu cuprins de un tremur convulsiv, reacţia organismului său la şocul

terifiant al impactului.

Conştientiză imediat pericolul şi-şi adună ceea ce mai rămăsese din forţele lui. Văzându-i privirea mai calmă, hondurianul îl sprijini de sub axile şi-l ajută să se ridice. El abia se ţinea pe picioare.

— *Vamos! Vamos!* repetă Jesus. *Se puede caminar?*[24]

— E în regulă, spuse Malko.

Capul i se învârtea şi avea impresia că i se trecuse un fier de călcat încins pe piept. El zări Land Cruiserul la câţiva paşi şi i se păru o distanţă de ani lumină.

— Să mergem la maşină, spuse Jesus.

Cu arma sa Skorpio pe umăr, el se aplecă şi reuşi să-l ridice pe Li Sha-Tin şi să-l arunce peste umărul său. În ciuda greutăţii pe care o căra, el ajunse primul la maşină şi se debarasa de chinezul cu siringa înfiptă în continuare în braţ, aruncându-l în spate. Malko se apropia clătinându-se. El se lăsă fără forţă să cadă pe scaunul pasagerului. Jesus, aflat deja la volan, fără să privească în spate, demară în trombă şi timp de un sfert de oră conduse nebuneşte prin străzile liniştite ale acestui cartier rezidenţial, până când ajunse în dreptul unei staţii-service închise şi opri acolo.

El opri motorul, stinse farurile şi rămase câteva clipe cu mâinile sprijinite de volan, pentru ca ele să se oprească din tremurat. Pe urmă, scoase o ţigară dintr-un pachet şi o aprinse cu bricheta Zippo de care nu se despărţea niciodată de când plecase din Honduras. Ea purta emblema batalionului 316, fapt pentru care ar fi fost tăiat în bucăţele dacă ar fi fost prins în ţara lui

El aruncă o privire în spate. Li Sha-Tin era în continuare inconştient. El îşi dădu seama că un telefon mobil sună în maşină. Era cel al lui Malko care părea să nu-l audă. Jesus îşi făcu maşinal semnul crucii întrebându-se cum de putuseră ieşi de-acolo şi deodată îşi dădu seama că-l uitaseră pe Manuel Garcia.

Primul său reflex fu acela de a se întoarce în 57-e Avenue, apoi realiză că ar fi fost o nebunie. Poliţia în mod obligatoriu avea să se ducă acolo şi îşi va asumă grija lui Manuel. Cu ochii închişi şi inima bătând mai-mai să-i iasă din piept, el încercă să-şi regăsească calmul, fără să mai audă telefonul mobil al lui Malko care suna fără încetare.

*

[24] Haideţi! Haideţi! Puteţi să mergeţi? (n. a.).

* *

Malko deschise ochii şi se întrebă unde este. După ce se târâse până la maşină, el îşi pierduse din nou cunoştinţa. Puţin câte puţin, îşi recăpătă memoria reînnodând firul faptelor. Niciodată nu fusese atât de aproape de moarte. El se întoarse şi văzu faţa crispată a lui Jesus care îi spunea ceva. Cuvintelor le trebuiră ceva timp până să-i ajungă la creier.

— Mobilul dumneavoastră! Mobilul dumneavoastră!

El se căută în buzunar şi-şi deschise mobilul. Vocea isterică a lui Simon Levine îi vibră în timpan.

— *Damn it!* De un sfert de oră vă chem!

Automat, Malko îşi coborî ochii pe acele luminoase supradimensionate ale Breitlingului Crosswind. Era ora două patruzeci şi cinci. Trei sferturi de oră se scurseseră de la începutul asaltului care n-ar fi trebuit să dureze decât cinci minute, iar Simon Levine continua să-i urle în ureche. El reuşi să articuleze câteva cuvinte.

— Lucrurile au luat o întorsătură proastă. Manuel Garcia este grav rănit, mie mi-au tras un glonţ în piept şi fără Kevlar aş fi fost mort. Chinezoaica a intervenit cu o puşcă de asalt.

— Şi Li Sha-Tin?

Malko se uită în spate şi-l zări pe chinezul înghesuit pe banca din spate.

— Este aici, doarme.

Simon Levine emise un fel de zgomot răguşit care putea fi luat drept strigăt de bucurie şi întrebă:

— Unde sunteţi?

Malko se întoarse spre Jesus.

— Unde suntem?

— Nu-mi dau seama, spuse hondurianul. Undeva în Vancouver, într-o staţie-service închisă.

— O.K! O.K.! spuse americanul. Încercaţi să ajungeţi la Granville Road şi îndreptaţi-vă spre sud. Poliţia este la heliport şi interzic toate decolările. Noi folosim un al doilea plan. Înţelegeţi? Alternativa de schimb.

— Da, aprobă Malko, fără să înţeleagă într-adevăr ceva.

Creierul lui se repunea în funcţie foarte greu. El îi transmise lui Jesus instrucţiunile lui Simon Levine, după care, provizoriu, nu mai manifestă nici o preocupare pentru situaţie.

*

* *

După vreo douăzeci de minute, maşina lor rula pe autostrada 99, o autostradă pustie, în direcţia sud. Aceasta traversa păduri şi câmpii. Malko îşi revenise din ameţeală, iar în spate, Li Sha-Tin, vizibil aflat încă sub efectul narcoticului se aşezase în şezut şi contempla şoseaua, neştiind ce căuta acolo. Mobilul lui Malko sună din nou.

— Unde sunteţi? întrebă Simon Levine.

— Tocmai am trecut de intersecţia cu Sunside Road, îi comunică Malko.

Şoseaua 99 ducea spre sud, spre frontiera cu Statele Unite la White Rock.

— Perfect, aprobă americanul Eu mă aflu chiar în spatele dumneavoastră şi când veţi zări o staţie-service, vă opriţi şi mă anunţaţi.

Jesus mai rulă încă trei kilometri înainte să zărească o firmă luminoasă Sunoco. Staţia era închisă. El opri şi Malko îl chemă pe Simon Levine. Americanul, la volanul unui Ford anonim de închiriat, sosi cinci minute mai târziu. El sări din maşina sa şi se precipită spre Malko.

— Bravo! *Well done!* Dumneavoastră veniţi în maşina mea cu Li Sha-Tin iar Jesus se întoarce cu asta la Vancouver. Este mai sigur.

Zărindu-l pe Li Sha-Tin în spatele Land Cruiser-ului, Simon Levine îi adresă câteva cuvinte în chineză. Celălalt îl privi fără să răspundă. Ori cantoneza lui era foarte stricată, ori Li Sha-Tin era încă ameţit.

Transportarea lui în Ford nu pusese probleme. Malko descoperi fără surprindere prezenţa lui Isis pe scaunul din faţă. El se instală în spate împreună cu Li Sha-Tin mereu groggy, lăsând în Land Cruiser vesta sa antiglonţ, o amintire totuşi interesantă, dar păstrând totuşi Browningul, a cărui provenienţă poliţia canadiană n-ar fi putut-o stabili. Câteva clipe mai târziu, cele două vehicule se despărţiră. Jesus, la volanul Land Cruiserului traversă terenul viran care despărţea cele două sensuri ale autostrăzii întorcându-se spre Vancouver, în timp ce Simon Levine continua să meargă spre frontieră, până la care mai aveau de parcurs vreo douăzeci de kilometri. Americanul încercă din nou să angajeze un dialog cu Li Sha-Tin explicându-i în chineza sa stricată că el reprezenta guvernul american şi dorea să-i ofere azil politic, fără să obţină alt răspuns decât o privire ceţoasă, ceea ce, într-un fel era poate mai bine.

Malko se întorcea fără încetare, scrutând autostrada pustie. La

ora aceea, poliţia canadiană, în mod sigur ajunsese în vilă, găsind cadavrele lui „Stupid Ricky”, Betty Tun şi pe Manuel Garcia, rănit sau mort. Intervenţia canadienilor la heliport, era dovada că ei erau la curent cu operaţiunea, dar probabil că nu ştiau încă totul, fapt care explica neintervenţia lor pe 57-e Avenue West. În prezent, ei fuseseră în mod sigur alertaţi de vecini.

Dacă Manuel Garcia scăpa cu viaţă, ei urmau să afle foarte repede totul.

Oricum, prezenţa cadavrului lui „Stupid Ricky”, le permitea să facă legătura cu Li Sha-Tin, chiar dacă „Black Ghost” Ming a putut să dispară.

Dispariţia lui Li Sha-Tin îi putea duce cu gândul la frontiera cu Statele Unite. Este un miracol faptul că poliţia n-a interceptat încă Cruiser-ul.

Gândindu-se probabil la aceiaşi lucru, Simon Levine se cală pe frecvenţele poliţiei. Nimic neliniştitor. El se întoarse spre Malko.

— Cred că-i în regulă!

Isis se întoarse la rândul său cu o expresie neobişnuită pe chip. Ai fi spus că este o mică fată surprinsă în timp ce se pregătea să fure o prăjitură.

— V-a fost frică tare? întrebă ea. Simon mi-a spus că aţi fost rănit.

— Foarte! spuse Malko subtil-ironic. Nici nu mă gândeam că voi mai scăpa.

Pieptul îl mai ardea în locul în care vesta Kevlar se încălzise. El avea un mare hematom pe piept şi se simţea încă ciudat, revăzând calmul cu care Betty Tun îl ochise. Era o adevărată profesionistă, nu o amatoare. Ea de asemenea, eră moartă. La volan, Simon acceleră.

— În zece minute vom fi la frontieră, anunţă el. Acolo suntem aşteptaţi de un elicopter. Ne vom putea culca la Seattle.

Era deja trecut de ora trei dimineaţa…

— De ce a blocat poliţia heliportul? întrebă Malko.

Americanul se întunecă la faţă.

— Nu ştiu. Mai întâi au chemat turnul de control pentru a bloca decolările, după care au sosit două maşini ale poliţiei. Eu m-am întâlnit cu ele.

— Deci ei ştiau, spuse Malko cu o voce indiferentă.

— Nu pot să nu mă gândesc la asta, spuse americanul, cu încordare. N-am făcut nici un apropo ia telefon, n-am vorbit cu nimeni despre asta.

— Cu nimeni? insistă Malko.

O idee începea să încolţească în mintea lui Malko.

Simon Levine nu avu timp să răspundă. O voce piţigăiată întretăiată de suspine, vorbi de lângă el:

— Eu i-am vorbit despre asta lui Brian!

Malko se aplecă. Isis avea faţa inundată în lacrimi şi bărbia îi tremura. Ea părea un copil prins cu minciuna. Simon Levine se întoarse spre Malko, aproape la fel de încurcat ca şi Isis.

— Eu îi spusesem despre asta lui Isis, mărturisi el. Eram atât de mândru să închei cu brio această operaţiune…

Malko nu răspunse. La ce bun? Confidenţele făcute în pat provocaseră mai multe catastrofe decât arma nucleară, iar aici era vorba de două perne. El se uita la obrazul lui Isis şi privirea i se opri în oglinda retrovizoare simţind că pulsul îi creşte vertiginos. Erau urmăriţi de o maşină, cu girofar pe acoperiş şi el recunoscu un echipaj al *Highway Patrol* canadiene. Explicaţiile deveneau inutile.

*

* *

— Poliţia este în spatele nostru, spuse el calm.

Simon Levine sări literalmente până-n plafonul maşinii. El reduse viteza şi Malko îi văzu privirea îngrozită, reflectată în oglindă în timp ce înjura cu jumătate gură:

— *God damn it!* Ce mai e şi asta?

Timp de câteva minute, el observă maşina poliţiei care-i urma la vreo sută de metri, fără să încerce să-i prindă, fapt care-l linişti.

— Nu-i nimic! Doar o banală patrulă de poliţie în misiune de rutină. Altfel ne-ar fi oprit.

Malko se uită cu coada ochiului la Li Sha-Tin. Chinezul moţăia în continuare. Somniferul CIA era de bună calitate. El se întoarse încă odată. Maşina poliţiei era tot acolo.

— Suntem departe de frontieră?

— Doar la zece minute, spuse americanul.

Se lăsă din nou liniştea. Drumul continua drept, într-un peisaj dezolant. Lui Malko îi venea greu să se destindă. Ei erau pe punctul de a răpi un cetăţean chinez pentru a-l duce dincolo de frontieră. Chiar şi în Canada, fapta asta constituia un delict. Ei ajunseră pe vârful unui povârniş. În partea cealaltă, era un fel de vâlcea şi autostrada se despărţea în două, de-o parte şi de cealaltă a unui teren viran cu iarbă şi plantat cu arbori, peste

care exista un mare arc alb – Peace Arch, surmontat de un imens drapel american. În adâncul vâlcelei era postul de frontieră american.

Simon Levine o luă spre partea dreaptă, cea rezervată celor care locuiau pe frontieră şi erau purtători de permis.

— Am ajuns, spuse el. Pe partea canadiană nu este nici un control. După aceea urmează postul nostru de imigrare.

— Maşina de poliţie este tot acolo, spuse Malko şi chiar s-a mai apropiat… Ei merg tot în Statele Unite?

Simon Levine nu avu timp să răspundă, prea ocupat să pună frână. Cele trei benzi ale autostrăzii erau blocate de maşini ale poliţiei canadiene dispuse în şicană şi cu girofarurile mergând, cu un gard mobil în mijloc. În acelaşi moment, maşina care-i urmărea puse în funcţie girofarul şi declanşa sirena. Mako simţi că i se urcă stomacul în gât. Era clar că intraseră într-o capcană bine organizată. Simon Levine părea să ezite în privinţa comportării ce trebuia adoptată. Malko se aplecă în spatele său.

— Simon, fără fiţe! Vă opriţi!

Alb la faţă, americanul bâlbâi ceva, dar ascultă. La o sută de metri în faţa lor, se distingeau funcţionarii de la serviciul american de imigrare, pământul tuturor făgăduinţelor… inaccesibil. De cum opriră, mai mulţi ofiţeri canadieni înconjurară maşina. Simon Levine coborî geamul şi un *mountie* îl salută respectuos.

— Controlul de la imigrări, *sir*. Prezentaţi vă rog actele!

Americanul îi întinse paşaportul său şi cel al lui Isis. Poliţistul abia dacă le aruncă o privire. La rândul său, Malko le întinse paşaportul său austriac fără a declanşa mai mult interes. Poliţistul întinse atunci mâna spre Li Sha-Tin.

— Dar acest gentleman?

— El nu vorbeşte engleza, spuse Simon Levine. Ne-au cerut nişte prieteni să-l aducem cu noi.

— El n-are acte?

— Ba da, desigur.

Ca prin minune, apăru un poliţist de origine asiatică şi-l interpelă pe Li Sha-Tin care răspunse cu nişte cuvinte de neînţeles. Malko nu mai ştia unde să se bage. Dialogul fu foarte scurt şi poliţistul concluziona:

— Acest om nu este autorizat să părăsească Canada. Paşaportul i-a fost confiscat de către Immigration Office. Sunt obligat să-l arestez.

Fără să mai fie rugat, Li Sha-Tin coborî din maşină. Abia ajuns

pe şosea, i se puseră cătuşe. Ofiţerul îi salută politicos şi îi spuse lui Simon Levine:

— Dumneavoastră vă puteţi continua călătoria, sunteţi în regulă. Buna dumneavoastră credinţă a fost înşelată. *Have a good day.*

Fierbând de furie în tăcere, Simon Levine porni din nou şi se opri o sută de metri mai departe, pe teritoriul american. Lângă funcţionarii serviciului de imigrare americani stătea un mic grup de civili. Americanul coborî din Ford înjurând ca un birjar. Unul dintre civili se apropie de el şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat? Nu i-au dat voie să iasă?

— Evident! urlă Simon Levine ieşindu-şi din fire. Ne-au dat plasă.

Malko privi maşinile canadiene care plecau împreună cu Li Sha-Tin.

— Ne aşteptau, spuse el. Cineva i-a prevenit. N-ar fi trebuit să plecăm imediat.

— Şi ce să facem? lătra Simon Levine. Să mergem la *Sutton Place* cu un chinez drogat fără acte?

Tăcută, Isis îşi ştergea discretă lacrimile.

Simon Levine îşi aprinsese o ţigară şi se plimba ca un leu în cuşcă. Malko regândi toată operaţiunea din 57-e Avenue West, înţelegând de ce nu intervenise poliţia. Toată operaţiunea fusese supravegheată de la început şi politia canadiană ştiuse de unde să-l recupereze pa Li Sha-Tin, acolo la frontieră. Ei nici măcar nu-şi dăduseră osteneala să percheziţioneze vehiculul. Ei nu aveau nevoie de un incident. El se apropie de Simon Levine.

— Liniştiţi-vă! S-ar fi putut termina mult mai prost.

Americanul îi aruncă o privire furioasă.

— A! Da?

— Da, spuse simplu Malko. Deja, fără vesta antiglonţ, dumneavoastră aveaţi un mort în plus. Şi poliţia ar fi putut să apară în timpul kidnappingului iar o poliţie neprevenită... Imaginaţi-vă scena…

Americanul se mai calmă puţin.

— Ar fi deci Brian Murray cel care ne-a turnat?

— Nu-l văd decât pe el în stare s-o facă, spuse Malko, deoarece Isis l-a pus la curent.

Simon Levine era copleşit.

— Dar pentru ce? El ne-a ajutat totdeauna.

— Nu ştiu, mărturisi Malko. În afară de noi, el era singurul care ştia. Totul arată că, începând de ieri seară, poliţia canadiană ştia.

Iar din momentul în care au blocat heliportul, ei se îndoiau că veţi încerca să ajungeţi la frontieră…

Vizibil tulburat, americanul nu răspunse. Isis se apropie şi spuse în şoaptă:

— Simon, te rog, iartă-mă.

Ca şi cum asta ar fi declanşat în Simon Levine un resort, el se scutură:

— Nu! Ajunge! Asta-i greşeala mea. N-ar fi trebuit să-ţi vorbesc niciodată despre asta, spuse el. Nu întoarcem la Vancouver.

Nici Malko nu era prea entuziasmat.

— În vilă au fost cel puţin doi morţi, remarcă el. Poate chiar trei, dacă „Black Ghost” Ming rămăsese acolo, fără a-l mai pune pe Manuel la socoteală. Nu vă e teamă să mergeţi să vă aruncaţi în gura lupului?

Simon Levine dădu din cap.

— Nu. Dacă voiau să ne facă necazuri, o făceau mai devreme. Asta nu-i o afacere criminală ordinară, sublinie el. Ei aveau nişte ordine. Tot ce voiau ei, era recuperarea lui Li Sha-Tin. Ei nu căutau războiul cu noi. S-au angajat probabil faţă de chinezi să-l împiedice să părăsească Canada.

Nu le mai rămânea decât să treacă frontiera. Malko îşi spuse că în fond, el nu omorâse pe nimeni.

*

* *

Vancouver Sun îşi făcuse manşeta din incidentul petrecut în 57-e Avenue West, cu fotografiile corpului întins în mijlocul şoselei al lui Betty Tun, cu detalii privind trecutul infracţional al celor trei victime. Manuel Garcia, descoperit mort, era un emigrant clandestin, odinioară membru al escadronului morţii nr. 316 din Honduras… căutat pentru crime de război. Betty Tun şi „Stupid Ricky” erau criminali înrăiţi, amestecaţi în diverse traficuri. Poliţia bănuia că este vorba de o reglare de conturi. Nu se spunea nimic despre Li Sha-Tin sau despre „Black Ghost” Ming. Aparent, acesta fugise înainte să sosească poliţia. Casa de la numărul 1238 fusese percheziţionată fără rezultat. Poliţia se gândea că aceasta servea drept refugiu pentru criminalii căutaţi de poliţie, ceea ce nu era în întregime fals.

Malko reîmpături jurnalul, fiind lămurit. Simon Levine, cu cearcăne sub ochi, părea exasperat.

— Aveţi noutăţi despre Li Sha-Tin? întrebă Malko.

— Nici una! Încerc de azi dimineaţă să vorbesc cu Brian Murray, în zadar. Mi se spune că numărul său nu este repartizat.

Malko îşi reţinu un surâs amar. Era ceva clasic în munca de spionaj. Când o operaţiune se termina, participanţii dispăreau fără urmă. Fără nici o explicaţie, totul se schimba: numere de telefon, adrese, obiceiuri. Ei nu-l vor mai revedea pe Brian Murray, ceea ce era încă o dovadă a trădării sale.

— El este trădătorul, conchise Malko, pentru un motiv pe care nu-l vom afla vreodată.

— Eu nu-l mai pot folosi nici pe Jesus. Încet, încet, trebuie să-l exfiltrez. Era inclus în operaţiune. Şi-a făcut treaba.

— Prost, sublinie Malko. Este bine totuşi să fie de partea cealaltă a frontierei. Dacă ar fi prins de către poliţia canadiană, ei l-ar face să vorbească şi asta ar fi jenant.

— Am să pun la punct exfiltrarea sa chiar azi, promise americanul.

— Eu mă duc la biroul lui Sonny Chai, spuse Malko, să încerc să dau de urma lui Li Sha-Tin.

*

* *

Malko fu primit de o secretară graţioasă, cu un surâs încântător, la nr. 1200 pe West Pender.

— Aţi venit să-l vedeţi pe domnul Chai? Tocmai a sosit.

Cinci minute mai târziu, el intră în biroul avocatului chinez.

— Dumneavoastră veniţi pentru problema lui Li Sha-Tin? întrebă acesta din urmă înainte ca Malko să fi deschis gura.

Acesta recunoscu cu mirare:

— Da, dar de unde ştiţi?

— A apărut în această dimineaţă un comunicat al Ministerului Justiţiei cu privire la el, precizând că el s-a predat din nou şi că o audiere urmează să aibă loc mâine la ora unu, pentru a stabili soarta sa.

— Vă veţi duce?

— Bineînţeles, sunt apărătorul lui.

— Este încarcerat?

— Da, am să cer însă să fie autorizat să se întoarcă la apartamentul său din Burnaby.

Malko îşi stăpâni un surâs descurajat. Se revenise în punctul de unde plecaseră: Li Sha-Tin sub controlul poliţiei canadiene şi cei de la Goangbu gata reînceapă vânătoarea.

Capitolul XIII

Aşezat pe o banchetă în faţa avocatului său, domnul Sonny Chai, asistat de un translator sigur, vorbea cu voce joasă, pe un ton încordat.

— Dumneavoastră trebuie să faceţi tot posibilul ca să-i obţineţi eliberarea, explică translatorul. Este foarte important.

Sonny Chai făcu o mişcare din cap.

— Treaba asta o să fie foarte grea. Canadienii spun că el a încercat să părăsească ţara clandestin. Lor le este teamă că nu se va prezenta la o nouă citaţie dacă va fi pus în libertate.

Li Sha-Tin vorbi timp îndelungat, pe un ton categoric. El insista ca avocatul să facă imposibilul. El era pregătit să plătească o cauţiune, oricât de ridicată. Maestrul Sonny Chai promise că va merge să-l vadă imediat pe judecător şi Li Sha-Tin fu dus în celula sa, luând cu el plicul adus de avocatul său. Acesta se întreba ce putea conţine. Acest plic pe care un necunoscut îl depusese la biroul său şi care-i determina pe Li Sha-Tin să vrea să iasă din închisoare cu orice preţ.

*

* *

Revenit în celula sa, Li Sha-Tin deschise plicul şi examină documentele pe care le conţinea. Erau nişte fotografii recente din vila sa din Xiamen, cea pe care el dorise să o transforme în rival al Pekinului. Din cele două imobile care trebuiau poleite cu aur, nu rămăseseră decât nişte carcase de beton gol în mijlocul unui teren mocirlos şi care nu vor fi terminate niciodată. Pavilionul său roşu în care erau primiţi oaspeţii de marcă şi trataţi regeşte – cu supă de înotătoare de rechin şi femei superbe, era închis, condamnat, cu vitraliile albastre fără geamuri. Un panou bătut în cuie pe uşă, indica făptui că de-acum înainte acolo era proprietatea statului chinez. Dar cel mai demn de milă, ceea ce îl deprimă cel mai tare pe Li Sha-Tin, era soarta Oraşului interzis în miniatură pe care el dorise să-l construiască mai departe de oraş.

Clişeele arătau că sala Armoniei supreme, leii de bronz şi riviera Apelor de Aur, totul era abandonat, purpura stâlpilor se scorojea, scările se prăbuşeau şi nimeni nu se mai aventura să se ducă în acel foc, de acum blestemat. Macheta aşezată lângă

poarta Păcii celeste era sfărâmată în bucăţele. Ea reprezenta parcul de distracţii pe care Li Sha-Tin visase să-l instaleze în jurul Oraşului interzis: piscine, tobogane.

Li Sha-Tin lăsă din mână fotografiile cu lacrimi în ochi. Mai mult decât vânătoarea feroce a cărui ţintă era şi ameninţările cu moartea care planau asupra sa, prăbuşirea viselor sale de copil sărac îl loveau în inimă. Ar fi vrut atât de mult să fie binefăcătorul oraşului său… Desigur, el extorcase sume colosale dar o mare parte serviseră la iniţierea acestor construcţii faraonice.

Din *fericire*, aceste fotografii care-i pricinuiau amărăciunea, reprezentau de asemenea un mesaj de bun augur. Asta însemna că pachetul încredinţat cu câteva luni în urmă doamnei Lin, vechea sa metresă şi complice, ajunsese în mâini bune la Vancouver după o călătorie cu peripeţii plecând de la Xiamen, via Hong Kong şi Toronto. Erau casete video, vreo douăzeci la număr, nu de prea bună calitate dar de o imensă valoare, filme cu care Li Sha-Tin îi prinsese în ultimii ani pe complicii săi de la diferite nivele ale administraţiei, atunci când îi primea în Pavilionul său roşu, în compania unor call-girls.

Unele dintre ele nu mai aveau decât o valoare documentară, protagoniştii lor fiind deja executaţi. Altele constituiau adevărate bombe, nişte mijloace de şantaj unice, privind pe unii membrii din ierarhia partidului şi armatei. Unii erau suspectaţi, alţii nu. Li Sha-Tin ştia că americanii ar da oricât pentru a avea acces la aceste documente care ar fi putut destabiliza o parte a aparatului guvernamental chinez. Numai că chinezul nu era un nebun. Un mijloc de şantaj, odată ce te-ai servit de el, nu mai valorează nimic. Astfel se face că el hotărâse să nu se servească de ele decât ca o ultimă resursă. El avea nevoie de un timp de chibzuinţă după evenimentele din ultimile zile.

El nu-i avea la inimă pe americani pentru că încercaseră să-l răpească, dar din cauza lor, acum ajunsese din nou în ghearele canadienilor şi pe deasupra în închisoare el nu-şi putea recupera preţioasele casete decât fiind liber, l-ar fi fost de ajuns să prevină o anume persoană cu un mesaj convenit. Atunci când aceste casete ar reveni în mâna sa, el ar încerca să negocieze cu guvernul chinez – ultima sa şansă. Odată bariera chineză ridicată, el ar putea probabil părăsi Canada. Faptul de a i se fi interzis accesul la cazinoul din Columbia Britanică îi dăduse o lovitură în moralul său, cu atât mai mult cu cât pretextul era fals, el netrişând niciodată. Ei juca doar pentru a-şi procura senzaţii

tari.

Astăzi se blestema pentru a nu fi simţit din ce parte bătea vântul, el care totdeauna se lăudase că are fler. Numirea noului ministru ai securităţii, un om integru, fusese cel care dăduse semnul îngropării businessului său şi el ştia că înverşunarea autorităţilor de la Pekin în privinţa sa, nu se datora numai banilor extorcaţi. El le produsese o mare pierdere de imagine. De-acum înainte, toată lumea cunoştea numele şi faptele sale, ceea ce pentru Pekin era mai mult decât putea îndura. El nu-şi făcea iluzii. Chinezii nu-l vor ierta niciodată. Era acelaşi lucru ca şi cu Taiwanul. Ei erau răbdători şi ştiau că într-o zi Taiwanul va ajunge sub suveranitatea lor şi de asemenea, Li Sha-Tin trebuia să moară pentru a-şi ispăşi păcatul de orgoliu…

Singura lui şansă era aceea de a-i ţine la distanţă cu un mijloc de retorsiune, aşa cum se stăpâneşte o fiară într-un număr de circ, dar la primul semn de slăbiciune ea s-ar declanşa.

El trebuia să-şi recupereze aceste documente cu orice preţ şi să le pună la loc sigur. Vila de la numărul 1238 din 57-e Avenue fusese pierdută, dar mai avea şi alte mijloace.

*

* *

Conferinţa în trei dintre Malko, Simon Levine şi „Buzzy” Krongard la Langley, se ţinea la consulatul american printr-un telefon protejat. Acesta era un nou consiliu de război după catastrofa din 57-e Avenue.

— Am terminat cu acţiunile directe, decise numărul trei din CIA. Singura noastră şansă este aceea de a-l convinge pe Li Sha-Tin să ceară oficial azil în Statele Unite. Canadienilor nu le va fi uşor să-i refuze permisiunea de a părăsi ţara. Mai aveţi un mijloc de a-l aborda?

— Da, spuse Malko, prin biroul lui Sonny Chai, însă Li Sha-Tin ştie deja ce vrem noi. El nu şi-a manifestat dorinţa de a emigra în Statele Unite. Nu ştiu cum să facem să-l convingem. Ce-i putem oferi mai nou?

— Mai întâi certitudinea că va obţine un permis pentru şedere nelimitată, răspunse „Buzzy” Krongard. Apoi, dacă el va fi cooperant, ajutorul Agenţiei pentru a-şi reface viaţa sub un nou nume, cu protecţia noastră.

— Pentru cât timp?

— Lăsaţi asta în aer, îi sfătui numărul trei din cadrul CIA. Nu vom discuta asta decât atunci când va ajunge aici.

— Mi-e teamă că el doreşte să discute asta acum. Nu-i un imbecil.

— O.K. Asiguraţi-vă atunci că el are date interesante… Cuvântul lui nu este de ajuns pentru a compromite nişte oameni. Ne trebuie documente şi precizări.

— De acord, conchise Simon Levine. Vom încerca.

Ei întrerupseră conferinţa şi cerură de băut. În timpul acestei pauze, Sandra intră şi puse un fax pe birou. Era un articol din *South China Morning Star* anunţând că guvernul chinez blocase toate conturile bancare ale lui Li Sha-Tin.

— Dumneavoastră credeţi că asta e posibil? întrebă Malko.

— O să verific, replică Simon Levine. Noi avem lista conturilor sale *off shore.* Ei nu pot face mare lucru în privinţa asta. Cel puţin aşa sper. Audierea de mâine nu va fi tristă.

*

* *

Mica sală de la etajul al şaisprezecelea ai Government Building era arhiplină. În faţă era judecătoarea, la dreapta reprezentantul ministerului public şi la stânga Li Sha-Tin, flancat de translatorul său, de domnul Sonny Chai şi de doi poliţişti. Asistenţii toţi erau jurnalişti, în cea mai mare parte chinezi, însoţiţi de cameramani. Simon Levine se aplecă spre Malko şi îi spuse la ureche: Dumneavoastră îl vedeţi pe tipul înalt, ras în cap, cu costum deschis la culoare şi ochelari negri, din ultimul rând?

— Da.

— Este reprezentantul Goangbu-ului: El lucrează sub acoperire diplomatică la consulat. Mă miră prezenţa sa. În mod normal, el nu vine niciodată…

Un cameraman al Fairchild TV, canalul chinez, veni să-l filmeze pe Li Sha-Tin foarte de aproape, chiar înainte de intrare *adjudecătorului,* Daphne Shaw, însărcinată să se pronunţe asupra cererii de imigrare a chinezului.

Toată lumea se ridică şi de-abia se aşezase judecătoarea, când Sonny Chai luă cuvântul:

— Eu am încheiat un acord cu procurorul, anunţă el. Acesta acceptă ca domnul Li Sha-Tin să fie pus în libertate cu condiţia ca el, să plătească personal gărzile autorizate care-l vor supraveghea zi şi noapte. Este vorba de firma Intercom Security al cărui sediu se află la numărul 1820 pe West Pender. Domnul Li Sha-Tin a semnat deja; un cec de 20.000 de dolari reprezentând prestaţia pe o săptămână; pentru Bank o. F Canada, contul nr.

10380 064715. El va fi deci pus în libertate la terminarea acestei audieri.

Avocatul se duse la judecătoare spre a-i înmâna copia cecului, interogat cu privirea, reprezentantul ministerului public se ridică.

— Confirm acest acord, anunţă el. Nu ne opunem ca inculpatul să se ducă la apartamentul său din Burnaby.

Douăzeci de mii de dolari, pe săptămână, fie ei şi canadieni era scump. Malko se întreba care era motivaţia chinezului.

Adevărata şedinţă începu cu lectura plictisitoare a pieselor deja citate şi a diferitelor bătălii legale. Aceasta dură douăzeci de minute bune şi toată lumea moţăia. Li Sha-Tin părea complet pe dinafară. În sfârşit i se dădu din nou cuvântul reprezentantului public. Reprezentantul său se ridică ţinând o foaie de hârtie în mână şi anunţă:

— Doamnă, judecător, am aici un document de cea mai mare importanţă care ar trebui să determine respingerea cererii de instalare în China a domnului. Li Sha-Tin, titularul paşaportului din Hong Kong cu numărul H90059154.

— Despre ce este vorba, întrebă judecătoarea Daphne Shaw.

— Domnul Li Sha-Tin este un criminal căutat în ţara lui, Republica Populară Chineză. El riscă pedeapsa capitală, iar autorităţilor noastre le repugnă să-l trimită la o moarte sigură. Acest obstacol este de-acum depăşit. Eu am aici o comunicare a ministerului imigrărilor, un document redactat oficial de către guvernul chinez. Autorităţile de la Pekin se angajează în scris ca în cazul în care domnul Li Sha-Tin va fi retrimis în ţara sa să nu fie condamnat decât la o pedeapsă cu închisoarea comparabilă cu cea pe care ar primi-o în Canada pentru fapte similare. În consecinţă, vă cer să respingeţi cererea de imigrare a domnului Li Sha-Tin şi de expulzare în ţara sa de origine.

O linişte de moarte urmă declaraţiei sale în timp ce translatorul o traducea lui Li Sha-Tin. Daphne Shaw părea luată prin surprindere. Deodată Li Sha-Tin se ridică de parcă ar fi fost împins de un resort şi începu să vocifereze în limba chineză. Translatorul tocmai era pe punctul să-şi continue traducerea.

— Ăştia sunt nişte mincinoşi! urla Li Sha-Tin. Desigur, ei nu mă vor omorî oficial, dar va exista un deţinut care va fi pus să mă omoare în schimbul suspendării pedepsei.

El se reaşeză transpirat. Jurnaliştii notau cu fervoare. Toate privirile se întoarseră spre judecătoare.

— Şedinţa se suspendă pentru o jumătate de oră.

În sală era larmă. Li Sha-Tin stătea la locul său năucit. Malko îl

supraveghea pe reprezentantul Goangbu-ului, impasibil. Deodată, un alt chinez se adresă cu o voce piţigăiată ziariştilor:

— Eu sunt consulul Republicii Populare Chineze, strigă el. Vreau să aduc un document la cunoştinţa presei. Este vorba de un ordin al tribunalului din Hong Kong care blochează toate bunurile lui Li Sha-Tin, inclusiv conturile bancare, ceea ce face dovada vinovăţiei sale.

Acela era articolul din *South China Morning Star*...Consulul distribui cu generozitate documentele sale în timp ce Malko şi Simon Levine era pe hol.

— Miroase urât, conchise americanul. Nenorociţii de la Pekin au găsit fisura în cuirasă. Este povestea cu pedeapsa cu moartea care făcea guvernul canadian să ezite cât de cât. Acum acesta nu mai e decât un criminal ordinar.

— Ce mai putem face? întrebă Malko.

După eşecul încercării lor de a-l scoate din Canada, ei au reacţionat destul de repede…

— Să aşteptăm să vedem ce va spune judecătoarea.

*

* *

Judecătoarea luă loc într-o linişte apăsătoare. Li Sha-Tin se redresase şi i se putea vedea crisparea muşchilor maxilarului. Toate speranţele sale erau pe punctul de a se spulbera. Avocatul lui şuşotea la urechea bătrânului translator care nu mai putea spune nimic. Judecătoarea îşi drese glasul.

— *Decizia* îi va fi comunicată domnului Li Sha-Tin în termen de opt zile, anunţă ea cu o voce indiferentă. Următoarea şedinţă, luni pe 27 la ora nouă.

Ea se ridică într-un vacarm de nedescris. Reprezentantul Goangbu-ului deja se îndrepta spre ieşire cu un aer satisfăcut. Jurnaliştii îl copleşeau pe Li Sha-Tin cu întrebări în limba chineză. Malko îl ajunse din urmă pe Sonny Chai.

— Ce gândiţi dumneavoastră despre asta?

Avocatul lui Li Sha-Tin era năucit.

— Este *o* parodie de judecată, spuse el. Toată lumea ştie că chinezii nu se vor ţine de cuvânt, dar onoarea Canadei e terfelită. Domnul Li Sha-Tin va dispărea în gulagul chinez şi acolo va fi omorât.

— Aveţi vreo cale legală?

— Nu, trebui să recunoască omul legii după o scurtă ezitare. Noi ne lovim de raţiuni de stat. Totul se decide la Ottawa.

Judecătoarea va face ceea ce i s-a spus să facă. Eu însă, mă voi prezenta la Curtea Supremă…

— Recursul este suspensiv?

Avocatul coborî capul.

— Nu, din păcate. Şi pe deasupra este şi foarte lung, în timp ce un *removal order* poate fi executat în câteva zile, mai ales în circumstanţele prezente. Voi vedea ce se mai poate face.

Malko şi Simon Levine coborâră din nou, deloc veseli. Chinezii tocmai marcaseră un punct serios. Nu se mai punea problema convingerii lui Li Sha-Tin să meargă în Statele Unite. De-acum înainte, el avea domiciliul forţat în aşteptarea rezultatului audierii. Ei ajunseră din nou la *Sutton Place*. Simon Levine era aşteptat de o grămadă de documente. El le comentă împreună cu Malko.

— Agenţia s-a informat privitor la conturile lui Li Sha-Tin. Totul a fost blocat în afara unui cont din Hong Kong Bank din Caiman Island cu un sold în jur de 1.500.000 de dolari, unul la Toronto, la Midland cu 500.000 de dolari şi un al treilea la Bank of Canada care serveşte pentru acoperirea cheltuielilor sale curente, cu o sumă de circa 300.000 de dolari. Evident, noi nu ştim de ce sumă cash dispune el, dar nu prea cred. Grosul bogăţiei sale este în China, în societăţi, terenuri, valori imobiliare.

— Ei sunt pe punctul de a-l sugruma, concluzionă Malko. Este bine jucat, în aşteptarea recuperării oficiale.

Acest om, care manipulase miliarde de dolari, care oferise două miliarde de yuani pentru libertatea sa, era aproape încolţit. Era însă mai bine să fi un sărac în viaţă la Vancouver decât un mort în China iar Li Sha-Tin îşi putea reface bogăţia. El era încă tânăr. Simon Levine scoase o brichetă Zippo, de data asta cu cap de tigru – el făcea colecţie din acestea – şi îşi aprinse o ţigară neascunzându-şi descurajarea.

— Eu cred că este sfârşitul partidei, mărturisi el. De-acum este o afacere de la guvern la guvern. Un triunghi China – Canada – Statele Unite. Casa Albă ştie dacă vor să facă efectiv presiuni.

— Dumneavoastră ştiţi bine că nu vor face aşa ceva, spuse Malko. Diplomaţii au oroare de confruntări. Ei contează pe oameni ca noi pentru a rezolva problemele.

Americanul făcu un gest de descurajare.

— Eu nu mai am nici o idee. Dar dumneavoastră?

— Eu am poate o idee, spuse Malko, dar este greu de pus în aplicare.

Capitolul XIV

Simon Levine îi aruncă lui Malko o privire năucă şi neliniştită.

— Dumneavoastră vedeţi vreo soluţie pentru a convinge guvernul canadian să-şi schimbe atitudinea acum când se pregăteşte să-l predea pe Li Sha-Tin chinezilor?

— Este doar o posibilitate, îl corectă Malko, cu mulţi „dacă” veniţi în maşina!

Trotuarul din Hamilton Street începea să fie invadat de jurnalişti iar toţi se duseră la Fordul lui Simon Levine. Odată instalaţi în maşină, Malko îşi începu demonstraţia.

— Guvernul canadian doreşte să facă Pekinului pe plac. Singurul mijloc de a-l face să renunţe este acela de a face presiuni asupra sa.

Simon Levine dădu din cap neîncrezător.

— Cum? Ameninţându-l cu o bombă atomică?

— Noi am putea avea poate echivalentul, replică Malko fără să dezarmeze: raportul „Sidewinder”.

— „Sidewinder”? se revoltă americanul. Nu mi-a căzut niciodată în mână.

— Este exact, recunoscu Malko. Cunoaşteţi însă pe cineva care posedă un exemplar: Brian Murray.

— Ticălosul care ne-a trădat! mormăi Simon Levine. Şi credeţi că o să ni-l dea! Am reflectat şi eu. El a avut nevoie de această trădare pentru a obţine în schimb reintegrarea în RCMP. Era bolnav din cauză că nu mai aparţinea corpului său de elită.

— El ne-a ajutat totuşi, anunţă Malko. Fără el, noi nu l-am fi găsit niciodată pe Li Sha-Tin. Problema acum este alta: el are raportul „Sidewinder”. Dacă dumneavoastră aţi putea pune mâna pe el, noi am propune canadienilor un schimb: ei să nu-l predea pe Li Sha-Tin Chinei şi noi nu vom da publicităţii raportul. După părerea mea, aceasta este o ofertă pe care o vor studia cu seriozitate.

Simon Levine ridică din umeri.

— O.K., dar există un mare ce. Întâi de toate, Brian Murray s-a evaporat şi în al doilea rând, el lucrează de-acum înainte împotriva noastră.

— Asta este adevărat, recunoscu Malko. Dar noi avem o arma secretă.

— O armă secretă?

— Isis.

Simon Levine păru ca lovit de fulger şi Malko înţelese că trebuia să înainteze cu foarte mare prudenţă.

— Da, explică el, dumneavoastră ştiţi că Brian Murray e nebun după Isis, chiar dacă ea nu i-a acordat nici un favor. Asta e una din raţiunile pentru care el v-a ajutat în această afacere. Eu gândesc că el va încerca s-o revadă chiar după toate cele câte s-au întâmplat, sau cel puţin, să stabilească un contact cu ea.

Faţa încruntată a lui Simon Levine spunea că această posibilitate nu-l încânta.

— Continuaţi, spuse el cu o anumită asprime în voce.

— Recunosc că planul meu constă într-un pariu, recunoscu Malko: acela că Brian Murray va încerca s-o întâlnească. Dacă asta nu se întâmplă, nouă nu ne va rămâne decât să ne rugăm pentru sufletul lui Li Sha-Tin, dar este totuşi o şansă să încercăm.

— Şi mai departe? chelălăi americanul. Cred totuşi că n-o s-o băgaţi pe Isis în patul acestui ticălos pentru a recupera raportul „Sidewinder”?

— Bineînţeles că nu, spuse Malko, liniştitor, dar începând din momentul în care am pus mâna pe el, îi vom putea reproşa această manipulare. Ei are de ce să-şi ceară scuze.

El nu-i putea destăinui esenţialul raţionamentului său lui Simon Levine şi anume că Brian Murray fiind deja amantul lui Isis, în mod fatal va încerca s-o revadă.

Simon Levine, fulminant din cauza furiei, demară atât de brusc, încât fu cât pe ce să fie lovit de un camion.

— O.K.! O.K!, mormăi el. Vorbiţi-i despre asta lui Isis, dar aveţi tot interesul să supervizaţi treaba.

Malko surâse fără să răspundă. Planul lui, un dublu şantaj, era întortocheat şi greu de realizat, mai întâi asupra lui Brian Murray şi apoi asupra guvernului canadian, partea a doua fiind mai uşoară. El nu găsise încă modul în care ar fi putut să-i „sucească mâna” poliţistului canadian. Nu avea decât un singur atu pervers şi delicat: Isis. Ideea care-i frământa mintea, într-un fel, era aceea de a obţine raportul „Sidewinder” în schimbul lui Isis, dar nu i-o putea spune direct lui Simon Levine.

*

* *

Isis, adâncită în catalogul Romeo şterpelit din magazinul de decoraţiuni, era aşezată într-un fotoliu adânc, cu picioarele pe o

masă joasă în faţa unui televizor cu sunetul redus la zero. Văzându-l pe Malko, ea lăsă din mână catalogul şi îi adresă un surâs deosebit de sexy. Ea părea să fi uitat cu totul de „purtarea sa cea rea”.

— Ei poftim! O fantomă! Unde-i Simon?

— E plecat la consulat, ca să telefoneze, spuse Malko.

El se aşeză pe masa joasă. Isis, mulată într-un combinezon alb şi un pantalon din latex, provoca mereu mâncărimi în vârful degetelor. Ea se întinse, dezvelindu-şi intenţionat sânii.

— Aveţi poftă să faceţi sex? întrebă ea cu un ton languros şi provocator. Dacă el e la consulat, avem tot timpul. Acolo pierde ore întregi.

Ea îi întinse braţele, ironică. Malko se ridică, veni în spatele ei şi se aplecă destul de mult pentru ca ea să-l poată prinde şi coborî faţa spre ea. În câteva secunde, ei se înlănţuiră într-un sărut furios. Isis se răsucea în fotoliul ei. Ea se dezlipi de Malko, gâfâind:

— Veniţi! Asta-mi face poftă de sex.

Mecanic, ea îi puse mâna pe abdomen într-un simulacru de mângâiere. Malko surâse mulţumit. Luarea aceasta de contact, aducea rezultatul scontat.

— De ce să nu faceţi sex cu amantul dumneavoastră obişnuit? întrebă el.

— Simon? întrebă Isis, cu o mutră mai degrabă dezgustată.

— Nu! Brian.

Tânăra femeie se întunecă la faţă.

— Brian, ticălosul acela! Nu vreau să-l mai revăd vreodată după cele ce a făcut.

Malko îşi fixă ochii în privirea ei.

— Nu mai ştiţi nimic despre el?

— Nu.

Privirea sa fugise în lături şi negarea sa era efectiv lipsită de convingere.

— Minţiţi, spuse simplu Malko. Brian e înnebunit după dumneavoastră. El v-a telefonat, fără doar şi poate.

— Da, este adevărat, admise Isis cu reticenţă, dar i-am închis telefonul în nas.

— El nu v-a lăsat un număr de telefon?

— Este un număr mascat.

Brian Murray rămânea, orice ar fi, un profesionist, chiar şi în viaţa sa particulară. De data asta, ea spunea adevărul.

— El o să vă sune din nou, spuse Malko, pentru a vă fixa un

rendez-vous. Trebuie să acceptaţi.

Isis rămase tăcută câteva clipe. Era clar că ea dorea din toată fiinţa sa acest lucru, nu că ar fi fost îndrăgostită, dar ea nu putea rezista ideii că Brian Murray era nebun după ea…

— De ce?

— Pentru a vă repara imprudenţa, spuse el.

— Dacă fac asta, Simon mă va părăsi, iar eu fără el, nu voi ajunge niciodată la Hollywood.

— Simon nu va afla niciodată, promise Malko. El ar fi nebun de furie dacă ar şti ce vă propun eu, dar trebuie să vorbesc neapărat cu Brian pentru a încerca să-l salvez pe Li Sha-Tin, aşa că din momentul în care aveţi întâlnire cu el, mă anunţaţi imediat.

Ea îl privi îndelung cu ambiguitate, apoi îşi întinse braţele spre el.

— De-acord, oftă ea, dar am nevoie de puţină afecţiune, acum.

Ei îşi reluaseră sărutul de-acolo de unde-l lăsaseră. Isis luă mâna lui Malko şi o duse până la mijlocul ei, strecurând-o pe sub latex. Nu era momentul cel mai potrivit ca s-o contrarieze. Malko îi mângâie pântecul, depărtând dantela chilotului şi îi atinse sexul. Atunci când începu s-o maseze, Isis începu să geamă şi să se răsucească în toate felurile. Într-un timp record, ea fu scuturată de un orgasm violent şi se lăsă-n fotoliul ei cu privirea înceţoşată.

— Contez pe dumneavoastră, spuse Malko, plecând în vârful picioarelor.

*

* *

Simon Levine era într-o dispoziţie execrabilă. Vestea schimbării de părere a canadienilor produsese o catastrofă la Langley, care nu vedea nici o posibilitate de a-i opri. În timpul dimineţii, americanul îşi asumase destule riscuri pentru a-l putea scoate din Canada pe Jesus Domingo. Cadavrul lui Manuel Garcia fusese găsit şi poliţia făcuse legătura, ea căutându-l acum pe hondurian cu asiduitate. Pentru mai multă siguranţă, Adventure Productions declarase furtul maşinii Land Cruiser.

Din fericire, Isis se pusese la trei ace cu o rochie roşie şi scurtă care la fiecare din mişcările ei, permitea să se vadă chilotul asortat cu rochia. În sufrageria lui *Sutton Place* domnea o foarte vie animaţie, dar atmosfera de la masa lor era lugubră.

Profitând de faptul că Simon Levine se dusese la toaletă, Isis, foarte surescitată, îi şopti lui Malko:

— Gata! Am fixat întâlnirea.

— Unde şi când?

— Într-un motel, *Kingerest* pe Kingsway la nr. 3212, mâine la orele douăsprezece şi jumătate.

— Cum o să faceţi cu Simon?

— Îi voi spune că am oră la coafor şi că pe urmă o să fac cumpărături. Ce trebuie să fac?

— Mergeţi acolo cu maşina dumneavoastră.

Ea îi aruncă o privire mirată.

— Vreţi să mă culc cu el? Asta-i tot?

— Nu, spuse Malko. Eu voi intra în scenă după aceea.

Privirea lui Isis se aprinse.

— Îl veţi ucide?

Ea nu era atât de naivă pe cât părea.

— Nu, spuse Malko. O să stau de vorbă cu el.

Simon Levine se apropia de ei, aşa că tăcură.

*

* *

Kingsway nu-şi merita într-adevăr numele, şerpuind prin mijlocul unui cartier prăfuit, mărginit de mici buticuri, garaje şi vechi case din lemn prost întreţinute. Malko reduse viteza. La numărul 3212 era un motel ieftin, a cărui zugrăveală roz murdar se scorojea şi care oferea camere începând de la 37 de dolari. Maşinile erau parcate într-o curte interioară în faţa camerelor. Malko parcă vizavi şi se duse la motel pe jos. Pistolul greu Browning atârna la centură, ceea ce urma să facă nu-i plăcea, dar era singurul mod de a-i salva viaţa lui Li Sha-Tin.

El aruncă o privire în curte şi reperă imediat Mustangul alb al lui Isis în faţa camerei 24.

*

* *

Încântat şi cu inima bătând mai să-i spargă pieptul, Brian Murray o contempla pe Isis care tocmai intrase în camera mizeră şi care îi părea mai frumoasă decât în amintirile sale. El nu se putuse abţine să nu-i telefoneze după ce rupsese legăturile sale cu CIA. Gândul la ea îl punea pe jar. Niciodată n-ar fi crezut că ea va mai accepta să-l revadă.

Ea îl fixa provocatoare, ispititoare ca un diavol, îmbrăcată într-o bluză albă, fără sutien, cu o fustiţă scurtă crăpată în lături. Ea îi

adresă un surâs vorace şi lacom.

— Am fost nebună atunci când am acceptat să vin, mieună ea. De ce mai doriţi să mă revedeţi?

Brian Murray avea senzaţia că sexul său urma să-i deşire pantalonul, atât o dorea de mult. El se apropie, îi trecu un braţ în lungul taliei, lipindu-se de ea şi respirându-i parfumul. El oftă:

— Nu am dorit în viaţa mea atât de mult o femeie.

Isis îşi apăsă pubisul de corpul lui, spunându-şi că la urma urmei, el avea oarece farmec cu ochii lui albaştri, mustaţa sa bine aranjată şi surâsul un pic neghiob. Era mai degrabă un tip frumos.

— Atunci ce mai aşteptaţi?

Ca un înfometat, el începu s-o îmbrăţişeze pipăindu-i toate tivurile, ridicându-i fusta pentru a-i atinge chilotul mătăsos şi umed. Sprijinită de perete, Isis se lăsa în voia lui, strecurând simplu o mână între ei, pentru a se asigura de realitatea dorinţei sale.

— Vă daţi seama ce risc pentru a vă revedea? spuse el. Ei vor desigur să mă omoare, dar eu nu prea am poftă de asta. Aţi spus ceva cuiva?

— Nimic, jură Isis, îmbrăţişează-mă.

Brian Murray îi ridică febril veşmintele. El tremura din cauza excitaţiei. Cu o încetineală calculată, Isis se dezbrăcă de bluză şi de fustă, apoi de chilot, nepăstrând decât pantofii, după care se aruncă pe pat cu picioarele desfăcute.

— Ne aflăm într-un motel, spuse ea. Posedaţi-mă ca pe o prostituată!

Excitat de cauza dorinţei, Brian Murray o contempla uitând de erecţia sa triumfală. El ar fi vrut s-o îmbrăţişeze şi s-o acopere cu sărutări, în mod sigur, nu s-o trateze ca pe o prostituată.

— Vino! spuse Isis nerăbdătoare.

El se hotărî. Se lungi cu precauţie alături de ea, începu să-i sărute pântecul, coborând până la sexul ei. Isis îl apucă de păr,trăgându-l peste ea.

— Posedă-mă!

Din poziţia în care se afla, el nu trebui decât să împingă uşor şalele înainte spre a o penetra. De-abia începuseră să facă sex, că Isis începu să se mişte sub el. Picioarele îi fugeau în toate direcţiile şi tocurile sale ascuţite îi loveau şezutul. Ochii ei erau ieşiţi din orbite şi era în pragul orgasmului. Unghiile sale îi zgâriau ceafa lui Brian Murray care, excitat de această dezlănţuire, începu s-o deşele cu nişte mişcări ample, însoţite cu

nişte icnete de măcelar, ca şi cum ar fi vrut s-o despice în două.

Isis delira de plăcere, cu bazinul scuturat de spasme. Brian juisă cu un strigăt sălbatic şi căzu peste ea. Abia revenită la realitate, Isis îl împinse şi se ridică în picioare.

— Trebuie să plec, căci Simon o să mă caute peste tot.

Ea se precipită spre baie în timp ce el îşi savura orgasmul. Bărbatul nu-şi putea reveni din această frenezie sexuală. Era posibil ca Isis să-l iubească la urma urmei. Ea reveni în cameră cu machiajul refăcut, strălucitoare, cu ochelarii de soare fixaţi în părul său lung răsucit şi simţi că o doreşte din nou. El sări din pat şi strângând-o la pieptul lui, îi strecură o mână între coapse.

— Nu pleca!

Isis se eliberă.

— Ne vom revedea.

Ea deschisese deja uşa. Brian Murray vru s-o urmeze şi înţepeni locului, fulgerat, văzându-l pe Malko în cadrul uşii. Isis profită de acest moment de uluială şi reuşi să ajungă la maşina sa. Dezbrăcat, dezorientat, poliţistul canadian avu impresia că i se străpunge inima. Sentimentul care-l domină la început fu tristeţea de a constata că Isis îl trădase, apoi sub privirea rece a lui Malko el se chirci.

— Cred că noi avem multe să ne spunem Brian, spuse Malko.

În acel moment zări canadianul marele pistolet pe care îl purta Malko şi îşi spuse că Isis este totuşi o stricată. Ce-i mai rău, este că totuşi el o mai dorea încă.

*

* *

— Îmbrăcaţi-vă, îi dădu ordin Malko.

El începu să se îmbrace în grabă întrebându-se ce va mai urma Atunci când ţinuta sa fu corectă, el se întoarse cu faţa spre Malko.

— Pentru ce aţi venit aici?

— Pentru a regla conturile, spuse cu răceală Malko. Din cauza dumneavoastră au murit trei persoane, Li Sha-Tin a căzut din nou în mâinile canadienilor şi eu însumi era să mor acolo.

— Din cauza mea?

— Indirect, recunoscu Malko. Dumneavoastră aţi prevenit RCMP-ul cu privire la proiectul nostru de răpire.

Deoarece canadianul nu-i dădea nici un răspuns, el insistă:

— Pentru ce aţi făcut asta?

Brian Murray se prăbuşi pe pat şi-şi luă capul în mâini.

— Mi s-a oferit reintegrarea în serviciu, cu avansare. E oribil să fi şomer şi marginalizat.

Malko îl privi uşor dezgustat.

— Raportul „Sidewinder” este exact sau nu?

Poliţistul tresări.

— Bineînţeles că este exact.

— Deci, aţi acceptat să lucraţi din nou pentru nişte oameni pe care îi ştiaţi corupţi până în măduva oaselor de organizaţiile chineze ale crimei organizate.

Canadianul lăsă capul în jos fără să răspundă. Malko mai răsuci cuţitul în rană.

— Dumneavoastră aveaţi o poziţie care vă permitea să ştiţi că guvernul canadian vrea să facă pe placul chinezilor sacrificând viaţa lui Li Sha-Tin. Dacă el pune piciorul în China va fi omorât. Asta nu v-a oprit. Astăzi chinezii s-au angajat să nu-l execute, ceea ce-i un truc, dar a fost suficient pentru guvernul de la Ottawa ca să-şi motiveze extrădarea.

— Nu ştiam asta, protestă canadianul cu o voce slabă.

El părea debusolat, ceea ce îi sugeră o idee lui Malko. Acesta venise cu intenţia de a-l ameninţa pentru a-l forţa să-i dea raportul „Sidewinder”. Deodată el întrevăzu o nouă soluţie.

— Eu credeam că dumneavoastră detestaţi nedreptăţile, spuse el cu o voce şuierătoare.

— Da, este adevărat.

— Nu credeţi că extrădarea lui Li Sha-Tin ar fi una din ele?

— Da, desigur, dar ce pot eu face?

— Dumneavoastră o puteţi bloca.

Ochii albaştri ai lui Brian Murray se umplură de uimire.

— Dar cum?

— Remiţându-mi raportul „Sidewinder”. Eu îl voi da guvernului canadian în schimbul vieţii lui Li Sha-Tin şi în acelaşi timp voi salva imaginea Canadei.

Brian Murray, ca şi când n-ar fi auzit, nu răspunse. Malko simţi că acesta este într-o stare de slăbiciune psihologică intensă. El mai răsuci odată cuţitul.

— Aceasta ar fi singura soluţie de a recâştiga stima lui Isis. La ora actuală vă dispreţuieşte pentru că ne-aţi trădat.

Brian Murray ridică capul.

— Credeţi?

— Sunt convins.

Canadianul reflectă câteva clipe.

— Voi fi arestat, urmărit.

— Nimeni nu va şti că de la dumneavoastră a pornit totul. Mai există şi alte exemplare ale raportului?

— Da, încă două.

— Atunci cum rămâne?

— Credeţi că Isis mă va ierta?

— Desigur, îi promise Malko.

Brian Murray mai reflectă în tăcere încă câteva clipe, după care spuse cu o voce indiferentă:

— Bine, o să vi-l dau.

Dragostea lui Isis cântărea în decizia lui mai mult decât perspectiva de a salva viaţa lui Li Sha-Tin.

— Unde-l aveţi?

Fără să răspundă, Brian Murray se ridică şi trecu în faţa lui Malko îndreptându-se spre uşă. Acesta îl escortă până la maşina sa parcată nu departe de Kingsway. Mâinile lui Brian Murray tremurau pe volan. Enorma sa pălărie albă îi dădea aerul unui oarecare aventurier în stare de milă. Ei merseră spre centru, fără să-şi spună nici un cuvânt şi se opriră în faţa unei mici agenţii a lui Bank of Canada în Cardero Street. Ei intrară împreună şi coborâră în sala cu case de bani împreună cu un funcţionar al băncii.

Malko, încordat la maximum, observa toate manevrele pentru deschiderea casei de bani, rugându-se să nu fie nimic imponderabil.

Brian Murray luă un plic mare de culoare maro şi i-l întinse lui Malko.

— Poftiţi!

— Mulţumesc, spuse Malko. Dumneavoastră aţi făcut o faptă bună.

Brian Murray oftă deziluzionat:

— Cred că voi plăti asta foarte scump.

Ei se despărţiră la ieşirea din bancă şi Malko luă un taxi. Poliţistul canadian, într-adevăr risca sa plătească scump dragostea sa nebună pentru Isis, dar aşa era războiul. Li Sha-Tin trebuia salvat. Nu mai rămânea decât ca raţionamentul lui Malko să se dovedească exact şi canadienii să cedeze la şantaj.

Capitolul XV

Era un fum să-l tai cu cuţitul. Cei patru bărbaţi erau instalaţi de-o parte şi de cealaltă a unei mese imense, la primul etaj al sediului Poliţiei călare, serviciul „Informaţii”, pe Heather Street. Întâlnirea fusese preparată prin mai multe reuniuni oficioase dintre Simon Levine şi omologii săi canadieni. De prisos să mai spunem că situaţia era tensionată. Canadienii începuseră prin a trata cu aroganţă oferta CIA, transmisa de Simon Levine şefului RCMP, care el însuşi trebuise să dea socoteală la Ottawa. Mai întâi RCMP prelinsese că raportul „Sidewinder” era un amalgam de minciuni şi inexactităţi. Simon Levine prevăzuse această reacţie şi-şi activase antenele. Începând de a doua zi, *The Province* publica un extras din „Sidewinder”, promiţând cititorilor săi că le va pune la dispoziţie cât de curând urmarea. Reacţia canadienilor fu rapidă: o cerere de întâlnire la cel mai înalt nivel. Aceasta fusese acceptată. Chiar DDO al CIA fu cel care se deplasă, în vederea finalizării unui acord simplu: agenţia federală americană se angaja să nu publice vreodată acest raport şi nici vreun extras al acestuia, în timp ce guvernul canadian se angajează oficial să nu-l extrădeze pe Li Sha-Tin în China, chiar dacă constituia obiectul unei măsuri de *removal.*

Dezbaterea ajunsese până la Ottawa, care ţinuse în secret propunerea timp de patruzeci şi opt de ore. Un al doilea articol apărut în *The Province* deblocase procesul. Întâlnirea finală avea ca scop să „netezească” asperităţile între americani şi canadieni.

Bougon, şeful RCMP împinse spre Simon Levine comunicatul guvernului canadian, pregătit de Ministerul Imigrării..

— Acesta va fi distribuit agenţiilor de presă la sfârşitul zilei, adăugă el, după ce va fi remis oficial ambasadorului chinez.

Simon Levine îl trecu lui Malko. Textul era clar şi explicit: „Guvernul Canadei, ţinând seama de pericolele potenţiale care l-ar ameninţa pe un cetăţean chinez. Domnul Li Sha-Tin, dacă ar fi retrimis în ţara lui, a decis irevocabil ca acest individ, în caz că statutul de imigrant i-ar fi refuzat şi ar constitui obiectul unei măsuri de expulzare de pe teritoriul canadian, să-şi aleagă viitoarea sa ţară de primire”.

Nu se făcea nici o aluzie cu privire la angajamentul guvernului chinez de a comuta pedeapsa lui Li Sha-Tin. Nu trebuia vexat

nimeni, dar, chinezii urmau să înnebunească de furie Simon Levine strecură documentul în servieta sa şi îi adresă un surâs inocent vecinului său.

— Ţineţi ca domnul Sha-Tin să rămână pe teritoriul canadian?

Canadianul ridică din umeri.

— Evident, nu! El este un criminal, dar pe moment este imposibil să procedăm la un *removal* pentru el, atât timp cât procedura de cerere de azil nu a ajuns la termen. Asta poate dura luni de zile şi chiar ani.

— Dar dacă domnul Li Sha-Tin decide cu de la sine putere să părăsească Canada, nu v-aţi opune? insistă Simon Levine.

— În principiu nu.

Americanul se ridică, imitat de Malko.

— Vă mulţumesc.

El şi Malko părăsiră sala într-o linişte glacială. Canadienii nu vor uita aşa de uşor felul în care americanii le forţaseră mâna.

— Nu ne mai rămâne decât să-l convingem pe Li Sha-Tin, conchise Malko după ce ieşiră. Am să mă dedic acestui scop. Am o întâlnire mâine dimineaţa cu domnul Sonny Chai. Trebuie să acţionăm repede. Pekinul va căuta un răspuns, iar noi nu mai avem pe nimeni pentru a-l proteja. Ar fi stupid să moară acum.

*

* *

Tsang Ming-na, reprezentantul Goangbu-ului la Vancouver, codifica cu sârg mesajul pe care trebuia să-l adreseze centralei sale. Comunicatul guvernului canadian tocmai îi căzuse în mână. Ca din întâmplare, el nu putuse întâlni pe nimeni la Ottawa. Îl ocoleau. El nu-şi făcea iluzii. Americanii îşi băgaseră coada şi nici cea mai mare iritare a Pekinului nu putea schima situaţia cu nimic. China dispunea de mijloace de retorsiune limitate faţă de Canada.

Trebuia deci ca Pekinul să trimită instrucţiuni pentru o nouă acţiune, care nu putea fi decât clandestină. El dispunea la Vancouver de oameni siguri – cei care rezolvaseră problema lui Victor Chang. Era însă nevoie de un plan de bătaie. Era greu să ataci frontal gărzile de la Intercom Security care vegheau asupra lui Li Sha-Tin. Trebuia ceva mai sofisticat. La început, cei din Goangbu avuseseră în vedere o otrăvire, fără să dea curs acestui proiect. Aceasta era o idee care merita revăzuta.

După ce-şi termină corvoada, Tsang Ming-na se îndreptă spre mica sala cu telefoane cifrate din mansarda vilei care adăpostea

consulatul, de pe Granville Road. Ţinând seama de decalajul orar, el urma să primească răspunsul a doua zi, deşi timpul presa.

*

* *

Isis radia de fericire după ce-şi realizase rolul vital pe care-l jucase în deblocarea situaţiei, după ce provocase o catastrofă. Malko aşteptase ca totul să fie reglat înainte să-i permită să-l revadă pe Brian Murray. Ea se precipită spre Malko atunci când el intră în biroul lui Simon Levine, care era plecat la consulat.

— Urmează să mă întâlnesc imediat cu Brian, îi spuse ea. I-am lăsat un mesaj.

— Unde? La motelul *Kingerest?*

— Nu, la el. Pentru un dineu de amorezaţi.

Ea radia.

— Îndrăgostită? întrebă Malko amuzat.

— Este prima dată când un bărbat îşi riscă viaţa pentru a mă poseda. Nu-i aşa că-i flatant? Mă voi face foarte frumoasă.

Trădarea lui Brian Murray fusese uitată. Totul părea să treacă pe lângă Isis ca apa pe fulgii unei raţe.

*

* *

Simon Levine părea să fi înghiţit un pahar cu acid sulfuric. El era la al treilea Defender şi nu se bine dispusese. Malko, cunoscând situaţia, nu îndrăznea să-l chestioneze prea amănunţit. Americanul fu cel care sparse tăcerea, cu o voce aparent indiferentă:

— Dumneavoastră credeţi că ar fi trebuit s-o împiedic să se ducă la acest rendez-vous?

Isis nu putuse face altfel decât să-i mărturisească că se duce să cineze cu Brian Murray. Malko îşi reţinu un surâs: măcar să nu provoace o erupţie vulcanică.

— Nu, desigur, spuse el. Brian merita cu prisosinţă o mică recompensă.

Americanul întrebă cu o voce sugrumată:

— Dumneavoastră vreţi să spuneţi că…

Malko se grăbi să corecteze formularea sa nefericită.

— Un dineu nu reprezintă ceva grav, spuse el, liniştitor.

— Ea v-a spus unde se întâlnesc?

— Cred că într-un restaurant.

— Mie, spuse pe un ton sumbru americanul, n-a vrut să-mi

spună nimic.

— Brian Murray şi-a răscumpărat greşeala, pledă Malko.

— Neisprăvitul ăsta…

El comandă un alt Defender: erau nume care nu mai trebuiau pronunţata Malko se rugă în linişte ca Isis să nu doarmă prin străini.

*

* *

La volanul Mustangului său, Isis avansa ca un melc încercând să descifreze numerele caselor de pe Marine Drive, la North Vancouver, o stradă cu câteva buildinguri moderne şi nişte mici vile la malul apei. Nişte joggeri alergau pe peluze iar nişte copii se jucau cu mingea. Era foarte bucolic. În sfârşit zări Volkswagenul verde al poliţistului canadian. Ajunsese la destinaţie.

Ea parcă în spatele buburuzei şi pătrunse în mica grădină ascunsă în spatele unei bariere de arbori. Casa, cu obloanele sale vopsite şi ţiglele bine lustruite, semăna cu o jucărie. În interior strălucea o lumină. Ea bătu la uşa de la intrare, dar nu răspunse nimeni, dar totuşi zări că uşa era întredeschisă. Ea surâse: acesta era stilul lui Brian, de a o aştepta îmbrăcat într-un halat de casă. Ea îşi ridică fusta pentru a verifica dacă ciorapii erau bine întinşi. Pentru el, ea se deghizase într-o vampă din anii ’50 cu un taior foarte curbat, un decolteu adânc, machiaj de cocotă şi nişte ciorapi de un negru închis.

— Brian?

Nici un răspuns. Surâzând în sinea sa, împinse uşa. Aceasta nu se deschise în întregime ci se opri într-un obstacol. Isis trebui să se strecoare prin crăpătura uşii pentru a intra. Camera era luminată de lumânările aşezate pe masă şi de o lampă. Ei îi trebuiră câteva secunde pentru a înţelege de ce nu se deschidea uşa.

Pe podea era lungit corpul unui bărbat îmbrăcat în pantalon negru şi cămaşă albă, devenită stacojie din cauza sângelui cu care era impregnată. Isis nu avea experienţa morţii, dar simţi imediat că era vorba de un cadavru. Ea nu îndrăznea să-l privească pe mortul culcat pe burtă, dar acesta nu putea fi decât Brian. Timp de câteva secunde ea rămase paralizată de spaimă. Picioarele refuzau s-o asculte.

Îngrozită, privi în jurul ei, întrebându-se dacă nu cumva asasinul mai era încă acolo. Recăpătându-şi controlul asupra

picioarelor, ea ocoli cadavrul. Cuprinsă de un acces brutal de greaţă, ea se târî la bucătărie unde vomită lângă un platou cu stridii şi o farfurie cu foie gras. Puţin refăcută, ea reveni în living-room şi se lăsă să cadă pe o canapea. Din cauza tremurului mâinilor, ei îi fu greu să formeze un număr pe mobilul său.

*

* *

— Malko!

Malko simţi adrenalina năpustindu-se prin arterele *sale. Vocea* lui Isis nu era aceea pe care o cunoştea, mereu gata să glumească. Ea era răguşită, tremurătoare, ştearsă.

— Da, spuse el. Ce s-a întâmplat?

— El… El e mort, spuse ea.

— Mort? Cum?

— Cu lovituri de cuţit, mi se pare. Este murdar de sânge peste tot, e ceva oribil, nu îndrăznesc să fac nimic. Veniţi, veniţi repede!

— Adresa?

— Marine Drive, North Vancouver 176. Veniţi?

— Da, promise Malko. Nu atingeţi nimic, nu vă mişcaţi.

El îşi luă Browningul, îl strecură la cingătoare şi ceru maşina sa la recepţia lui Hyatt. Din fericire, Simon Levine preferase să rămână singur pentru a-şi rumega amărăciunea. El trebuia să traverseze Stanley Park pentru a ajunge în North Vancouver. Dacă Lion’s Bridge nu era închis, îi trebuia o jumătate de oră ca să ajungă acolo, în timp ce traversa marele parc, el se întrebă ce s-a putut întâmpla.

Douăzeci de minute mai târziu, el se oprea în faţa numărului 176 pe Marine Drive, chiar în spatele Mustangului lui Isis. După ce trase piedica armei sale, el traversă grădina şi împinse uşa spunând:

— Eu sunt, Isis!

Mirosul fad al sângelui îi pătrunse în nări. Tânăra americană era cu faţa la el, prăbuşită pe canapea, buimăcită, chiar în faţa cadavrului lui Brian Murray. Ea se ridică şi i se aruncă în braţe tremurând ca o frunză.

— E oribil, oribil, se bâlbâi ea. Cine a putut face asta?

— Nu ştiu, spuse Malko. Calmaţi-vă!

Ea se aşeză din nou şi scoase o ţigară pe care el i-o aprinse cu brichete sa Zippo cu stemă. El examina după aceea cadavrul, fără să-l atingă. Ei fusese străpuns cu lovituri de cuţit, doar în

spinare. Numără o duzină de lovituri. Nu exista nici o urmă de luptă. Probabil că Brian Murray deschisese uşa asasinului său fără nici o precauţie, crezând că e vorba de Isis.

Această crimă nu părea să fie imputabilă canadienilor. Acesta părea să fie răspunsul chinezilor la comunicatul emis de Ottawa, ceea ce însemna că unul dintre canadieni le explicase chinezilor rolul lui Brian Murray în schimbarea opiniei guvernului canadian, fără a-şi da seama că-l condamna la moarte.

El se întoarse spre divan şi o luă pe Isis. De mână.

— Haideţi!

— Nu chemăm poliţia?

— El e mort. Este inutil să vă amestecaţi în treaba asta. Poliţia nu va găsi nimic. Pace sufletului său!

Când să iasă, ea se aruncă brusc în braţele lui Malko, spunând cu o voce de copil:

— Doamne ce frică mi-a fost! Am crezut că voi muri.

Malko o simţi cum se înmoaie în braţele sale şi crezu că va leşina. Corpul lui Isis însă, fu deodată cuprins de nişte ondulaţii care n-aveau nimic de-a face cu frica. Lui îi trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama că Isis se freca de el, fără nici o ambiguitate. Privirile lor se întâlniră, cea a tinerei femei având o expresie stranie, dusă şi vagă.

— Şi eu care mă făcusem aşa de frumoasă… murmură ea.

— Dumneavoastră sunteţi mereu frumoasă, spuse Malko pentru a o calma. Veniţi! Este mai bine să nu rămânem aici.

Isis rămase lipită de el. Cu gura lipită de gura lui, ea spuse în şoaptă:

— Aş vrea să facem dragoste acum, aici. Niciodată nu voi mai fi în situaţia asta.

Cu privirea fixată asupra cadavrului fostului său amant, ea se freca încet de Malko într-un balans lânced, plin de senzualitate. Nu mai simţea nici măcar mirosul sângelui. El se aprinse la rândul său şi Isis remarcă imediat cu perversitate:

— Nu-i aşa că vă excită şi pe dumneavoastră?

Era o treabă prea complicată ca să-i explice că de fapt atingerea corpului ei care i se oferea şi nu cadavrul îi producea acest efect. Ei o făcu să se răsucească pentru a nu mai avea înaintea ochilor cadavrul lui Brian Murray, sprijinind-o de masa preparată pentru dineu! de îndrăgostiţi. Isis începu imediat să-l sărute, în timp ce bazinul efectua mici ondulaţii. El îi strecură mâna pe sub fustă şi urcă de-a lungul unei coapse pentru a găsi sexul oferit fără nici o barieră. Ca pentru a se scuza, Isis

murmură:

— Am vrut să-i fac o surpriză şi nu mi-am pus nimic…

Ochii săi se închiseră atunci când Malko o posedă cu o brutalitate voită, ceea ce o duse repede la un orgasm care o scutură ca o descărcare electrică.

— Aşteptaţi spuse ea, cu un geamăt. Aşteptaţi!

Ca o naufragiată agăţându-se de geamandură, ea începu să-l dezbrace, până ce degajă ceea ce dorea, lăsându-se apoi să cadă pe covorul albastru cu lâna moale. Timp de câteva minute, ea îi supse organul cu furie, apoi ridică ochii.

— Posedaţi-mă aici, lângă el.

Ea era deja întoarsă pe spate, cu fusta ridicată peste burtă, cu picioarele îmbrăcate în negru larg desfăcute. Malko o penetră cu o singură lovitură de şale fixând-o pe covor. Isis gemu agăţându-se de el. Malko îi simţea bazinul răsucindu-se sub el şi crezu că urma să juiseze. Ea însă îl respinse rugându-l:

— Aşteptaţi! Culcaţi-vă!

El trebui doar să se răstoarne, imediat Isis se sui călare peste el şi se înfipse în sexul lui o singură mişcare, aşezându-şi mâinile lui Malko pe coapse.

— Posedaţi-mă puţin în poziţia aceasta! spuse ea dintr-o suflare:

Cu bustul drept, părul fluturând în jurul feţei, ea începu să se frece ca o nebună în timp ce el o penetra cât mai adânc. Ţinând gura deschisă şi cu o privire de nebună, ea se îndrepta spre un orgasm care-i smulse un strigăt sălbatic înainte de a cădea peste Malko. Cu privirea fixată asupra cadavrului aflat ia câţiva centimetri de ei.

— N-am juisat niciodată atâta, spuse ea.

Situaţia începea să devină delicată. Putea să vină oricând cineva. Malko o respinse, ea fiind încă ameţită. De asemenea, era prima dată când el făcea sex lângă un mort. O ajută pe Isis să se ridice iar ea se îndreptă spre uşă şi se opri în mijlocul grădinii, cu ochii ridicaţi spre rarele stele.

— Simt că-mi tremură picioarele, oftă ea, sprijinindu-se de Malko. Niciodată n-ar fi vrut Simon să facă aşa ceva. Ideea asta mi-a venit în minte când v-am văzut. N-am mai simţit teama şi mi-am amintit de ce am venit.

— Puteţi să şofaţi? întrebă Malko.

— Cred că da.

— Atunci noi ne despărţim aici. Cred că ar fi mai bine să nu-i spunem nimic lui Simon. El va afla ştirea din ziare.

Isis îl măsură cu privirea:

— Vă dezgust?

Malko surâse ambiguu.

— Nu chiar de tot, din păcate.

În ochii lui Isis apăru un licăr de furie. Cu faţa foarte aproape de Malko, ea spuse:

— Mai adineauri, când mi-aţi penetrat sexul, vă excitaţi foarte tare… Asta nu vă dezgusta! Sexul dumneavoastră era tare ca un mâner de topor, de vă simţeam în fundul abdomenului.

Ea se răsuci brusc şi se depărtă cu paşi mari. Malko o privi urcându-se în maşina sa. Suferinţele lui Simon Levine nu se opreau acolo.

Chinezii acţionaseră foarte repede. Asta era promiţător. Dacă ei nu reuşea să pună la punct exfiltrarea lui Li Sha-Tin, în zilele următoare chinezul risca să sfârşească precum Brian Murray. Nu trebuia pierdută nici o secundă, înainte ca oamenii Pekinului să întindă o ultimă capcană mortală.

Capitolul XVI

Manşeta ziarului *Vancouver Sun* se întindea pe opt coloane şi întruna din ele, cu o fotografie în culori a lui Brian Murray, acoperit cu o pânză verde, mort în living-room-ul său şi un portret medalion.

„RCMP surperintendant stabbed to death”[25] titra cotidianul. Crima fusese descoperită spre miezul nopţii de oamenii unei patrule a poliţiei intrigaţi de faptul că poarta casei era deschisă. Cadavrul primise mai mult de cincisprezece lovituri de cuţit. Primele cercetări duseseră la concluzia că fuseseră doi asasini. Nimeni nu a înţeles nimic şi toată lumea se pierdea în presupuneri privind cauzele acestei crime sălbatice. Bineînţeles, într-un cadru se amintea şi de episodul „Sidewinder” şi destituirea lui Brian Murray. Pe de altă parte, un comunicat de la Ottawa preciza că afacerea „Sidewinder” era înmormântată de mult timp şi că Brian Murray fusese reintegrat recent în serviciul său.

Simon Levine împături ziarul cu o grimasă.

— Canadienii se simt probabil prost... Chinezii au fost pesemne ajutaţi să intuiască rolul lui Brian în afacerea noastră.

— Crima asta dovedeşte că ei nu se dau bătuţi în ciuda ultimelor evenimente. Noi avem deci interesul să facem imposibilul ca să-l scoatem urgent pe Li Sha-Tin din Canada.

Simon Levine scoase din servieta sa un teanc de documente pe care i le întinse lui Malko.

— Iată acordul oficial al Departamentului de Stat pentru imigrarea în Statele Unite a lui Li Sha-Tin! Este aproape ca o invitaţie. O scrisoare oficioasă anexată la aceasta precizează că începând din secunda în care a trecut frontiera, noi îi vom asigura protecţia orice s-ar întâmpla şi că nimeni nu-i va pune întrebări privind sursa fondurilor sale pe care le-ar putea repartiza în diverse paradise fiscale.

Raţiunea de stat era mereu la fel de eficace. Malko luă documentele şi remarcă:

— Dumneavoastră nu spuneţi nimic despre ce aşteptaţi de la el?

Simon Levine surâse viclean.

[25] Un comisar principal al Poliţiei călare înjunghiat (n.a.).

— Trebuie mai întâi să-l oprim. Pe urmă, va fi treaba analiştilor să-l stoarcă de informaţii, din momentul în care va fi în siguranţă. Când aveţi întâlnire cu avocatul lui?

— Iau masa cu el, spuse Malko, la *Vancouver Hotel.* Apropo! Ce s-a mai întâmplat cu Jesus Domingo? Exfiltrarea sa s-a sfârşit cu bine?

— Este la Los Angeles, în stand-by. Eu fac demersurile ca să i se elibereze un green card. El doreşte să-şi cumpere o fermă în Oregon.

O crimă încheiată cu bine, deschidea toate porţile.

*

* *

În sufrageria imensă a celui mai şic hotel din Vancouver, cu plafonul ca de catedrală, plutea un fum albastru-verzui. Sonny Chai şi Malko ocupau o masă în colţul cel mai întunecos şi cel mai depărtat de bar. Ambianţa era de aşa manieră, că îi îndemna să vorbească în şoaptă. La *a* treia masă de la ei, un client solitar citea *New York Times* mâncând distrat.

Malko îşi puse Browningul său cu un cartuş pe ţeavă, pe scaunul de alături, ascuns sub un ziar *Vancouver Sun* spre mai multă siguranţă. În principiu, chinezii n-aveau nici un motiv să-l ucidă, evident, în afară de o răzbunare. Domnul Chai puse pe masă grămada de documente ştampilate ale „State Department” şi tăie o bucăţică din *Prim Rib*-ul său şi o mestecă surâzând inocent:

— Această ofertă îmi pare deosebit de generoasă, potrivit tradiţiei unei mari democraţii ca Statele Unite.

— Absolut, confirmă Malko, întrebându-se unde voia să ajungă interlocutorul său.

— Totuşi, continuă chinezul, canadienii îl consideră pe Li Sha-Tin un primejdios criminal, ca şi autorităţile de la Pekin. Primindu-l pe clientul meu, nu riscaţi un scandal politic?

Malko nu-şi putu reţine un surâs.

— Relaţiile dintre China şi Statele Unite sunt foarte diferite de cele dintre Canada şi Statele Unite. Nici Congresul, nici presa nu vor interveni în această afacere care este pur administrativă. Domnul Li Sha-Tin va obţine imediat un statut de refugiat politic ceea îl pune în afara oricărei acţiuni întreprinsă de ţara sa de origine pentru a-l recupera. Documentele pe care vi le-am prezentat sunt o confirmare în acest sens. Hotărârea este ireversibilă.

Sonny Chai începu să mestece foarte lent, ca şi cum n-ar mai fi avut dinţi şi aşteptă să vină cafeaua pentru a spune cu o voce indiferentă:

— Am văzut că în schimbul acestei ospitalităţi dumneavoastră nu-i cereţi nimic domnului Li Sha-Tin.

Malko o făcu pe indignatul.

— Ce schimb? Este vorba de o acţiune umanitară, pentru a veni în ajutorul unui om persecutat de un regim comunist dictatorial… Serviţi un coniac?

Cunoscând preferinţa chinezilor pentru coniacul franţuzesc, Malko comandă un Otard XO pentru avocat. Acest gest urma să faciliteze finalul discuţiei.

— Clientul meu ar dori ca, înainte de a lua în consideraţie oferta dumneavoastră, să se angajeze public că nu va face nimic din ce ar putea prejudicia ţara sa. Vedeţi vreo problemă în asta?

— Nici cea mai mică problemă, spuse Malko imperturbabil.

Satisfăcut, domnul Chai savură coniacul. Cursa pentru câştigarea Oscarului pentru cel mai mare mincinos urma să fie grea… Amândoi ştiau la ce se puteau aştepta, dar în felul acesta se salvau aparenţele. Ei mai flecăriră încă puţin, atâta cât chinezul să-şi termine coniacul, după care domnul Chai îşi aranjă documentele în servietă.

— O să-i transmit toate acestea clientului meu, anunţă el şi voi încerca să organizez o întâlnire.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, preciză Malko.

— Vom angaja şi un translator, propuse domnul Chai, ca să nu se ivească vreo neînţelegere.

*

* *

Isis dorise să se ducă la funeraliile lui Brian Murray la care nu erau prezenţi decât nişte poliţişti şi mama sa. Bineînţeles că ancheta nu avansase cu nici un pas. Asasinarea lui Brian Murray rămânea un mister, ca şi dispariţia lui Victor Chang, cu excepţia unor iniţiaţi. Se scurseseră două zile de la întâlnirea cu maestrul Chai şi Simon Levine stătea ca pe cărbuni aprinşi, hărţuit de mesajele de la Washington. Cu canadienii, relaţiile se rupseseră. Li Sha-Tin, eliberat aşa cum fusese prevăzut, se întorsese la apartamentul sau din Burnaby. Ca prin minune, reapăruse şi „Black Ghost” Ming care nu-l mai părăsea. Aparent, canadienii nu detectaseră prezenţa lui în locul unde se produseseră împuşcăturile pe 57-e Avenue West. Cum cele două gorile ale

Intercom Security însărcinate cu paza lui de către guvernul canadian erau şi ele prezente, Li Sha-Tin era la adăpost de o tentativă de lichidare a Goangbu-ului.

Isis, care-şi lua foarte în serios rolul de văduvă, îmbrăcată în negru, căscă şi-l întrebă pe Simon Levine:

— Mai rămânem mult timp la Vancouver, dragul meu? Eu trebuie să mă prezint la o audiţie la Hollywood cu un producător care m-a remarcat.

— Vom pleca cât de curând, o asigură americanul, dar asta nu depinde de noi.

Malko nu ştia ce basme îi povestise Isis lui Simon Levine după seara petrecută la Brian Murray, dar ei erau într-o nouă lună de miere…

Mobilul lui Malko sună. El recunoscu vocea domnului Chai.

— Clientul meu acceptă să vă primească astăzi la ora şaptesprezece, îl anunţă avocatul chinez. Ne vom întâlni la intrarea lui Crystal Court.

*

* *

Malko se simţi invadat de o mare uşurare atunci când ÎI văzu pe Sonny Chai frânând în faţă la Crystal Court. Simon Levine şi el aşteptau deja de un sfert de oră. Avocatul era însoţit de un bătrân translator. Malko ridică ochii spre faţada imobilului, hidoasă, cu storurile sale verzi care-l făceau. Să semene cu o piscină.

Interpretul îi anunţă prin interfon şi ei luară ascensorul până la etajul şapte. Deasupra uşii apartamentului lui Li Sha-Tin o cameră filma vizitatorii. Maestrul Chai sună şi după un impresionant zgomot de zăvoare, uşa se deschise şi apăru un „dur” în maieu negru, cu un Uzi în mână, care lui Malko îi aduse aminte de Chris Jones prin lungimea antebraţelor sale. Antreul era minuscul şi ei ajunseră imediat într-un mic salon prost iluminat.

Li Sha-Tin Stătea aşezat în spatele unui birou, cu privirea veselă, surâzând, îmbrăcat cu un tee-shirt şi un pantalon. El se ridică şi strânse îndelung mâna vizitatorilor săi, pronunţând câteva cuvinte în chineză.

— Vă urează bun venit, traduse avocatul.

Oricum, Li Sha-Tin nu era un ranchiunos. Ultima dată când îl văzuse pe Malko, acesta participa la tentativa de kidnapping pusă la cale de CIA. Malko îl revedea cu seringa înfiptă în braţ.

Aparent, incidentul fusese uitat.

Ei se instalară în faţa biroului şi avocatul începu să-i citească documentul Departamentului de Stat, tradus de interpret. „Durul” cu arma lui se retrăsese în antreu. Malko începu să-şi spună că ei se aflau pe punctul de a reuşi. Lectura şi traducerea durară aproape o oră. În continuare, luă cuvântul Li Sha-Tin.

— În el se spune că nu vrea să indispună ţara sa, traduse interpretul, că el are încă multe interese acolo, mai ales la Hong Kong şi că nu va face nici o declaraţie publică antichineză.

— Niciodată nu-i vom cere aşa ceva, afirmă virtuos Simon Levine, practic cu mâna pe inimă.

Li Sha-Tin părea un pisoi mare pe jumătate adormit. După terminarea lecturii urmă o pauză. Apoi, se angajă o lungă conversaţie în chineză între el şi translator, care traduse:

— Domnul Li Sha-Tin întreabă dacă în viitor i-ar putea aduce în Statele Unite şi pe membrii familiei sale.

Aceasta era o chestiune pe care nu o prevăzuse nimeni. Simon Levine încercă să iasă din încurcătură printr-o piruetă.

— Problema aceasta va trebui studiată mai târziu, spuse el. Problema va fi soluţionată bineînţeles cu bunăvoinţă.

Urmă un alt dialog neînţeles. Li Sha-Tin arbora în continuare acelaşi surâs. Interpretul spuse:

— Domnul Li Sha-Tin doreşte ca atât cererea sa cât şi răspunsul pozitiv să fie menţionate în protocol.

Malko crezu că Simon Levine va sări să-l sugrume. Americanul reuşi să surâdă şi-l întrebă cu o voce indiferentă:

— La cine se gândeşte domnul Li Sha-Tin? Soţia sa, copiii?

Interpretul avea răspunsul pregătit:

— Da, bineînţeles. Dar domnul Li Sha-Tin are de asemenea mai mulţi fraţi şi o persoană care îi este foarte apropiată, o femeie care l-a ajutat mult în afacerile sale.

O metresă! Simon Levine era pe punctul să se descompună. China, numărând un miliard de locuitori, cu toţii mai mult sau mai puţin legaţi prin legături familiale, treaba asta putea merge departe. El nu putu bate în retragere.

— Trebuie să supun chestiunea guvernului meu, spuse el, dar noi vom putea să lăsăm acest punct în suspensie şi să semnăm astăzi.

Li Sha-Tin avu un râs sec, foarte simpatic. Părea încântat.

— Domnul Li Sha-Tin doreşte ca totul să fie reglat în acelaşi timp, comunică translatorul.

Treaba rămânea blocată. Cu moartea în suflet, Simon Levine

trebui să se recunoască învins.

— Am să transmit cererea dumneavoastră, spuse el. Ne putem întâlni mâine la aceeaşi oră? Voi fi în posesia răspunsului definitiv.

Urmă un dialog anglo-chinez. Li Sha-Tin era de acord. Toată lumea se ridică, se făcură plecăciunile de rigoare şi plecară cu toţii sub ochiul vigilent al „durului” care trase toate zăvoarele în urma lor. Simon Levine fuma furios. Îl apostrofă pe avocat:

— Clientul dumneavoastră nu-şi dă seama de favoarea pe care i-o face guvernul american. N-ar trebui să ajungă prea departe cu manevrele astea.

Sonny Chai avu un râs foarte chinezesc, foarte politicos şi foarte înţepător.

— Eu cred că asta nu e o problemă pentru guvernul american, spuse el cu vocea sa plăpândă. Aceasta va fi o lovitură pentru prestigiul Pekinului. Şi să nu uităm că în toate ţările se practică reîntregirea familiei. Aşa este omeneşte.

— Apropo! întrebă Malko, ştiţi de ce domnul Li Sha-Tin n-a cerut niciodată azil politic în Statele Unite? Ar fi fost în interesul lui.

— Efectiv, nu ştiu, afirmă avocatul. Doar Victor Chang s-ar fi putut să ştie. Eu cred că el voia, în mod sincer, să se stabilească în Canada. El vorbise despre o crescătorie de păsări. Dorea să redevină fermier.

Ceea ce era extraordinar, era faptul că reuşea să spună această enormitate păstrându-şi seriozitatea. Ei se despărţiră la intrarea lui Crystal Court dându-şi întâlnire pentru a doua zi.

În maşină, Malko îl întrebă pe Simon Levine:

— Până unde puteţi merge?

— Nu ştiu, mărturisi americanul, dar nu prea departe. Cu copiii va fi O.K., cu soţia de asemenea, dar mai departe... El nu poate prezenta pe oricine drept frate al său. Eu cred că el blufează. Este un negociator redutabil. Ei n-a cerut niciodată acest lucru canadienilor. El simte punctul vulnerabil şi vrea să profite cât mai mult posibil.

— Să sperăm că mâine va fi ultima rundă, oftă Malko.

El era grăbit să părăsească Vancouver cu ploile şi chinezii săi. Singurul lucru interesant în acest oraş era Isis şi ea de asemenea urma să plece. Malko concluziona:

— Eu sunt de părerea dumneavoastră. Nu trebuie cedat în faţa şantajului. Li Sha-Tin este în dificultate. El ştie că aici chinezii vor pune mâna pe el mai devreme sau mai târziu şi că nu i se va mai

oferi o ocazie similară.

— Să vă audă Cel de Sus! spuse Simon Levine. Eu îmi pusesem în gând să sărbătorim victoria noastră la *Top of Vancouver.* O să mergem totuşi acolo. O să-i facă plăcere lui Isis.

*

* *

Peisajul Vancouverului îţi tăia respiraţia iar mâncarea, apetitul. Restaurantul *Top of Vancouver* aflat în vârful unui turn, la intersecţia dintre Hastings şi Richard Street, era una dintre atracţiile turistice ale oraşului. De zece minute Isis se chinuia cu friptura sa de bizon care ar fi trebuit secţionată cu fierăstrăul. Ea renunţă şi ceru chelnerului, foarte mirat, o omletă. Friptura de bizon era specialitatea casei. Purtând rochia sa roşie, cu decolteul pătrat, cu părul pieptănat În două cozi de fiecare parte a capului, ea părea o Lolita deosebit de sulfuroasă care-şi făcea o plăcere din a prezenta o poziţie puţin cam prea provocatoare în atenţia lui Simon Levine. Acesta înghiţea cu noduri mâncarea proastă servită cu o solemnitate comică. Din când în când, Isis îi arunca câte o privire incendiară lui Malko, pentru a-şi menţine forma. Vânzoleala lor în apropierea cadavrului lui Brian Murray care nu apucase să se răcească, rămânea pentru el o amintire extraordinară. Bine strunită, Isis putea deveni o „iscoadă” pentru CIA mai ceva decât Mandy cocota, de-acum aranjată cu lordul său englez. Ea era mai originală şi mai greu de manipulat, dar în mod cert, cu mai multă imaginaţie şi perversitate, două calităţi greu de găsit la aceeaşi persoană.

— Nu dansăm? sugeră ea la desert.

— Dans!

Simon Levine era deja indispus. Dacă ea plecă la vânătoarea de pisoi, se puteau aştepta la ce era mai râu. Malko se grăbi să dezamorseze bomba.

— Mai întâi vom sărbători cu şampanie apropiata noastră victorie, propuse el.

Chemă chelnerul şi comandă un magnum de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blanes 1995, care fu adusă practic cu o gardă de onoare, ceea ce era normal ţinând seama de preţul facturat. Din momentul în care bulele străluciră, Isis uită de dans. Excitată de şampanie, la sfârşitul mesei ea se aplecă spre Simon Levine, îi înfipse o limbă ascuţită până în amigdale şi îi ceru iertare pentru toate ororile trecute şi viitoare, mângâindu-l totuşi pe sub faţa de masă pe Malko cu un picior

desculţ: Era incorigibilă.

Sub efectul şampaniei, Malko deveni euforic. După toate aceste morţi şi acest oraş plicticos, el retrăia. El chiar începu să se întrebe cum să facă să-l trimită pe Simon Levine la culcare pentru a profita de starea de spirit a lui Isis vizibil pusă pe şotii, mai-mai să-l împingă în păcat şi pe Sf. Bernard-Pustnicul. Încurajat de limba îndrăzneaţă a tinerei lui metrese, Simon Levine nu se mai gândea la altceva decât să plonjeze în infern. Când se goli sticla, el se ridică şi o luă de mână. Dacă s-ar fi putut descotorosi de Malko ar fi făcut-o.

Ei se despărţiră în holul lui *Sutton Place.* De data asta, el o ţinea de talie, ca să nu-i scape. Malko îşi spuse că dacă ea ar fi fost cea care ar fi cerut admiterea familiei lui Li Sha-Tin, el ar fi obţinut dreptul la toţi verii până la gradul şaisprezece şi chiar mai mult.

Întorcându-se pe jos la *Hyatt,* el se întreba dacă calmul din ultimile zile nu ascundea o manevră întortocheată a Goangbu-ului. Ori chinezii renunţaseră, ori preparau o lovitură. El se întoarse de mai multe ori, verificând din instinct prezenţa marelui său Browning la centură. Mai rămâneau câteva zile de angoasă.

*

* *

— Am obţinut aprobarea pentru doi copii şi o soţie legitimă, spuse Simon Levine când se întâlni cu Malko în holul lui *Sutton Place.* Nimic mai mult, nici măcar un *phoetus*.

El avea un aer atât de fericit încât Malko deduse că Isis avusese o criză de gentileţe. Deşi asta nu servea decât ca să-l înşele mai vârtos după aceea, acesta era totuşi un drog. După un asemenea moment el se simţea în nori, fapt de care va profita negocierea cu Li Sha-Tin, fără îndoială. Ei ajunseră la intrarea lui Crystal Court şi Simon Levine anunţă imediat:

— Am obţinut concesii importante de la guvernul american, dar eu vă spun că nu voi putea merge mai departe. Ori acceptă ori renunţă.

— Voi face tot posibilul ca să-l conving pe clientul meu, afirmă avocatul cu vocea sa subţire.

Fură primiţi de o altă „gorilă” mai solidă, dar la fel de bine înarmată. Era ca un mic portavion. Malko îşi spuse că Chris Jones şi Milton Brabeck n-ar ti şomat în acest oraş. Luară loc şi avocatul, reîncepu plictisitoarea sa lectură. Li Sha-Tin mormăia.

El nu spuse nimic atunci când translatorul îi aduse la cunoştinţă noile concesii ale CIA. Ei schimbară câteva cuvinte în chineză, apoi domnul Chai se întoarse spre Simon Levine.

— Domnul Li Sha-Tin vă mulţumeşte pentru eforturile dumneavoastră. El este de-acum de acord să accepte oferta dumneavoastră.

Toată lumea se destinse. Li Sha-Tin schimbă o strângere de mână cu Simon Levine şi Malko apoi spuse câteva cuvinte în chineză.

— El doreşte să ţină un toast pentru noua noastră prietenie, spuse avocatul.

— Excelentă idee, aprobă Simon Levine, care-şi spuse că o bucurie nu vine niciodată singură.

Li Sha-Tin chemă pe cineva şi noul venit îşi făcu apariţia. Acesta era vechea cunoştinţă „Black Ghost” Ming, la fel de tatuat, care aruncă o privire indiferentă vizitatorilor, ca şi când niciodată nu i-ar fi văzut. El dispăru şi reveni, ţinând o tavă cu mai multe pahare balon şi o sticlă abia începută de coniac Otard XO. Chinezii adorau coniacul şi ei chiar fabricau chiar o imitaţie de Brandy, o contrafacere, dar coniacul era obligatoriu franţuzesc. Li Sha-Tin destupă sticla solemn şi umplu paharele, după care îl ridică pe al său.

— El bea pentru prietenia, de acum de nezdruncinat, între el şi Statele Unite, traduse avocatul.

Ei nu avură timp să savureze coniacul. Întocmai ca un ţăran, Li Sha-Tin goli paharul său dintr-o înghiţitură. Presat, Simon Levine îl imită. El ar fi înghiţit paharul cu totul.

Ei semnară şi Simon Levine puse întrebarea cea mai importantă:

— Când va fi gata să plece domnul Li Sha-Tin?

— Chiar acum, spuse domnul Chai cu un râs acru. El şi-a pregătit chiar şi bagajele.

Lui Simon Levine nu-i veni să creadă urechilor. El bâlbâi:

— Perfect! Perfect! Nu vom lua elicopterul. Mă duc imediat să-i previn pe canadieni să nu ne facă probleme la frontieră.

Nu mai putea de fericire. Li Sha-Tin şi translatorul îşi şoptiră ceva la ureche, după care avocatul interveni cu o întrebare făcuta cu o voce timidă.

— Domnul Li Sha-Tin ar dori să ia cu el şi garda sa de corp, măcar pentru primele zile. Acesta dispune de un paşaport canadian. El e imigrant „legal”.

În acest stadiu, Simon Levine era într-o stare atât de euforică,

încât nu discută nimic..

— Îi vor acorda o viză de turist pentru trei luni. Merge?

— Merge! traduse avocatul.

Într-o tăcere de ceremonie religioasă, „Black Ghost” Ming ridică două valize mari şi se îndreptă spre ieşire. Li Sha-Tin îşi puse haina. Nu părea trist că-şi părăseşte apartamentul Ei era deja în micul antreu atunci când sună telefonul. După o ezitare de câteva clipe, el ridică receptorul. La început ascultă fără să spună nimic, apoi replică prin scurte onomatopee. După crisparea de pe obraz, Malko îşi spuse că era vorba de o convorbire *foarte* importantă şi care se prelungea…

Stând ca pe jar, Simon Levine îi şopti avocatului:

— Spuneţi-i să scurteze…

Sonny Chai, după un scurt dialog cu translatorul, preciză:

— Este greu, ştiţi, apelul vine din China…

Malko simţi un fior neplăcut de-a lungul şirei spinării. Lui nu-i plăcea asta. Conversaţia se prelungea. Toată lumea înţepenise. Li Sha-Tin părea din ce în ce mai încordat. Malko îl observa pe translator, care-şi încruntase sprâncenele şi părea îngrijorat. El era singurul care înţelegea ce spunea Li Sha-Tin. Doar „gorila” era liniştită şi răsfoia revista Hustler, categoric pornografică. Atmosfera era încordată la maximum. În sfârşit, Li Sha-Tin închise.

— Haideţi să mergem, spuse Simon Levine, ajuns în preajma crizei de nervi.

Li Sha-Tin îi spuse câteva cuvinte în chineză lui „Black Ghost” Ming care luă din nou valizele şi le duse în living-room.

*

* *

Malko crezu că Simon Levine va face infarct.

— Ce se întâmplă? urlă americanul.

Li Sha-Tin spuse o frază lungă, sacadată, tradusă imediat de interpret cu o voce nesigură:

— Domnul Li Sha-Tin a decis să nu părăsească deocamdată Canada.

Capitolul XVII

Simon Levine deveni dintr-odată stacojiu. Nasul său deja proeminent, părea să se fi dublat ca volum.

— Ce spune? întrebă el. Nu mai vrea să plece acum când totul este aranjat? Ce mai vrea? Luna de pe cer?

El fierbea. Avocatul încercă să-l calmeze cu vocea sa firavă.

— Nu, domnul Li Sha-Tin nu vrea luna de pe cer, ci doar un răgaz. Unul dintre fraţii săi a obţinut învoirea din partea autorităţilor chineze să vină să-l vadă la Vancouver. El trebuie să sosească poimâine. Li Sha-Tin doreşte neapărat să-l vadă.

— Şi după aceea?

— După aceea, afirmă maestrul Chai, domnul Li Sha-Tin va pleca în Statele Unite, aşa cum s-a convenit. Este vorba doar de o mică amânare.

„Mica amânare va deveni mare”, îşi spuse Malko, neîncrezător… Cufundat în fotoliul său, Li Sha-Tin părea absent. Simon Levine se mai încăpăţâna să creadă într-un miracol.

— De ce acest frate nu vine în Statele Unite? întrebă ei. Acest lucru, de asemenea, ar fi simplu.

Aparent, nu era aşa, căci, după traducere, avocatul anunţă simplu că era imposibil.

— Care este motivul acestei vizite? insistă în continuare americanul.

Urmă un nou dialog neînţeles şi translatorul explică:

— Este o afacere de familie, totul va fi rezolvat foarte repede şi domnul Li Sha-Tin va pleca cu dumneavoastră.

Nu mai era de făcut altceva decât să accepte hotărârea lui. Malko puse o ultimă întrebare:

— Când soseşte exact fratele domnului Li Sha-Tin?

— Poimâine, cu zborul de la Hong Kong, răspunse avocatul. Acum, ar trebui să-l lăsăm pe clientul meu care trebuie să-l cheme pe fratele său la telefon ca să pună la punct detaliile acestei vizite. Eu rămân în contact cu dumneavoastră. Vom putea pleca în trei zile, adăugă el pe un ton încrezător.

Nu le mai rămânea decât să se retragă. „Gorila” terminase de citit Hustler-ul, indiferent la drama care se juca lângă el. „Black Ghost” Ming readuse valizele în cameră, iar Li Sha-Tin le spuse distrat la revedere. Evident, el era tulburat de acest telefon

neaşteptat. În ascensor, Simon Levine explodă:

— Asta-i o escrocherie! Ne duce cu preşul! Ar fi trebuit să-l luăm cu forţa.

— Am mai încercat deja odată, sublinie Malko şi am văzut ce-a ieşit. L-am observat pe Li Sha-Tin în timpul acelei convorbiri telefonice. Nu juca teatru. Era bulversat. Eu mă întreb ce ascunde acest gest al autorităţilor de la Pekin. Odată ajuns la Vancouver, fratele poate şi el să ceară azil politic. Asta este o manevră a celor de la Goangbu. Dar care? Trebuie mai întâi să ştim când soseşte, să-l luăm în urmărire şi să nu-l mai scăpăm. Asta va fi mai sigur decât să ne încredem în Sonny Chai.

— Mă ocup eu de asta prin sucursală de la Hong Kong, promise Simon Levine. Avem numele lui şi asta deja e ceva. Ne întâlnim la *Sutton Place.*

*

* *

În mod excepţional, deasupra Vancouverului strălucea un soare radios şi Malko se simţea foarte bine dispus. Ideea de a pleca din Canada în Statele Unite împreună cu Isis nu era dezagreabilă.

Atunci când intră în sala de mese a lui *Sutton Place,* îl văzu pe Simon Levine la o masă lângă bufet şi după faţa lui văzu că ceva nu este în regulă. Americanul îi adresă un surâs trist.

— Isis nu a mai vrut să aştepte. Ea a plecat la L*os* Angeles să-şi vadă producătorul, spuse el cu un ton lugubru.

Malko, mai liniştit, se reţinu să nu surâdă. Nu era deci, decât o problemă de inimă a şefului misiunii CIA.

— Este normal sa se gândească la cariera ei, remarcă el. Vă veţi întâlni acolo…

Simon Levine îi aruncă o privire tristă.

— Îl cunosc pe acest producător. Ultima dată când a fost să-l vadă, era cât pe ce s-o violeze în biroul său. Bineînţeles, i-a fixat întâlnire la el.

— Isis nu mai e la vârsta când poate fi violată, remarcă Malko. Nu aveţi de ce vă teme.

Poate că ea singură se întinsese pe birou. Simon Levine îşi înecă o parte din amarul său într-un dublu Defender „Cinci ani vechime” şi adăugă pe un ton şi mai lugubru:

— Dumneavoastră aveaţi dreptate în privinţa chinezilor. Sucursala de la Hong Kong a lucrat bine. Fratele lui Li Sha-Tin soseşte cu zborul Cathay Airlines 654 poimâine la 11.45, numai

că nu este singur…

— Adică?

— Doi membrii ai Goangbu-ului vor fi de asemenea în avion. Asta nu mai este o coincidenţă. Având paşapoarte din Hong Kong şi acoperiri comerciale, ei pot intra în Canada fără nici o problemă.

— Ar trebui să-i agăţăm la sosire şi să nu le mai dăm drumul, fu de părere Malko. Problema este cum să-i recunoaştem dacă Li Sha-Tin nu merge în întâmpinarea lor?

— Vom căuta un vicleşug, promise americanul, ca să-l reperăm la sosire. Eu nu vreau să semnalez canadienilor prezenţa acestor agenţi ai Goangbu-ului, pe care în mod sigur ei nu-i cunosc. Rămânem în familie.

— Este normal ca ei să-l încadreze, remarcă Malko, pentru a fi sigur că el se va întoarce.

Americanul clătină din cap.

— Au ei alte mijloace, nu esta asta. În plus, aceşti tipi sunt foarte sus plasaţi în ierarhia serviciilor chineze. Aceştia nu sunt simpli executanţi. Unul dintre ei este numărul 2 din provincie iar celălalt este cureaua de transmisie cu Pekinul. Boşii ăştia nu traversează Pacificul pentru a lua ceaiul. Eu mă întreb ce lovitură ne pregătesc.

— Vom afla foarte repede, oftă Malko.

*

* *

Zborul Cathay Airlines tocmai aterizase şi se oprise la poarta C 27 aproape la ora stabilită, în ciuda celor cincisprezece ore de zbor. Pasagerii urmau să coboare în circa douăzeci de minute. Simon Levine şi Malko erau postaţi la ieşirea bagajelor, alături de ghişeul de rezervări la hotel. Malko îi explicase unei funcţionare că ei aşteptau pe cineva care nu-i cunoaşte şi ea se arătase de acord să vorbească prin porta-voce. Deodată Malko tresări văzând în mulţime o figură cunoscută.

„Black Ghost” Ming, de neconfundat prin tatuajele sale, citea un ziar chinezesc la o distanţă de douăzeci de metri de ei. Aparent, ei nu-i zărise… El trebuia să fie în posesia unui mijloc de a-l recunoaşte pe fratele lui Li Sha-Tin, căci nu părea să-şi facă griji. Simon Levine şi Malko bătură în retragere, renunţând la apelurile prin porta-voce. După vreo jumătate de oră, pasagerii zborului de la Hong Kong începură să iasă. Erau aproape toţi chinezi. „Balck Ghost” Ming împăturise ziarul. Deodată, ei îl

văzură îndreptându-se spre un chinez, mai degrabă tânăr, cu părul perie, în costum de culoare închisă, cu faţa bucălată. Cei doi bărbaţi schimbară câteva cuvinte şi se dădură puţin mai deoparte. Călătorul nu avea decât o valiză mică, ceea ce făcea dovada unui sejur scurt. Cel puţin sub acest aspect, Li Sha-Tin spusese adevărul…

Ei aşteptară fără să se mişte. Câteva minute mai târziu, li se alăturară doi chinezi foarte slabi, de vreo cincizeci de ani, cu faţa severă, cu ochelari. Nici ei nu aveau bagaje multe.

— Uite-i pe tipii de la Goangbu, şopti Simon Levine.

Urmă o scurtă conversaţie. Deja „Black Ghost” Ming se despărţise de ei. Cei doi agenţi de la Goangbu şi fratele lui Li Sha-Tin se îndreptară spre taxiuri. Simon Levine fugea deja să-şi ia maşina din parcare. Malko rămase în spatele chinezilor. Aceştia nu schimbau nici un cuvânt şi nimeni nu le dădea nici o atenţie. Aparent, serviciile canadiene nu-i reperaseră. Când ei se urcară într-un taxi, Simon Levine era deja în coada lor. Cele două vehicule porniră pe autostrada ce ducea spre aeroport, legată apoi cu autostrada 99. Ajunsă însă la intersecţia de autostrăzi permiţând ieşirea din Sea Island unde se găsea aeroportul, taxiul porni spre Moray Bridge; spre sud, în loc să meargă spre nord. Ei nu mergeau la Vancouver.

Filajul era relativ uşor pe autostradă, pe care o părăsiră nu după mult timp, taxiul virând la dreapta. Peste cinci minute, vehiculul celor trei chinezi se opri în faţa unui hotel într-un loc izolat – *Delta Hotel.* Malko îi ajunse din urmă în hol şi-i văzu pe noii sosiţi îndreptându-se spre recepţie. Ei aveau în mod sigur rezervări, căci se îndreptară foarte repede spre ascensor. Asumându-şi un risc maxim, Malko urcă în ascensor cu ei.

Trei minute mai târziu, el ştia ceea ce-l interesa. Fratele lui Li Sha-Tin avea camera 808 iar cei doi chinezi 806 şi 810. El era bine păzit. Coborî edificat şi se duse la Simon Levine care se frământa nerăbdător.

— Cred c-ar trebui să-mi iau o cameră aici, sugeră Malko. În felul ăsta va fi mai uşor. Rămâneţi aici, eu mă duc să iau valiza de la *Hyatt şi* revin. Mai ales, nu trebuie scăpate întâlnirile lor în grup…

El plecă în taxi pentru as lăsa maşina americanului şi se înapoie peste patruzeci de minute, după ce-şi făcu singur rezervarea. El ceru o cameră la etajul opt şi obţinu *camera* 829. Era perfect. Nu trebuia să facă altceva decât să aştepte. Ei hotărâră să supravegheze holul rând pe rând.

*

* *

În jur de ora cinci, fratele lui Li Sha-Tin îşi făcu apariţia, flancat de cei doi agenţi de la Goangbu. Era prima dată când scoteau nasul afară de la sosirea lor. Trebuie spus că cele cincisprezece ore de zbor în clasa „eco” trebuie să-i fi scuturat puţin. Ei se instalară într-unul din saloane şi comandară ceai. Malko şi Simon Levine supravegheau locul în mod discret. Era rândul americanului să supravegheze parcarea, atunci când văzu sosind o limuzină neagră, lungă, din care coborâră Li Sha-Tin şi „Black Ghost” Ming, inseparabila sa gorilă. Cei doi bărbaţi se alăturară celorlalţi în micul salon. Ei îşi vorbiseră deci. Simon Levine îl găsi pe Malko în hol. De departe, el puteau să-i vadă pe cei cinci oameni conversând. Chiar dacă s-ar fi apropiat, nu ar fi servit la nimic deoarece ei vorbeau în limba chineză. Peste o oră, ei se găseau în acelaşi loc. Atunci când îl puteau vedea pe Li Sha-Tin, acesta părea încordat şi nervos, plimbându-şi fără încetare mâna prin părul tuns..

La un moment dat, din locul în care era, Malko îl văzu pe unul din oamenii de la Goangbu scoţând o foaie de hârtie şi întinzându-i-o chinezului. Celălalt se ridică pentru a telefona de la un telemobil.

În mod straniu, fratele lui Li Sha-Tin părea complet străin de discuţie, stând mut în colţul său. Era oare aceasta oboseala, sau altceva?

Malko traversă hotelul pentru a merge la toaletă, când ochii îi căzură pe o femeie care se pregătea să împingă uşa turnantă, o chinezoaică suplă cu părul scurt, cu ochelari negri, purtând haină şi pantalon de piele neagră strâns cu o centură groasă.

Malko o privea ca pe orice femeie frumoasă când simţi un şoc care-l imobiliză. Era Ling Sima, încântătoarea chinezoaică membră a Goangbu-ului pe care o întâlnise cu un an mai devreme la Hong Kong, cea care-i permisese să-l recupereze pe Jeffrey Cox, ostaticul american din Jolo şi cu care avusese o aventură trecătoare.

Ce făcea ea acolo?

Ea, la rândul său, îl zărise. Cu multă naturaleţe, ea se duse spre el şi îi întinse mâna sa lungă şi fină.

— Sunt încântată să vă revăd, spuse ea, ca şi când s-ar fi despărţit în ajun.

Malko păstră mâna puţin mai mult timp decât s-ar fi cuvenit.

Pradă mai multor sentimente, mai întâi acela de a întâlni o femeie cu care avusese plăcute clipe de dragoste, dar mai ales de primejdie. El cunoştea rolul important al lui Ling Sima în operaţiunile clandestine ale Goangbu-ului. Faptul că ea se găsea la Vancouver, nu era o întâmplare.

— Dumneavoastră nu vă aşteptaţi să mă vedeţi, surâse ea.

— Nu, într-adevăr, recunoscu Malko. De când sunteţi la Vancouver?

— Doar de câteva ore. M-am odihnit, căci am parcurs un drum lung de la Bangkok.

— Aţi venit cu zborul Cathay? nu se putu abţine să nu întrebe Malko.

— Nu! Cu American Airlines, ieri seară. Eu ştiam c-o să vă întâlnesc.

Ochii ei erau strălucitori de maliţiozitate. El îşi spuse că ea continuă să fie la fel de excitantă, în ciuda vocii sale metalice. Dintr-un colţ al holului, Simon Levine asista uimit la această întâlnire neaşteptată. Malko reîncepu cu glumele sale.

— Presupun că aveţi ce face pe moment, spuse el cu un surâs. Dar aţi fi liberă pentru dineu?

Ling Sima spuse fără nici o ezitare.

— Cu multă plăcere. Unde?

— Vă convine ora nouă seara la barul lui *Sutton Place* pe Burrard Street?

— Cu plăcere, pe curând.

Malko o urmări cu privirea în timp ce se îndrepta spre salonul în care cei cinci chinezi *o* aşteptau. Ei se ridicară cu toţii şi cei doi agenţi ai Goangbu se frânseră de şale în faţa ei. Malko nu putu să i vadă mai mult.

Simon Levine se năpusti cu întrebările ca un nebun.

— O cunoaşteţi pe această chinezoaică? întrebă el, speriat. Cine este?

Malko îşi permise un surâs sarcastic...

— Una din cele mai bune agente ale Goangbu-ului... Ea vine direct de la Bangkok, probabil ca să soluţioneze afacerea lui Li Sha-Tin. Ceilalţi doi nu sunt decât subalterni. Ea vorbeşte direct cu Pekinul. Voi afla mai multe. Iau masa cu ea în seara asta...

Era inutil să-i povestească viaţa sa privată. El văzu în privirea lui Simon Levine că americanul era pe punctul de a pune la-ndoială existenţa lui Dumnezeu.

— Luaţi masa cu ea! repetă el ca un papagal. Ea ştie că vă ocupaţi de Li Sha-Tin?

— Ea ştia asta de când a venit aici, preciză Malko. Radioul funcţionează de asemenea şi la chinezi.

— *Damn it!* mormăi americanul. Ce mă fac eu?

— Dumneavoastră o chemaţi pe Isis, îl sfătui Malko. Asta o să-i facă plăcere în mod sigur şi vă va ridica moralul. Cât timp vorbeşte cu dumneavoastră la telefon ea nu poate face nimic rău.

— Credeţi? întrebă americanul care se pare că-şi revenise din iluziile sale.

Malko aruncă o privire în direcţia salonului. Ling Sima, cu picioarele lungi încrucişate în faţa ei vorbea fără întrerupere cu vocea sa metalică. Fratele lui Li Sha-Tin stătea cocârjat pe scaunul său, în timp ce Li Sha-Tin însuşi, ţinea capul între umeri ca un boxeur care se pregăteşte să primească lovituri. Conversaţia nu părea să fie prea plăcută.

— Să plecăm! îi spuse el lui Simon Levine, ca să nu devenim ridicoli. Eu voi şti mai multe peste două ore.

Cu adevărat, ei se întreba ce îi va spune Ling Sima. Aceasta era o femeie redutabilă şi nu acceptase invitaţia doar ca să-i facă plăcere.

Capitolul XVIII

Ling Sima îşi croi drum prin mulţimea îngrămădită în jurul barului de la *Gerard* cu prestanţa unei prinţese. Malko se ridică în picioare pentru a o primi. Avea tenul tot palid, ceea ce îi scotea în evidenţă gura de un roşu aprins ca un fruct. Părul îi era lăcuit ca o cască, purta *o bluză* aurie mulând un piept mic şi un pantalon de mătase neagră care dădea impresia că măsoară patru metri înălţime. Ea se stropise cu un parfum discret, fapt de care Malko îşi dădu seama când îi sărută mâna.

— Şampanie? întrebă el.

— O idee excelentă, aprobă Ling Sima. La Bangkok este prea cald ca să bei şampanie, dar aici este perfect.

El ceru barmanului o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Rose 1995 şi-şi ridicară cupele.

— Pentru întâlnirile noastre! spuse chinezoaica. Le-aş fi dorit în alte împrejurări, dar în fine…

— *De* ce? întrebă Malko mimând surpriza. Pentru că de data asta nu suntem de aceeaşi parte a baricadei?

Ling Sima mătură ipoteza cu un gest de nepăsare:

— Nu, asta nu are nici o importanţă. Acesta e un joc, nu-i aşa, un fel de *go,* numai că mie nu-mi place să pierd, mai ales din cauza unui bărbat care nu-mi displace.

Spunând acestea, ochii ei se uitau în ochii lui şi el se revăzu fiind gata s-o sodomizeze în micul salon din faţa magazinului ei de bijuterii din Bangkok, în ciuda vocii ei metalice, din ea se degaja un erotism intens. Ei mai serviră şampanie. Ce voia să spună ea?

— Unde luăm cina? întrebă ea.

— Există un excelent restaurant franţuzesc în celălalt capăt al străzii, la *Vancouver Hotel,* foarte liniştit.

— Ei bine, să mergem acolo, spuse ea. Aici este prea mult zgomot.

Atunci când se ridică, ea fu urmărită de bărbaţi cu privirea. Avea o crupă ca un magnet, nişte fese înalte şi rotunde la capătul unor picioare interminabile. La restaurant, ea scoase o ţigară şi un Zippo „Slim” decorat cu o inimă pe care Malko i-o luă din mână pentru a o aprinde: Ei comandară şi se observară câteva clipe. El fu cel care atacă.

— Nu credeam să vă regăsesc amestecată în afacerea Li Sha-Tin, remarcă el. Este destul de departe de Bangkok.

Ling Sima surâse.

— Este o istorie importantă pentru noi. Partidul mi-a cerut să mă implic. Afacerea a fost prost antamată.

— Cum?

Ea trase din ţigara sa.

— Li Sha-Tin este un bandit. El a câştigat mulţi bani datorită oficialităţilor corupte. În loc să-l fi speriat şi să-l determine să plece în străinătate, ar fi trebuit să încheie un acord cu el, în care să se stabilească obligaţia de a-şi denunţa în mod public complicii, să restituie o parte din banii furaţi şi totul ar fi fost în ordine. Noul ministru de interne a vrut să facă exces de zel pentru a-l epata pe Jiang Zemin şi acum, adăugă ea cu un surâs plin de amărăciune, Li Sha-Tin este recuperat de CIA…

Malko îşi băgă nasul în farfurie. Era prea frumos. Cu Ling Sima nu avea rost să joace mai fin.

— Dacă sunteţi la Vancouver, remarcă el, n-aţi venit doar pentru a lua act de proasta ei derulare.

— Nu, spuse chinezoaica tăind carnea. Em venit cu o misiune precisă – aceea de a-l readuce pe Li Sha-Tin la sentimente mai bune, pentru a-i dovedi că nu mai suntem animaţi de intenţii rele în privinţa lui. Fratele lui, după ce a fost arestat, a fost repus în libertate. Li Sha-Tin însuşi ar putea reveni recunoscându-şi greşeala. Numai că, am ajuns prea târziu…

— Adică?

— Tocmai am avut o lungă discuţie cu Li Sha-Tin. I-am explicat că am venit la Vancouver cu cinci obiective: să-l văd, să-i spun ce aşteaptă guvernul nostru de la el, să-l sfătuiesc să se reîntoarcă în China pentru a ne da informaţii despre anumite persoane oficiale implicate în operaţiuni de contrabandă pentru a le putea băga la închisoare şi în fine, să-i fac o propunere generoasă.

— Care?

— Sunt autorizată de Pekin să-l asigur că revenind în China, el îşi poate păstra o parte din bunuri şi că el şi familia sa vor dispune de paşaport. Şi vor putea pleca din ţară atunci când vor dori.

Malko o fixă blocat.

— Este fără doar şi poate o propunere interesantă. El n-a acceptat-o?

Ling Sima îi dădu o lovitură de picior pe sub masă, mai în

glumă, mai în serios.

— Am ajuns după ce primise propunerea dumneavoastră. Ei mi-a explicat că nu mai are încredere în noi. Aceşti imbecili din Pekin au încercat să-l asasineze, apoi să-l răpească şi în sfârşit să-i determine pe canadieni să-l predea guvernului nostru. Sigur că a devenit suspicios. De când aţi reuşit să-l convingeţi, el nu vrea să ştie decât de Statele Unite. Eu ştiu ce doriţi. De altfel nici el nu se îndoieşte de asta, Eu sper doar că nu veţi juca toate cărţile.

Malko dădu din cap.

— Dumneavoastră ştiţi bine că nu vă pot promite asta. De altfel asta nu depinde de mine.

Ea păru să reflecteze, apoi ridică capul.

— Este adevărat? De data asta nu mai suntem în aceeaşi tabără. Dumneavoastră sunteţi chiar un ingrat.

— Asta nu vă împiedică pe dumneavoastră să fiţi mereu la fel de seducătoare, se grăbi să spună Malko.

Ling Sima îi adresă un surâs *feroce.*

— Dar dumneavoastră mă veţi face să-mi pierd prestigiul…

— Sunt dezolat, protestă Malko. Dumneavoastră într-adevăr n-aţi obţinut nimic de la el?

Ea se strâmbă.

— Ba da. Mi-a promis că-mi va da câteva nume, în schimbul deblocării unora dintre bunurile sale şi a asigurării că familia sa nu va fi în continuare urmărită, dar a refuzat oferta principală. Dacă am înţeles eu bine îl duceţi poimâine în Statele Unite?

Malko simţi că i se năpusteşte *adrenalina în* artere. Ei câştigase deci. Adversarul îi confirma asta…

— Asta conveniserăm înainte de sosirea dumneavoastră, spuse el prudent.

— Venirea mea nu va schimba nimic, spuse sec, Ling Sima, un voiaj lung şi obositor pentru nimic. Cei doi imbecili care l-au însoţit pe fratele său, ar fi putut obţine aceleaşi informaţii. Li Sha-Tin nu este nebun şi n-are nici o morală. El, de bună voie, a schimbat numele câtorva complici ai săi în schimbul unor fonduri, dar eu visam să-l duc cu mine la Hong Kong, de asta am venit aici.

Ea se întrerupse furioasă că se deconspirase. Malko pe de-o parte era bucuros de succesul său, dar pe de altă parte, era indispus de faptul că o decepţionase pe Ling Sima care îl ajutase atât de mult cu un an în urmă. Ea se încruntă înăbuşindu-şi un căscat:

— Bine, mă simt puţin obosită. Aţi putea să mă conduceţi? Presupun că ştiţi unde este consulatul. Eu acolo locuiesc.

— Bineînţeles! spuse Malko surâzând.

El aşteptă să ajungă în maşină şi îi propuse:

— Aveţi timp să mergem să bem ceva?

Ling Sima se întoarse spre el, privindu-l în faţă.

— Am timp, spuse ea, dar nu vreau.

— De ce?

— Pentru că n-am chef să reîncepem ca la Bangkok, să mă las dusă.

— Am păstrat şi încadrat gravura de la dumneavoastră, sublinie Malko cu perfidie, punându-i pe coapsă o mână posesivă.

Ling Sima nu protestă, dar luă mâna şi i-o dădu deoparte.

— Nu, spuse ea hotărâtă. Eu nu voi face dragoste cu dumneavoastră în seara asta. Mai întâi pentru că n-aş juisa…

— De ce?

— Din cauza dumneavoastră, voi suferi o umilinţă profesională teribilă. Îmi voi pierde stima oamenilor de la Pekin.

— Atunci, de ce acest pantalon, această ţinută sexy care te invită la viol?

Ea îi aruncă o privire feroce.

— Pentru a vă aminti ce pierdeţi.

Tăcură câteva clipe. Aceasta era o tentativă abilă de destabilizare. Malko îşi spuse că dacă o femeie ca Ling Sima era gata să se ofere în schimbul unei afaceri însemna că efectiv chinezii pierduseră partida. Chinezoaica spuse cu o voce mai puţin metalică:

— Duceţi-mă acum, imediat.

El se supuse. Nu avea nici un rost să procedeze cu viclenie. El ar fi putut s-o mintă, dar asta n-ar fi deblocat situaţia. Atunci când opri la Granville Road în faţa aleei care ducea spre consulat, Ling Sima se aplecă spre el şi-i sărută buzele.

— Bună seara, spuse ea cu vocea sa aspră de „colonel”. Sunt fericită că v-am revăzut.

Ea sări din maşină şi traversă în pas vioi, dispărând pe alee, fără să întoarcă capul.

*

* *

Simon Levine îşi devora literalmente breakfastul etalând un strat gros de *maple syrup.* Era într-o dispoziţie excelentă.

— Sonny Chai m-a sunat, spuse el. Li Sha-Tin s-a ţinut de promisiune. Plecăm în seara asta.

— Ştiam, spuse Malko. Ling Sima şi-a mărturisit înfrângerea.

— Există o singură schimbare, continuă americanul euforic. Li Sha-Tin, înainte de a fi interogat, vrea să petreacă câteva zile la Las Vegas.

— La Las Vegas! Pentru Dumnezeu, de ce?

— Jocul, spuse americanul cu sobrietate. Se pare că toată viaţa la asta visează. Este un înrăit jucător. Aşa că, consultându-mă cu cei de la Langley, am acceptat. El a cerut de asemenea ca „gorila” sa, tatuatul ăla, să-l însoţească acolo. Eu, dinspre partea mea, ham convocat pe Jesus care se plictiseşte la Los Angeles. El va juca rolul de „baby-sitter” timp de o săptămână şi pe urmă, direcţia la „fermă[26]”.

— Ei bine, e ceva formidabil, conchise Malko. Dumneavoastră aţi fost foarte convingător, pentru că chinezii i-au oferit scuze lui Li Sha-Tin. Asta dorea să-i spună fratele său. Puteţi să verificaţi dacă el a plecat într-adevăr?

S-a aranjat, îl asigură americanul. Ei pleacă toţi trei în noaptea asta la ora unu şi jumătate în direcţia Hong Kong.

— Şi Ling Sima?

— Cine?

— Ah da, dumneavoastră nu ştiţi numele ei. Puteţi verifica unde pleacă?

El îi transmise datele chinezoaicei şi se despărţiră. Nu mai aveau nimic de făcut până diseară. Malko murea de poftă să telefoneze la consulatul chinez. În final se lăsă pradă ispitei. Îi răspunse o voce într-o engleză stricată:

— Ce doriţi?

— Miss Ling Sima.

— Eu nu cunosc. Ea lucrează aici?

— Nu, preciză Malko, ea a dormit la consulat. Este o amică a consulului.

— Aşteptaţi!

Răspunsul căzu ca o lovitură de trăsnet. El auzi cum se schimba legătura. Peste două minute, aceeaşi voce spuse în receptor:

— Noi nu cunoaştem nici o persoană cu acest nume.

Exit frumoasa Ling Sima. Nu-i mai rămânea decât să-şi facă bagajele.

---

[26] Locul în care erau interogaţi transfugii (n. a.).

*
* *

Interminabilul Lincoln negru, lung de şapte metri, se opri în faţa aerogării din Vancouver Airport, urmată de alte două vehicule – un Chevrolet gri cu placă CD în care erau patru puşcaşi marini împrumutată de la consulatul american şi Fordul lui Simon Levine cu Malko. Li Sha-Tin şi „Black Ghost” Ming se dădură jos din maşină, însoţiţi de Sonny Chai. Chinezul purta o haină pusă peste un tee-shirt şi părea posomorât. Avocatul său se apropie de Simon Levine cu un aer îngrijorat.

— Dumneavoastră aveţi siguranţa că nu vor fi probleme cu canadienii?

— Sigur, afirmă americanul. De altfel, nu este nici un control aici la ieşirea din Canada.

Cele două grupuri se reuniră, traversară holul şi se duseră la ghişeul lui Alaska Airlines, singurul zbor direct spre Las Vegas. Simon Levine blocase tot compartimentul de clasa întâi. Imediat, ei primiră tichetele lor de îmbarcare. Cei patru puşcaşi marini rămăseseră în holul aerogării. Nu se înregistra nici o prezenţă din partea autorităţilor canadiene, deşi fuseseră anunţate de plecare. Erau însă prea umilite ca să se arate. Micul grup parcurse în linişte itinerarul complicat care ducea spre ghişeele serviciului de imigrare americană. Simon Levine începuse să se deconecteze. Atunci când văzu drapelul înstelat şi civilii care-l aşteptau de cealaltă parte a „frontierei”, el grăbi pasul.

Doi bărbaţi se detaşară din grupul lor, venind în întâmpinarea lor. Fură făcute prezentările şi unul dintre ei i se adresă direct lui Li Sha-Tin.

— Bine aţi venit în Statele Unite, domnule Li Sha-Tin.

Sonny Chai radia. Totul era gata. Fără nici un fel de control, ei ajunseră în sala de îmbarcare, amestecaţi printre ceilalţi pasageri. Practic, ei erau pe teritoriul Statelor Unite. Sonny Chai îi adresă un gest de rămas bun clientului său şi se îndepărtă. Simon Levine, radios, se aplecă spre Malko şi spuse încet:

— *We made it!*[27]

— Formidabil! spuse Malko simţind un pic de amărăciune, gândindu-se la Ling Sima.

Stând deoparte, Li Sha-Tin părea absent la ce se petrecea în jurul său. Lângă el, „Black Ghost” Ming părea în aceeaşi stare. Odată instalaţi în avion, Simon Levine îi spuse lui Malko:

[27] Am reuşit! (n. a.).

— Agenţia a rezervat un apartament la *Mirage* la etajul A, cel mai de sus, cu mai mult de trei camere. Jesus este deja acolo. El va veni să ne caute la aeroport şi vom dormi acolo.

În timpul celor trei ore de zbor, Malko aţipi, obosit de tensiunea, nervoasă. Odată în plus, el câştigase la mustaţă. El revedea corpul lui Brian Murray lungit în living-room-ul său şi mai simţea încă în piept durerea în locul în care era arsura produsă de vesta antiglonţ. Dumnezeu voise ca el să nu moară la Vancouver.

Puţin mai târziu, întunericul negru ca cerneala fu presărat cu lumini, din ce în ce mai numeroase. Ei ajungeau la Las Vegas. Modestul orăşel întemeiat în urmă cu patruzeci de ani de gangsterul Bugsy Siegel, devenise un oraş întins, cu o populaţie de un milion opt sute de mii de locuitori care desfiinţase deşertul până la lacul Mead. Un oraş unic în lume, un Disneyland pentru adulţi, cu mereu mai multe hoteluri. Ultimile două duseseră capacitatea hotelieră la o sută douăzeci de mii de camere, de trei ori mai mult decât Parisul şi aceasta era în continuă creştere. Văzut din avion, „Strip-ul” Las Vegas Boulevard, unde erau aliniate toate cazinourile cele mai prestigioase, părea un şarpe luminos. Lumina în oraş nu se stingea niciodată, nu exista nici un ceas în cazinouri şi se putea juca douăzeci şi patru din douăzeci şi patru de ore.

Fasciculul vertical de lumină al hotelului *Louksor*, semănând cu un panaş de science-fiction, urca spre stele ca un proiector de DEA. Li Sha-Tin se trezise şi cu faţa lipită de hublou, privise oraşul visurilor sale.

Atunci când, părăsind pasarela, el zări şirurile de automate de monede din sala de îmbarcare, el îi apostrofă râzând pe „Black Ghost” Ming. Părea să-şi fi recăpătat energia. Aeroportul era de asemenea, ca un imens cazinou, chiar şi sala de bagaje. Chinezul nu mai avea astâmpăr în timp ce-şi aşteptau bagajele. Se ivi Jesus Domingo purtând ochelari negri şi o haină în carouri şi îi asigură că totul mergea bine. Simon Levine îl luă deoparte.

— Job-ul dumitale este să nu-l scapi din ochi nici o clipă, atât timp cât el va fi aici.

— Dar cealaltă „gorilă”? Ce face el pe aici? întrebă hondurianul.

— Acelaşi lucru ca şi dumneata, dar acela îi e fidel lui.

Tot timpul cât dură drumul până la hotel, Li Sha-Tin căscă ochii uimiţi, ca un copil în faţa unui gigantic magazin de jucării. Un acvariu enorm plin cu peşti tropicali, inclusiv câţiva mici

rechini, trona în spatele recepţiei hotelului *Mirage.* Jesus aranjase totul şi îi conduse la etajul A. Pentru a ajunge la ascensoarele păzite de cerberii cărora începând de la ora nouă seara trebuia să le prezinţi cheia de la camere, se traversa mai întâi o grădină tropicală artificială şi apoi imensa sală de jocuri – Li Sha-Tin era cu ochii ieşiţi din orbite. Clinchetul asurzitor al automatelor de monede nu înceta nici o clipă, în fondul muzical şi freamătul jucătorilor. Atmosfera era cea a holului dintr-o gară, într-o zi de plecare în vacanţă...

La etajul A, ei îi conduseră mai întâi pe Li Sha-Tin în apartamentul său, aranjat somptuos cu mobile lăcuite şi încrustate cu motive Versace, create de Claude Dalle şi se despărţiră. Malko şi Jesus aveau camere în faţa apartamentului lui Li Sha-Tin, în South Wing, Simon Levine avea o cameră în East Wing şi îi superviza pe cei şase oameni ai CIA sosiţi de la Washington pentru protecţia strictă a chinezului. Rolul lor era acela de a forma în jurul acestuia un fel de cordon destinat să contracareze vreun atac surpriză din partea celor de la Goangbu. De-abia deschise Malko valiza sa, când auzi bătăi în uşă. Era „Black Ghost” Ming. Impasibil, chinezul anunţă:

— *Mister Li Sha-Tin wants to gamble. Where is the baccara?*

Engleza sa stricată era totuşi inteligibilă. El era mai degrabă de temut datorită tatuajelor, frunţii joase, părului ras şi aerului său brutal. Malko îşi privi ceasul Breitling. Era ora două şi jumătate dimineaţa.

— *Now?*

— *Now.*

— *O.K. I will take you there.*

Imediat, el îi ceru lui Jesus să-i însoţească la baccara. Li Sha-Tin era deja pe culoar, cu o borsetă mare în mână. Ei coborâră cu toţii şi Malko îi conduse până la sala cu mese de baccara. Două din cele patru mese erau active. Li Sha-Tin luă un scaun şi scoase din borsetă o grămadă enormă de bancnote de o sută de dolari. Un crupier flegmatic le numără. Erau o sută douăzeci de mii de dolari.

— Ce fel de jetoane? întrebă el.

— *Five thousand*, răspunse „Black Ghost” Ming în locul şefului său.

Acesta din urmă era transfigurat şi privirea îi strălucea. Cu un gest sigur, el puse o grămadă de jetoane de cinci mii de dolari pe bancă şi trase apoi două cărţi, filându-le încet, înainte de a le întoarce cu un mormăit de încântare. Erau un patru şi un cinci.

Suma nouă.

Bancherul trase la rândul său, doi de zece, adică nimic, apoi un doi şi un patru.

Pierdut.

Li Sha-Tin încasă optzeci de mii de dolari şi-şi împrăştie jetoanele cam peste tot. Jesus Domingo căscă ochii mari înnebunit. Malko îşi spuse că suma aceasta i-ar fi permis să-şi refacă acoperişul castelului său. Li Sha-Tin, cu privirea strălucitoare şi fremătând din toate măruntaiele, trăindu-şi visul, era de nerecunoscut. Malko căscă discret şi-i şopti lui Jesus:

— Eu mă duc să mă culc.

Chinezul era capabil să joace până-n zori.

Din camera sa, Malko privi luminile strălucitoare ale oraşului, spunându-şi deodată că Ling Sima acceptase prea uşor înfrângerea sa, dar lui îi venea greu să-şi frământe creierul şi nu vedea ce se mai putea întâmpla în continuare. Ei se găseau pe teritoriul Statelor Unite, într-o ambianţă peste măsură de securizată, într-unul din oraşele cele mai sigure din lume.

Înainte să adoarmă, el îşi spuse că într-o zi va merge la Bangkok să-i ceară scuze frumoasei chinezoaice.

Capitolul XIX

Li Sha-Tin, care juca împotriva băncii, îşi primi cele două cărţi. După ce le filă încet, el le întoarse pe faţă. Era un patru şi un trei. Regula jocului de baccara impunea ca el să nu tragă. Bancherul aşteptă puţin. El avea doi-doi. Chinezul plasase treizeci de mii de dolari pe „Tie”, care plătea de nouă ori miza. Doar că, pentru a câştiga, trebuia ca el să aibă acelaşi număr de puncte. Bancherul, o crupieră chinezoaică cu faţa obosită, prea machiată şi ochii dezgustaţi, trase la rândul său o carte din pachet.

Era un cinci.

Li Sha-Tin lovi cu pumnul în postavul mesei, cu trăsăturile crispate. El pierduse şi nu mai avea în faţa lui decât un jeton.

— S-ar spune că vrea să se ruineze, îi murmură Simon Levine la ureche lui Malko.

Cei doi bărbaţi stăteau în picioare în spatele chinezului şi a lui „Black Ghost” Ming. Acesta din urmă, aşezat alături de Li Sha-Tin, juca şi el, dar mult mai modest, cu jetoane de o sută de dolari şi câştiga puţin. De şase zile de când erau la Las Vegas, Li Sha-Tin nu se dezlipise de masa de baccara. Jucând câte şaisprezece ore neîntrerupte, nu mânca nimic, servind distrat câte o băutură adusă de o „pit girl” căreia îi dădea câte un jeton de cinci mii de dolari. Trebuie spus că afară era o căldură sufocantă cu rafale de vânt fierbinte care dădeau impresia că te aflai în spatele jetului unui reactor.

CIA, prin viramentele efectuate către *Mirage*, urmărea evoluţia pierderilor lui, care în dimineaţa aceea ajunseseră la două milioane şase sute cincizeci şi patru de dolari, în ciuda zilelor în care ieşise câştigător. Chiar din ziua sosirii sale, el virase un milion de dolari în contul cazinoului, care-i remisese un card din plastic negru, permiţându-i să tragă bani direct de la masa de joc. Aceşti bani veneau din trei conturi diferite. Atenţie! Doar CIA ignora soldul lor de plecare…

Li Sha-Tin, după câteva clipe de derută, se reaşeză la masa de joc şi-şi agită cârdul său negru. Imediat un şef de partidă se apropie şi chinezul murmură ceva la urechea acestuia.

— Cinci sute de mii, repetă şeful de partidă.

Scoţând un fel de carnet de cecuri din smokingul său, el întocmi „cecul” tras la ordinul cazinoului şi i-l întinse lui Li Sha-

Tin ca să-l semneze. El se depărtă un pic de masă pentru a cere permisiunea contabilităţii înainte de a aduce jetoanele. Din respect, „Black Ghost” Ming, îşi întrerupse jocul. Convorbirea dură mai mult timp decât se obişnuia. Trăsăturile chinezului se încordară. Cu capul într-o parte, el urmărea convorbirea funcţionarului cazinoului la telefon. Acesta închise telefonul şi se apropie din nou de Li Sha-Tin, vizibil contrariat. Cu voce şoptită el îi spuse câteva cuvinte la ureche şi se îndepărtă.

Peste douăzeci de secunde, Li Sha-Tin se ridică brusc de pe scaunul său, fără să spună nici un cuvânt şi se depărtă. „Black Ghost” Ming îşi strânse la rândul lui jetoanele şi-l urmă. Jesus Domingo care veghea la intrarea în sala de baccara se luă după ei, în direcţia ascensoarelor. Simon Levine se apropie de Malko în aceeaşi timp încurajat şi *contrariat.*

— Gata, spuse el şi-a epuizat creditul. Treaba asta trebuie să fie în jur de trei milioane de dolari. Voi verifica împreună cu cei de la cazino. El a consumat două conturi de la Caiman Islands şi unul de la Toronto… Sper că nu contează pe noi ca să-l întreţinem…

— El dispune în mod cert de alte conturi, îl asigură Malko.

El urmărise de asemenea drumul lui Li Sha-Tin spre infern. Acesta din urmă, de la sosirea sa, nici măcar nu ieşise din *Mirage*. El îşi comanda masa în cameră, prin intermediul room-service, indiferent de oră. El nici nu aruncase vreo privire asupra tichetelor pentru „show-urile” pe care cazinoul le trăgea asupra lui. El mergea din apartamentul lui de la etajul treizeci unde, după cum spunea Simon Levine „*Only God is above us*[28]” la sala de baccara şi la asta se rezuma totul.

Atmosfera de la Las Vegas părea să-l fi înnebunit. Ori nu era decât un jucător pasionat care îşi satisfăcea capriciul înainte de a-şi schimba viaţa. Malko îşi consultă ceasul. Era ora unu şi treizeci de minute. Era mai bine să se ducă la culcare, deoarece, ei în mod cert aveau să plece a doua zi spre Washington. CIA nu era hotărâtă să sponsorizeze Mirage-ul.

— Eu mă duc la culcare. Dumneavoastră ce faceţi?

— Eu mă duc să beau un Defender „Succes” pentru a celebra sfârşitul coşmarului, spuse americanul, voi comanda un avion pentru mâine, după care voi face şi eu la fel ca dumneavoastră. Măcar de nu s-ar spânzura în apartamentul său. Abia aştept să ajung la Los Angeles. Oraşul ăsta te scoate din minţi.

---

[28] Deasupra noastră doar Dumnezeu există (n.a.).

Este adevărat că zgomotul permanent produs de automatele pentru monede, anunţurile de jackpot, rumoarea mulţimii, fondul muzical şi ritmul trepidant sfârşea prin a te deprima. CIA urma să-şi încaseze răsplata pentru răbdarea şi încăpăţânarea sa. Malko îşi spunea că se va întoarce la Liezen pentru primele zile frumoase în Austria. El urcă în camera sa. „Voice mail box-ul” său clipea. El ascultă mesajele ce-i erau destinate. Vocea dulce a lui Isis îi promitea mii de momente fericite dacă se ducea s-o întâlnească la West Hollywood, fără detalii, dar tonul vocii sale, era suficient.

El privi câteva clipe strălucirea luminilor oraşului şi se duse la culcare. Dacă i-ar fi telefonat lui Isis, aceasta l-ar fi ţinut o oră la telefon. Asta e excitant câteodată. Odată, o simţise juisând chiar. Y Măcar de n-ar fi fost un simulacru.

*

* *

Jesus Domingo, instinctiv, îi urmărise pe cei doi chinezi până la apartamentul lor. În cele şase zile, ei deveniseră amici. Şi el juca iar „Black Ghost” Ming recunoscuse în el un frate de suferinţă. Desigur, conversaţiile dintre ei erau sumare, dar ei trăiau practic împreună.

Li Sha-Tin se prăbuşi în fotoliul lui. El îl apostrofă în limba chineză pe bodyguardul său. Cei doi bărbaţi sporovăiră câteva secunde, apoi, prin telemobilul său, „Black Ghost” Ming dădu un telefon. Spunându-şi că ziua sa de muncă se terminase, Jesus Domingo se ridică. „Black Ghost” Ming îl întrebă:

— *You want a drink?*

— Scotch, răspunse hondurianul.

„Black Ghost” Ming se duse la bar de unde luă o sticlă de Defender „Cinci ani vechime” şi îi turnă o cantitate generoasă. Li Sha-Tin, cufundat în fotoliu în faţa lui Jesus, părea să moţăie. Hondurianul se întreba cum de pot pierde atâţia bani, fără să se arunce pe fereastră. La *Mirage* treaba asta era de alt fel imposibilă, căci pentru evitarea acestor reacţii nefaste care ar fi ştirbit prestigiul firmei, ferestrele erau zăbrelite iar deschiderea lor atrăgea sosirea imediată a pompierilor.

Jesus bău o înghiţitură din paharul său de scotch şi plimbă alcoolul prin cerul gurii ca să-i savureze gustul. El intenţiona să-l întrebe pe „Black Ghost” Ming dacă nu dorea să coboare din nou ca să mai joace când simţi ceva rece strângându-i-se în jurul gâtului. Tras spre spate, el scăpă din mână paharul, al cărui

conţinut se răspândi pe covor.

„Black Ghost” Ming îi trecuse peste cap o cagulă din material plastic, asemănătoare cu cea cu care Jesus îşi asfixiase victimele cu ani în urmă în Honduras. El se încordă, încercă cu disperare să-şi strecoare degetele între gâtul său şi sârma din oţel, pentru a câştiga câteva secunde, cu creierul concentrat asupra unei singure ideii, aceea de a trăi.

El ar fi reuşit poate, dacă Li Sha-Tin nu ar fi sărit din fotoliul său. Cu o forţă incredibilă, el apucă mâinile lui Jesus smulgându-i-le de la gât şi fixându-le pe abdomen. Hondurianul îi vedea faţa crispată de efort dar total indiferentă, la câţiva centimetri de obrazul lui. El încercă zadarnic să-l îndepărteze cu lovituri de picior, căci Li Sha-Tin era călare peste el. Cu plămânii gata să explodeze, el se luptă până ce totul deveni negru în faţa ochilor lui.

El muri chiar înainte de a înţelege pentru ce îi omorau.

*

* *

Întins pe patul său, cu faţa la oglinda mare care practic, era singurul element decorativ din cameră, pe Malko nu reuşea să-l fure somnul. Era muncit de o întrebare insidioasă. De ce Li Sha-Tin pusese atâta înverşunare în a se ruina? El nu era expert în baccara, dar în cursul ultimelor zile, avusese adesea impresia că chinezul juca la-ntâmplare…

Atunci când pierdea, părea liniştit.

Telefonul sună şi el nu vru să-şi asume riscul de a nu răspunde. Era Isis.

— De ce nu m-aţi sunat? îi reproşă ea. Eu mă plictisesc la Los Angeles.

— Nu trebuia să vă duceţi acolo…

— Nu-l mai suportam pe Simon. Dumneavoastră când veniţi?

— Nu ştiu, mărturisi Malko. Nu prea sunt sigur că voi trece pe acolo.

— Veniţi! insistă Isis şi el şi-o imagină dând din picior. Vreau să fac dragoste cu dumneavoastră. Sunt îndrăgostită.

Ceea ce era o mare noutate…

— Voi încerca, promise Malko.

— Sunteţi în continuare tot cu chinezul dumneavoastră?

— Da.

— Atunci, sunaţi-mă mâine. Eu merg la *Victoria’s Secret. O* să vă povestesc ce-am cumpărat…

*

* *

Li Sha-Tin şi „Black Ghost” Ming ieşiră din ascensoare şi se amestecară în mulţimea jucătorilor încă numeroşi, trecând prin faţa discotecii unde o cântăreaţă îmbrăcată în piele neagră scotea nişte sunete oribile. Ei ajunseră la ieşirea ce ducea spre parcare fără probleme, trecând prin faţa recepţiei pustii.

O pasarelă lega hotelul de clădirea parkingului gratuit la nivelul etajului şapte. Apoi, luară ascensorul până la etajul unsprezece, cel al maşinilor de închiriat. La unul din amplasamentele companiei Hertz, aştepta o maşină albă fără număr de înmatriculare, cu doi chinezi la bord. Ei schimbară câteva cuvinte şi unul dintre ei, cel aşezat lângă şofer, coborî pentru a-l lăsa în locul său pe Li Sha-Tin. Acesta era într-o stare de semiinconştienţă. Începând din acel moment, nu-l mai interesa nimic. El nu ştia nici măcar unde se va duce. Numai că, destinaţia finală nu era o surpriză. Aceasta era China.

Dodgeul Intrepid ieşi pe stradă, viră la stânga pentru a ajunge pe autostrada 15 care mergea paralel cu Las Vegas Boulevard. Ea se îndreptă apoi spre sud, spre California. Cu un ochi distrat, chinezul privea la defilarea hotelurilor, unul în stil mai baroc decât altui, de la castelul din basme Excalibur, la piramida din Luxor, trecând pe la Turnul Eiffel sau clubul piraţilor din Treasure Island. *Mirage-ul* cu vulcanul său la intrare, care se declanşa ia fiecare trei. Sferturi de oră, era unul dintre cele mai frumoase… Oricum, pe el toate astea de acum îl lăsau indiferent.

Ei rulară în linişte timp de vreo douăzeci de minute, după care şoferul părăsi autostrada prin rampa ducând spre şoseaua 160, un drum mic care mergea de-a lungul frontierei cu Statul California, în plin pustiu. Foarte repede, luminile şi construcţiile deveniră rare. Necunoscând Nevada, Li Sha-Tin nu ştia unde se duce. El nu avusese ocazia să-şi pună întrebarea.

Atunci când tocmai trecuseră de micul oraş Mountain Spring, deja adormit, el simţi strângându-se în jurul gâtului său o sârmă, subţire din oţel care începea să-i taie respiraţia. Deşi el nu avea o poftă nebună de viaţă, instinctul de conservare îl făcu să se zbată, sprijinindu-se cu picioarele de tabloul de bord pentru a împinge spre spate scaunul său. Era exact ceea ce aştepta asasinul său. Acum, ţinând sârma în mâna stângă, „Black Ghost” Ming începu cu dreapta să străpungă spătarul scaunului din faţă cu lovituri violente cu târnăcopul de spart gheaţă. Tija lungă de

oţel, după ce străpunse spătarul se înfipse în spatele lui Li Sha-Tin.

Şoferul continuă pe drumul pustiu, drept, fără să devieze, în ciuda gesturilor dezordonate ale chinezului pe care-l asasinau. Li Sha-Tin horcăia, cu plămânii înjunghiaţi. Printre buze îi curgea o spumă de culoare roz. Sugrumat, înjunghiat, el se lupta încă, din reflex. Deodată fu scuturat de un spasm violent, scoase un ultim horcăit surd şi încetă să se mai zbată. Toporul pentru gheaţă reuşise să străpungă inima.

„Black Ghost” Ming îi mai dădu şase lovituri înainte să se oprească. Spătarul era inundat de sânge. Capul dat pe spate al lui Li Sha-Tin privea spre stele fără să le vadă. Şoferul reduse viteza şi o luă pe un drum la stânga în direcţia unui panou pe care era scris „Potosi Canon”.

Pe-acolo nu mai era asfalt. Era o pistă strâmtă care şerpuia printre două coline golaşe şi pustii. Un burrito – măgar sălbatic, intră aproape sub roţile maşinii. Ei parcurseră încă trei mile apoi şoferul se opri pe un teren viran în stânga. Ce trei chinezi coborâră din maşină şi deschiseră. Portbagajul de unde luară cazmale şi târnăcoape şi o pânză mare în care înfăşurară corpul lui Li Sha-Tin. Avu loc un scurt dialog. Şoferul trebuia să plece pentru a nu atrage atenţia vreunei patrule de poliţie. Ei îşi dădură întâlnire peste două ore; ceea ce le lăsa timp destul pentru a săpa o groapă şi a-l acopere. În acest timp, şoferul urma să se ducă la Pahrump şi să se întoarcă.

„Black Ghost” Ming şi chinezul din Las Vegas se îndreptară pe o cărare pietruită ducând la un mina-canion în josul drumului. Acesta era locul în care, în timpurile bune ale lui Bugsy Siegel, erau îngropaţi jucătorii prea norocoşi care plecau cu buzunarele pline de la cazinou. Aceasta era prima data când urma să fie îngropat unul care pierduse…

*

* *

Şoferul Dodge-ului Intrepid, făcu doua semnale cu farurile, atunci când ieşi din viraj şi zări două siluete În marginea drumului. Treaba se terminase. El se opri atâta timp cât strângă uneltele şi oamenii urcară, după care vehicolul plecă în direcţia Las Vegas. Şoferul îşi privi ceasul.

— Ai destul timp frăţioare, îi spuse el lut „Blak Ghost” Ming. Avionul tău pleacă peste două ore.

La ora cinci şi zece, exista o cursă direct spre Vancouver.

Nimeni nu vorbi nimic până la Mc Carran Airport Dodge-ul parcă şi cei doi chinezi schimbară o lungă strângere de mâni. Gung Ho cel din Las Vegas, ca şi „Black Ghost” Ming, aparţineau triadei Big Circle Boys, fapt care facilitase în mare măsură întoarcerea lui „Black Ghost” Ming. În China, conta în primul rând fidelitatea. În China „Black Ghost” Ming îl trădase tot atât de uşor pe Li Sha-Tin ca şi cum ar fi omorât un ţânţar. Ei nici măcar nu vorbeau acelaşi dialect şi veneau din două provincii diferite.

El coborî din Dodge şi intră în aeroportul care nu se închidea niciodată, cu sacul său negru de voiaj în care avea două sute de mii de dolari în bilete de o sută, ceea ce nu era de mirare atunci când veneai din Las Vegas. Cum avea destul timp de pierdut, el se instală în faţa unui automat de monede, ca să-şi omoare timpul până la decolarea avionului.

*

* *

Gung Ho şi tovarăşul său plecară spre est în direcţia lacului Mead. Ei rulară aproape o oră mergând pe nişte drumuri strâmte într-o zonă deşertică – numai aşa ceva exista în jurul Las Vegas-ului, până când ajunseră la un panou anunţând: „Gypsum Cave”. Acolo odinioară se exploatase gips, dar cariera era abandonată de mult timp. Ei făcură un semn cu farurile şi imediat un altul le răspunse. Era o maşină în care-i aşteptau doi chinezi.

Ei coborâră din Dodge şi unul dintre noii veniţi se apropie cu o canistră de benzină în mână. El stropi din belşug motorul şi portbagajul şi termină cu o dungă pe solul stâncos. Ei urcară cu toţii în noul vehicul şi, înainte să plece, Gung Ho scoase un Zippo şi-l apropie de solul impregnat cu benzină. Apărură câteva scântei albastre apoi dunga se propagă cu toată viteza până la Dodge-ul care se aprinse cu un pluf surd. Atunci când ei ajunseră la creastă, ea ardea ca un foc de artificii, la mai mult de treizeci de mile de locul unde fusese îngropat cadavrul lui Li Sha-Tin, căruia îi luaseră toate actele şi-l lăsaseră gol puşcă pentru a fi cât mai greu de identificat în cazul în care ar fi fost găsit. Oricum nici unul din cadavrele care erau presărate prin deşert, nu fusese găsit.

Ajungând aproape de Freemont Street, Gung Ho le propuse colegilor:

— Ce-ar fi dacă am merge să mâncăm ceva?

Ei lucraseră bine şi nu le era somn. Marea triadă Big Circle Boys putea să se mândrească de „detaşamentul” său din Las

Vegas. Ataşamentul faţă de aceeaşi patrie nu era o vorbă goală.

*

* *

Malko fu trezit de soneria insistentă a telefonului. Vocea speriată a lui Simon Levine îl smulse ireversibil din somn.

— Jesus nu răspunde din camera lui, îl anunţă americanul.

Malko îşi spuse că nu era sfârşitul lumii. Hondurianul era probabil ocupat cu jocul sau o fi agăţat vreo pipiţă. Ceasul său arăta ora opt şi zece.

— Nu pot face nimic în privinţa asta, spuse el. Nu sunt însărcinat cu paza lui.

— Mergeţi să bateţi la uşa lui, insistă americanul, care se găsea în East Wing.

Resemnat, Malko se înfăşură într-un prosop de baie – *Mirage-ul* nu furniza haine de casă – şi ieşi pe hol. El se duse să bată la uşa lui Jesus Domingo, fără să obţină răspuns. Pe uşa apartamentului lui Li Sha-Tin era prins un afiş cu inscripţia „Do not disturb”. El se îndreptă spre camera sa.

— Nu răspunde, spuse el. Ori e mort de beat, ori a ieşit undeva.

— Asta mă nelinişteşte, spuse americanul. Nici la Li Sha-Tin nu răspunde nimeni. De obicei „Black Ghost” Ming răspunde de la prima sonerie. Eu anunţ securitatea. Să ne întâlnim peste cinci minute.

Brusc, Malko se întrebă dacă Li Sha-Tin nu se sinucisese. Aceasta părea o idee nebunească, dar explica frenezia cu care juca în ultimile zile. El urma să afle foarte repede.

Capitolul XX

Simon Levine privea îngrozit cadavrul lui Jesus Domingo, înghesuit în fotoliul din faţa televizorului încă aprins, cu sacul de plastic transparent strâns în jurul gâtului. Faţa i se umflase într-un edem hidos şi pielea îi devenise negricioasă. Responsabilul cu securitatea chemă de la telemobilul său conducerea. Nu se punea problema ca locuitorii *Mirage-ului* să fi auzit ceva de această crimă sălbatică. Malko şi Simon Levine parcurseră rapid apartamentul. Evident, Li Sha-Tin şi „Black Ghost” Ming dispăruseră. Totuşi, toate lucrurile personale ale celor doi bărbaţi erau acolo. Cotrobăind în şifonier, Malko zări o casetă încastrată în perete, deschisă şi probabil goală. Din întâmplare, el băgă mâna în interiorul ei şi spre marea sa surpriză, simţi contururile unui obiect pe care-l scoase din casetă. Era un pachet de mărimea unei cărămizi mari învelit în plastic negru. El se gândi imediat la drog. Îl luă şi se duse în „sitting-room”-ul apartamentului.

— Supravegheaţi toate aeroporturile, era pe punctul de a recomanda Simon Levine unui interlocutor invizibil. La fel şi şosele. Preveniţi-i pe şerifii locali, difuzaţi semnalmentele celor doi chinezi. Unul dintre ei nu are acte.

El se pregătea să solicite ajutorul FBI-ului. În Statele Unite CIA nu avea nici o putere poliţienească. Alb la faţă, neras, înjurând neîntrerupt, el era imaginea înfrângerii. „Dispozitivul de protecţie” format din agenţii CIA care ar fi trebuit să supravegheze în permanenţă cazinoul nu funcţionase. El era pe punctul de a descoperi motivul acestei disfuncţii. Atunci când Li Sha-Tin. După ce se ruinase la baccara, urcase în apartamentul său. Ei îşi încetară – supravegherea, spunându-şi că el nu va mai ieşi, la fel ca în zilele precedente… Americanul se apropie de Malko.

— El a plecat în intervalul de la ora două dimineaţa şi până în prezent. În acest moment sunt interogaţi responsabilii cu securitatea şi vom privi filmele înregistrate de camere. Filme de c…t.

În cazinou existau camere ascunse peste tot. Una dintre ele i-ar fi putut înregistra pe cei doi chinezi în trecere. Malko dădu din cap.

— Oricum, asta nu schimbă mult lucrurile. După părerea mea asta n-a fost o nesăbuinţă. Li Sha-Tin şi-a pregătit fuga. Pentru asta s-a încăpăţânat să piardă.

Simon Levine îl privi blocat.

— Şi atunci, unde-i?

— Departe, oftă Malko. La Las Vegas există de asemenea chinezi. Noi nu l-am supravegheat tot timpul pe „Black Ghost” Ming şi acesta a avut tot timpul să ia nişte contacte. După părerea mea, Li Sha-Tin a găsit refugiu în altă ţară. El este poate deja în Mexic, ţară preferată de oamenii certaţi cu legea. Tijuana, oraşul de la frontieră, se găsea la cinci sau şase ore distanţă de Las Vegas. Dacă chinezii plecaseră în jur de ora două, ei erau deja în Mexic.

Apartamentul se umplu de poliţişti şi de oamenii din paza cazinoului. Apăru între timp şi direcţiunea. Nu mai era nimic de făcut. Simon Levine remarcă între timp pachetul din mâna lui Malko.

— Ce-i asta?

— Nu ştiu nimic. L-am găsit în casetă. Ar fi mai bine să-l verificăm împreună, sugeră Malko.

Simon Levine, împreună cu Malko, se holba la ecranul televizorului din camera sa, de parcă era o transmisie în direct de la Falusul de Aur. Ei erau la al treilea film video. Pachetul abandonat în casetă şi găsit de Malko, conţinea vreo cincisprezece filme. Fiecare dintre ele era înfăşurat într-o foaie de hârtie cu un lung text explicativ în limba chineză probabil numele personajelor, căci decorul era mereu aproape acelaşi: camere somptuoase împodobite cu oglinzi şi cocote, toate chinezoaice, care-şi îndeplineau prestaţia.

În cel la care tocmai se uitau, o fată, ghemuită pe un fel de chevalet din lemn sculptat, era sodomizată de un bărbat corpolent cu faţa blazată, în timp ce ea administra o felaţie unui alt tip aşezat în faţa ei. Care la rândul său primea mângâieri bucale de la o a doua fată, îngenuncheată în spatele lui. Din când în când, camera video se fixa asupra a două uniforme de generali ai Armatei Populare Chineze cu nişte caschete, aparţinând probabil beneficiarilor acestei vesele prostioare.

În filmul precedent, Simon Levine pretindea că l-a recunoscut pe nepotul lui Jiang Zemin, omul numărul unu al regimului de la Pekin, ceea ce părea destul de posibil date fiind relaţiile fui Li Sha-Tin. Presupusul nepot călărea o foarte tânără fată legată pe o masă, profitând alternativ când de sexul, când de gura, când

de orificiul anal al acesteia. Filmul se termină. Fiecare film nu dura decât o jumătate de oră. Simon Levine saliva de fericire, uitând aproape de dispariţia lui Li Sha-Tin.

— Astea sunt lingouri de aur, exclamă el. Vă imaginaţi ce importanţă vor avea documentele astea când vor fi traduse, chiar şi fără Li Sha-Tin.

— Şi dumneavoastră n-aţi tradus încă dialogurile, remarcă ironic Malko. Este suficient pentru a face să ciripească toate serviciile de informaţii chineze, plus armata. Nu asta căutaţi dumneavoastră?

— Ar fi fost mai bine dacă erau însoţite de mărturiile şi explicaţiile lui Li Sha-Tin, spuse americanul, dar acestea sunt document nepreţuite. N-am fi obţinut niciodată asta, remarcă el într-un mare moment de modestie.

Ei se apucară de „lucru”. După patru ore, ei văzuseră totul. Aproape treizeci de oficialităţi chineze fuseseră filmate, fără ştiinţa lor, mereu în compania unor fete, câteodată pregătindu-se să se drogheze. Existau vreo şase camere asemănătoare, fără nici un geam, cu un mobilier redus la strictul necesar: pat, masă, şevalet, care permitea „prezentarea” fetelor într-o manieră deosebit de sexy. Nici una nu era prea frumoasă, dar erau nişte adevărate profesioniste. „Prietenilor” lui Li Sha-Tin nu trebuia să le pară rău că se lăsaseră corupţi.

Într-o ţară atât de puritană precum China comunistă, acest gen de dezmăţ nu era prea frecvent.

— Voi trimite astea prin curierul special la Langley, anunţă americanul, l-am vorbit lui „Buzzy” despre astea şi el a salivat gândindu-se la ele.

Telefonul îi întrerupse. El ascultă câteva secunde, după care sări în sus.

— Au găsit urmele pe unde a trecut Li Sha-Tin. Veniţi!

*

* *

Era o cameră care semăna cu un turn de control, cu zeci de ecrane care filmau în timp real mişcările din cazinou. Cea mai mare parte arătau sălile de joc – în felul acesta erau descoperiţi trişorii – dar nici culoarele sau restaurantele nu erau cruţate.

Simon Levine şi Malko luară loc în fotolii în faţa marelui ecran. Graţie telecomenzii era posibil de „montat” o secvenţă luată de mai multe camere de filmare. Şedinţa începu. O cameră plasată în faţa unor „guest elevators”, îl arăta pe Li Sha-Tin ieşind dintr-o

cabină, urmat de „Black Ghost” Ming. Cei doi bărbaţi nu aveau nici un sac de voiaj şi păreau foarte calmi. În dreapta imaginii, era scrisă ora când fusese luată – două şi zece, deci la o jumătate de oră după ce părăsiseră sala de baccara.

Camerele îi urmăreau pe cei doi bărbaţi în timp ce traversau sala de joc, treceau prin faţa recepţiei şi plecând prin ieşirea ce ducea spre parking.

— Ei îl asasinaseră deja pe Jesus, oftă Simon Levine.

Aceasta implica deja o premeditare. Nu se poate găsi la-ndemână un sac de plastic strâns cu un fir de sârmă de oţel la ora două dimineaţa, chiar şi la Las Vegas.

Ei urmăriră de trei ori filmul cu fuga celor doi chinezi, în continuare, ei putuseră pleca oriunde…

După aceea, ei părăsiră sala de proiecţie şi se duseră în apartamentul chinezului.

Malko era perplex.

— Li Sha-Tin şi-a pregătit fuga, remarcă el. Avea un sac de voiaj. Pentru ce a lăsat în urma sa aceste filme care valorau aur? El nu este genul oamenilor distraţi.

Simon Levine reflectă îndelung, înainte să spună:

— Nu găsesc nici o explicaţie, dar bine că a făcut-o… în felul ăsta părem mai puţin ridicoli.

Malko insistă:

— Aceasta este cheia dispariţiei sale. Dacă noi vom găsi explicaţia acestei anomalii, vom şti de ce şi unde s-a dus…

Americanul ridică din umeri.

— Mexic, desigur, sau a rămas prin împrejurimi, ascuns de vreo comunitate chinezească, dar efectiv, nu văd pentru ce, deoarece el în mod oficiat era admis în această ţară.

Conversaţia se opri în acel moment. Suna telefonul. Agenţia federală descoperise tocmai escala lui „Black Ghost” Ming la aeroport unde se îmbarcase în zborul Air Alaska la ora cinci şi zece spre Vancouver, în aparenţă, fără să se ascundă. El se afla de mult în Canada.

— Voi solicita omologilor canadieni să-l interogheze, spuse imediat Simon Levine. El ştie ce s-a întâmplat şi el trebuie să fie cel care l-a asasinat pe Jesus Domingo.

Afirmaţiile sale erau lipsite de convingere. Lui îi era indiferentă soarta hondurianului tot atât cât şi soarta primului său Zippo. Soarta unui asasin de profesie care este omorât la rândul lui, nu impresionează mulţimea.

— Bine, spuse Malko, eu mă duc să-mi fac bagajul.

*
* *

Viaţa la *Mirage* continua ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Oamenii nu citeau ziarele, nu se uitau la televizor, deci nimeni nu erau la curent cu drama. Numai localnicii luaseră la cunoştinţă, dar prea puţin le păsa. Pentru a-şi omorî timpul, Malko hoinărise mâi întâi prin galeria cu vânzare Bellagio în care erau aliniate toate buticurile de lux, de la Vuitton la Claude Dalle trecând pe la Hermes sau Dolce Galbane. După aceea, se dusese să viziteze „*The Secret Gardens of Siegfried and Roy*", un minizoo în care se zbăteau nişte tigrii albi şi nişte lei pe care doi magicieni îi tăceau să dispară pe scenă în fiecare seară. El continua să-şi pună întrebarea de ce făcuse Li Sha-Tin un cadou atât de valoros celor de la CIA.

Sună telemobilul său. El se aştepta să audă vocea lui Simon Levine. Dar auzi o voce feminină.

— Malko!

Într-o fracţiune de secundă el recunoscu vocea cu inflexiuni uşor metalice a lui Ling Sima. Creierul său demară la primul sfert de tur al manivelei. La Bangkok era ora unsprezece a zilei următoare. Maşinal el întrebă:

— Unde sunteţi dumneavoastră?

Chinezoaica râse uşor metalic.

— Ca şi dumneavoastră, la Las Vegas.

El crezu efectiv că îi fuge pământul de sub picioare. Ling Sima la Las Vegas putea fi explicaţia dispariţiei lui Li Sha-Tin. Ea le dăduse plasă! Ca prin vis, el o auzi pe chinezoaică propunând:

— Dacă sunteţi liber vă propun să luăm cina împreună. Eu plec mâine spre Bangkok. Mi-ar face o deosebită plăcere să vă văd înainte să plec. Sunteţi de acord?

— Desigur, spuse Malko, încă năucit de surpriză.

— Atunci veniţi să mă căutaţi în jur de ora opt la *Bellagio.* Camera 2107. Pe curând!

Abia închisese telefonul, când acesta sună din nou. De data asta era Simon Levine.

— S-a găsit o maşină furată incendiată în pustiu azi noapte, îl anunţă el foarte excitat. Există aproape sigur o legătură cu dispariţia lui Li Sha-Tin.

— Tot ce-i posibil, recunoscu Malko, dar şi eu am o pistă..

— Care?

— Vă voi spune mai târziu. Nu vreau să fac anticipaţii. Fiţi

liniştit, eu nu plec încă din Las Vegas.

El se întoarse la cazinou, uimit. Cum putuse chinezoaica să-l convingă pe Li Sha-Tin să se întoarcă în China? Pentru că aceasta era cheia misterului dispariţiei chinezului. Împreună cu cei din Goangbu, lui nu-i fusese greu să-şi organizeze fuga. Ling Sima îşi savura poate victoria.

*

* *

Lui Malko îi bătea puternic inima atunci când bătu la uşa camerei 2107. Abia se termină vibrarea soneriei, când uşa se deschise dând la iveală o apariţie care-ţi tăia răsuflarea.

Lui Ling Sima îi trebuise ceva timp ca să se machieze. Părul lăcuit coafat în formă de cască, ochii mai alungiţi, scoşi în evidenţă cu culoare bleu, o gura roşie care-ţi făcea poftă să muşti din ea şi mai ales o ţinută incredibilă pentru ea, atât de discretă: un combinezon de mătase-panteră care-i mula corpul de la gât până la glezne şi care-i venea ca o mănuşă, simplu ranforsată în locurile strategice, dar, în mod vizibil purtată fără lenjerie intimă. El îi putea admira linia sânilor ei mici şi atunci când ea se întoarse, aceea a crupei magnifice de care el profitase odinioară.

— Vă place? întrebă ea, cu vocea sa aspră. Am cumpărat asta jos, la galerie. Se găsesc lucruri extraordinare. Evident numai la Las Vegas se poate găsi aşa ceva.

— Sunteţi minunată, spuse Malko, cu o sinceritate dezarmantă.

Libidoul său crescuse dintr-o dată. Nu voia altceva decât să se arunce, imediat asupra lui Ling Sima. Privirile lor se întâlniră şi ea surâse complice.

— Să mergem mai întâi, să mâncăm, spuse ea. Mor de foame.

Ea se apropie şi-l atinse fugitiv cu tot corpul, precizând cu o voce mai suavă:

— În seara asta mă simt mai în apele mele decât la Vancouver. Am poftă să mă destind. Am rezervat o masă jos la Prime, pe terasă. Vom fi liniştiţi.

Ea merse înaintea lui şi, din nou. El trebui să se abţină să nu se arunce asupra ei. El însă ardea de nerăbdare să cunoască adevărul. El luă iniţiativa la restaurant, comandând imediat o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blanes. Chelnerul le dădu posibilitatea să aleagă între recoltele din mai mulţi ani şi el optă pentru 1988. În Las Vegas se găseau într-

adevăr de toate. Ei ciocniră şi Ling Sima degustă mai întâi supa sa de homari cu graţia unei pisici. Malko stătea ca pe jar, în sfârşit, ea făcu a pauză; scoase o ţigaretă pe care Malko i-o aprinse imediat cu bricheta sa Zippo cu stemă.

Degetele lor se atinseră şi ea îi adresă un surâs ironic.

— Ardeţi de nerăbdare să aflaţi, nu-i aşa?…

El nu avu curajul să mintă. Ar fi fost ridicol.

— Da, spuse el. Li Sha-Tin era sub protecţia CIA. El nu avea decât de câştigat dacă rămânea în Statele Unite. Cum aţi reuşit să-l convingeţi sa fugă?

Liag Sima trase îndelung din ţigară şi răspunse calm:

— Totul era aranjat la Vancouver, după reuniunea noastră de la hotelul *Delta,* dar îi acordasem o favoare – aceea de a se amuza câteva zile la Las Vegas şi să cheltuie câţi bani va vrea el. După aceea nu va mai avea nevoie de bani. Acesta era un vis al lui şi nu deranja prea mult…

Aceasta era cel puţin o parte din adevăr. Malko insistă:

— Deci atunci când noi cinam *împreună*. Dumneavoastră jucaţi o comedie?

Ling Sima aproape pufni, gest care nu era în obiceiul ei.

— Bineînţeles! Trebuia dat ceva în schimb, trebuia adormită vigilenţa dumneavoastră, cea a prietenilor dumneavoastră, ca totul să se deruleze conform planului stabilit. Acesta a fost unul dintre momentele cele mai grele ale vieţii mele. Urlam de bucurie interioară, muream de poftă să fac dragoste cu dumneavoastră, dar eram obligată să joc rolul femeii frigide, blocate.

— Sunteţi o artistă excelentă, remarcă Malko cu un pic de amărăciune.

— Mulţumesc! Dumneavoastră mă mai doriţi?

— Nu, spuse Malko, decât dacă-mi spuneţi cum l-aţi convins pe Li Sha-Tin.

— Desigur.

Ea scoase din poşeta sa un sul de hârtie pe care-l derulă. Mai întâi, el nu văzu decât caracterele chinezeşti, apoi văzu că lângă fiecare rând exista şi traducerea în engleză. Era o listă de nume: Sui Quing Li; Chang To Li; Chang Biao Li; Liang Zhi Li; Yue Bing Nan; Ming Ti Tsang; Ming Tsu Tsang; Su Lan Tsang; Guang You Tsang; Qiu Ju Li; Xiao Hui Liu.

Malko ridică ochii intrigat.

— Cine sunt aceşti oameni?

— Membrii cei mai apropiaţi ai familiei lui Li Sha-Tin, explică

Ling Sima. Nu i-am inclus şi pe copiii dar sunt o duzină. Această listă îmi fusese înmânată de grupul 4 – 20, comisia însărcinată cu rezolvarea cazului lui Li Sha-Tin. Sunt pe listă şi fraţii lui, surorile sale, membrii familiei sale prin alianţă, cumnaţi şi cumnate. Noi în China avem familii mari, adăugă ea fără să râdă. Atunci când am venit la hotelul *Delta*, i-am arătat această listă lui Li Sha-Tin, după care i-am dat cuvântul fratelui lui. Acesta din urmă i-a confirmat că paisprezece dintre prieteni şi complici fuseseră deja executaţi în urma unor procese secrete. El însuşi era deţinut şi fusese autorizat să asiste la aceste execuţii.

— Este monstruos, spuse Malko căruia îi pierise pofta.

— Nu, îl corectă Ling Sima, este o măsură indispensabilă pentru a-l face credibil faţă de fratele lui. După ce el şi-a expus mărturia, eu i-am explicat lui Li Sha-Tin termenii alternativei cu care el se confrunta. Eu nu dispuneam de nici un mijloc ca să-l aduc în China iar guvernul canadian îşi încălcase angajamentele luate faţă de noi. Atunci, i-am propus următoarea alternativă: ori pleca în Statele Unite şi atunci toţi membrii familiei sale începând cu fratele venit din China urmau să fie executaţi într-un termen foarte scurt, sentinţele fiind deja redactate, sau accepta să vină de bunăvoie în China pentru a suferi o pedeapsă justă, familia fiind cruţată şi, putând chiar să păstreze o parte din bogăţia sa.

Îngrozit, el lăsă să se răcească New York steak-ul său. El avea impresia că se află în faţa unei umanoide lipsită de orice sensibilitate. Ea vorbea despre oameni aşa cum se vorbeşte despre insecte. Potrivit normelor comuniste, individul nu înseamnă nimic.

— Şi el v-a crezut? întrebă el neîncrezător.

Ling Sima lăsă vexată furculiţa din mână.

— Bineînţeles! Aceasta nu era o capcană, între chinezi, atunci când facem o tranzacţie, ne ţinem de cuvânt. În afară de asta, eu ştiam că Li Sha-Tin, chiar dacă era un tâlhar, ca toţi chinezii, era foarte ataşat de familia sa. Atunci când fratele său i-a spus că va fi împuşcat la înapoierea sa, el a clacat. Restul a fost uşor. Era suficient să organizezi modalităţile practice. Eu am acceptat etapa Las Vegas pentru că un om care face de bunăvoie un sacrificiu pentru o cauză nobilă, merită o compensaţie.

— Deci dumneavoastră nu eraţi plecată la Bangkok?

— Nu! Eu am venit direct aici pentru a organiza totul.

El avea impresia că a primit o lovitură în cap. Încântătoarea creatură debordând de sexualitate din faţa lui, era un monstru

fără sentimente. Deşi ar fi vrut să se concentreze asupra frumuseţii ei fizice, el nu reuşea să-şi scoată din minte oroarea pe care ea i-o revelase.

— Deci, spuse el, Li Sha-Tin va muri.

Ea înclină capul fără să răspundă, apoi, ca şi când i-ar fi citit gândurile, ea preciză cu voce mai blândă:

— Nu uitaţi că pentru a-şi putea vedea liniştit de contrabanda sa, el ne-a dat pe mână toată reţeaua de spionaj a Taiwanului din Hong Kong, oameni care erau prietenii lui şi care toţi au fost împuşcaţi.

Un înger cu aripile ciuruite de gloanţe trecu şi fugi spre Strip, înotau în plină murdărie.

— Nu voi lua desert ci doar o cafea, după care vom merge la dumneavoastră.

*

* *

Chiar şi cei mai pătimaşi jucători aciuiţi pe lângă automatele pentru monede nu se puteau abţine şi întorceau capul după Ling Sima. Ea se întoarse râzând atunci când ajunse în faţa ascensoarelor şi remarcă:

— Bărbaţii mă iau drept prostituată în ţinuta asta.

Ea era mai rău decât asta… Malko comandase de la *Bellagio* să-i fie adusă în cameră o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Rose 1993. Ling Sima surâse cu subînţeles descoperind oglinda mare în care se reflecta patul şi o mare parte din cameră. Nu exista nici minibar nici toaletă, trebuia o compensaţie… Ea aşteptă ca Malko să destupe şampania şi ciocniră din nou. Camera era luminată doar de luminile de pe Strip.

Apoi, Ling Sima lăsă paharul din mână, îşi împreună braţele după gâtul lui Malko şi-l sărută îndelung. Taittingerul îl ajuta pe Malko să se rupă de realitate. El înţelese de asemenea toată manevra încâlcită a chinezilor. Pierdut în gândurile sale, el o auzi pe Ling Sima spunându-i:

— Nu mă mai doriţi?

Această simplă propoziţie îl dezlănţui pe Malko şi brusc el decise să trăiască momentul. Pipăind tot combinezonul, el nu găsi nici un fermoar. Vexat, el fu obligat să întrebe:

— Cum desfacem asta?

— Asta nu se desface, preciza Ling Sima cu vocea sa răguşită. Ori nu faci nimic, ori o deşiri.

Evident, ea opta pentru varianta a doua. Mătasea nu rezistă prea mult timp lui Malko. El o deşiră în dreptul sânilor şi în cel al interminabilelor coapse ale lui Ling Sima. Când îi cuceri sexul deja inundat, ea se cambră ca un animal, el se dezbrăcă şi o aruncă pe pat în patru labe. După aceea, el o luă prin spate, penetrând-o cu o puternică lovitură din şale care-l făcu să ajungă în fundul ei. Oglinda reflecta o cuplare stranie – o panteră călărită de un bărbat.

Atunci când ea juisă ridică capul ca o sălbăticiune scoţând un lung mieunat.

Era efectiv o foarte bună idee de a-i lăsa hainele pe ea. Malko se controla cu răceală şi continuă s-o sucească în toate poziţiile, până ce în fine juisă şi el, strivind-o sub el cu picioarele lungi încolăcite în jurul coapselor sale.

— Mai dă-mi puţină şampanie, ceru ea. Mă simt atât de bine. Apoi vom face dragoste cum vrei tu.

*

* *

Lungiţi în faţa oglinzii Ling Sima şi Malko flirtau între două mângâieri. Îl mai frământa o idee şi îi puse ultima întrebare.

— Toată lumea ştie că ţara ta este coruptă până în măduva oaselor, spuse el. De ce atunci atâta înverşunare contra lui Li Sha-Tin?

Ea surâse.

— Pentru că el a mers foarte departe şi foarte sus. El atinsese vârful ierarhiei. Lor li s-a făcut frică. Ei sunt cei care m-au trimis, pentru a se proteja. Acum să nu mai vorbim de asta.

Ea luă paharul şi, râzând, îi vărsă conţinutul peste sexul lui Malko. Era rece şi ustura, dar foarte repede, gura şi limba chinezoaicei îl făcură să uite senzaţia iniţială de frig. Era prima dată când ea îi lua sexul în gură. Ea îl supse, aşa cum le făcea pe toate; cu tehnică, silinţă şi un pic de senzualitate. Atunci când îl simţi tare, potrivit gustului său, ea îl prinse, îl introduse în sexul ei şi începu să galopeze.

Ei juisară aproape în acelaşi timp şi căzură pe pat satisfăcuţi. În acelaşi timp începu să clipească frenetic semnalul roşu al mobilului lui Malko. Simon Levine se căţăra probabil pe pereţi, ceea ce îl tulbură pe Malko.

Deodată el realiză că Ling Sima nu mai vorbea. Respiraţia ei era calmă şi regulată. Obosită de sex şi de Taittinger, ea adormise, cu sentimentul datoriei îndeplinite. Acum Malko

înţelesese motivul neglijenţei lui Li Sha-Tin. Ştiind că el urma să moară, le lăsase un mic cadou, nu chiar o asigurare pe viaţă. Aceasta era pur şi simplu răzbunarea sa. Malko adormi la rândul său.

El fu trezit de lumina zilei. Era şase dimineaţa. Ling Sima dormea în continuare cu spatele la el. El se apropie de ea şi contactul cu pielea sa catifelată şi cu mătasea îl excitară din nou. El o prinse de coapse şi o aşeză aşa cum îi convenea, purtând mereu deghizarea sa de panteră. Pe jumătate adormită, ea se lăsă aşezată în genunchi în faţa oglinzii şi o penetră forţând puţin, ceea ce spori deliciul actului.

El avea impresia că face dragoste cu o fiinţă din domeniul science fiction.

Atunci când o simţi că participă, ei se retrase şi fără să ezite o penetră în orificiul anal! Ling Sima tresări, gemu dar nu se eschivă. El ştia că ea adora acest mod de a face dragoste. Malko o prinse de coapse cu amândouă mâinile şi în timp ce efectua mişcările de du-te vino între fesele ei, în lumina blândă a zorilor, îşi spuse că totuşi ea nu câştigase chiar tot, datorită generosului cadou postum care le rămăsese de la Li Sha-Tin.

Acest gând îl făcu să juiseze şi mai puternic, atunci când explodă între fesele ei.

Sfârşit

Cuprins

Capitolul I.....5
Capitolul II.....20
Capitolul III.....31
Capitolul IV.....40
Capitolul V.....51
Capitolul VI.....60
Capitolul VII.....69
Capitolul VIII.....79
Capitolul IX.....87
Capitolul X.....99
Capitolul XI.....108
Capitolul XII.....119
Capitolul XIII.....129
Capitolul XIV.....136
Capitolul XV.....145
Capitolul XVI.....153
Capitolul XVII.....163
Capitolul XVIII.....170
Capitolul XIX.....179
Capitolul XX.....187
Cuprins.....198